

Ajuntament de l'Aldea
Regidoria d'Acció Cultural

XV Concurs Literari i Artístic

21 d'Abril de l'Aldea

Entrega de les obres a l'Ajuntament fins al 9 d'abril

+ info www.laldea.cat a l'apartat de concursos

#impulsemaldea

“Coses de germanes”

XV Concurs Literari i Artístic 21
d'Abril de L'Aldea

MANTEROT

EL CRIM PERFECTE

Diuen que el crim perfecte no existeix. Ximpleries! Jo mateixa l'he dut a terme en diverses ocasions, de fet cada vegada que vull desempallegar-me del cos d'un paio de forma segura i sense deixar rastres. A més he d'afegir que a hores d'ara, just en aquest precís instant, després d'una relació tempestuosa, el meu amant de torn descansa al maleter del BMW en posició fetal embolicat en una flassada rebregada.

Si us voleu assabentar dels meus tripijocs, haureu d'acompanyar-me en aquesta aventura. Així doncs, iniciem el camí plegats. Permeteu que us expliqui el mètode que acostumo a emprar quan vull fer desaparèixer el cadàver d'algú sense que m'enxampin. Durant el sopor que havia seguit a una desenfrenada vetllada de sexe, vaig subministrar un sedant al meu company sentimental amb la intenció de fer-li empassar tot seguit una mica d'arsènic. El pobre només va trigar uns segons a quedar exànim.

Com he arribat a aquest extrem?

Anem a pams.

Sóc una dona de mitjana edat, alta, rossa, d'ulls verd maragda, devota del maquillatge i del "Chanel n°5". Els homes diuen que sóc irresistiblement atractiva, d'una esbalaïdora formosor. Resideixo en una discreta urbanització de cases adossades, el lloc ideal on passar desapercebuda arran les meves libidinoses aficions, ja que mesurat amb paràmetres de sensualitat admeto tenir una voraç vida sexual. El cas és que les hormones semblen bullir dins meu i he de fotre un clau almenys un cop al dia i aquest ritme no hi ha home que ho aguantí. Sóc com Afrodita, la més promiscua de les deesses mitològiques, d'un encís similar i de tarannà apassionat. A vegades crec que si no aconseguixo assedegar el desig, em consumiré en una combustió espontània. Així que tan aviat com noto una coïssor a l'entrecreix, em llanço a la cacera d'un bon mascle. Tampoc és que em dediqui a fornica amb tothom que se'm posi al davant, i tant que no! Simplement em limito a engrescar l'individu en qüestió fins a robar-li el cor. La meua bellesa no deixa ningú impassible i el fet de posseir un cos voluptuós treu de polleguera el paio més trempat, a la qual cosa s'ha d'afegir que al llit em comporto com una lleona insaciable.

Com anava dient, estimats lectors, durant el trajecte us explicaré aquest galimaties fil per randa, tot l'enrenou de la meua intimitat.

Sense perdre temps em poso davant l'ordinador i entro a la pàgina de la DGT, la Direcció General de Trànsit a la recerca d'informació. Busco carreteres en obres de les rodalies, preferiblement secundàries, per trobar un amagatall on enterrar el cos. Trams on s'estigui modificant part del traçat. Aquest país té de bo que sempre està en reformes constants. Misteri? És clar que no! Sempre hi ha alguna cosa que necessita un pegat, perquè en aquest negoci arreu hi ha gent disposada a parar la mà a una bonificació a canvi d'adjudicar la llicència d'obres. Trobo una carretera comarcal, a menys de trenta quilòmetres de casa, amb un pla d'actuació interessant. L'execució de les obres cobreix un sector d'uns vint-i-sis quilòmetres entre dos municipis d'escassa població, la qual cosa garanteix una baixa densitat de circulació. Esperonada, entro al Google Maps i comprovo l'orografia. Necessito un lloc discret on s'hagi de dur a terme una modificació prou important per salvar el desnivell del terreny. Just a la fusta! El descobreixo en el traçat d'uns revolts per reduir el percentatge de sinistralitat. Tot seguit vaig a comprovar-ho in situ amb el Ford Fiesta, un utilitari que passa sense cridar l'atenció gens ni mica.

Arribo just quan la quadrilla del torn de dia es posa a la feina després del dinar. Descarto el primer indret perquè als marges s'estenen sengles clarianes conreades amb vinyes. Hi ha algun arbre, però no n'hi ha prou. Necessito més discreció. La trobo en la següent variant. Travessa una pineda prou frondosa per poder vigilar des d'aquell amagatall el nombre d'operaris que treballen en aquell punt. Un condueix una màquina anivelladora, l'altre la compactadora, un tercer regant la zona amb una mànega i el capatàs. De forma periòdica entren i surten camions amb bolquet carregats de sorra. Aboquen davant l'anivelladora i se'n van. A la distància que em trobo puc acostar-me fins a una estaca clavada al límit del talús i comprovar, segons consta en retolador roig, que encara falten noranta centímetres per arribar a la capa d'asfalt. La qual cosa significa que hi manquen seixanta centímetres de llast naturals, vint de llast artificials, una capa d'imprimació i el gruix d'asfalt... El lloc perfecte.

Torno a casa feliç com un gínjol. Només he d'esperar un parell d'hores a que obscureixi. Podria fer un bany relaxant, però això és un ritual que requereix temps. Em conformo amb una dutxa ràpida. Aleshores cavil·lo una mica. Cal planificar-ho tot a consciència. Mai està de més prendre mesures de precaució, el que jo anomeno maniobres de distracció. Em poso un provocatiu vestit de devoradora d'homes per les possibles contingències que puguin sorgir. Curt i negre. A sota, unes calcetes de seda gairebé imperceptibles. Em pinto els llavis amb un toc de carmí vermell, m'aplico una

mica de rimel a les pestanyes, em raspallo els cabells fins que els rínxols daurats cauen sobre l'espatlla i em fico unes gotes de Chanel darrere les orelles. El procediment habitual en aquesta mena d'operacions. I, malgrat que adoro el tacons d'agulla, opto per calçar-me unes sabates planes donada la comoditat que proporcionen al conduir.

A la tardor el dia s'escurça. A les set fosqueja. És el moment de posar-se en marxa. Sí, convé desfer-me del cos quan encara hi ha una certa activitat. Necessito amortir el meu soroll amb el dels cotxes i camions que circulen a aquestes hores. Agafo la berlina BMW. Les voreres s'han convertit en un mirall obscur, la gent enfila cap a casa seva amb el cos encorbat pel fred i la humitat. Travesso un polígon industrial abans d'arribar a la rotonda on he de desviar-me en direcció vers el meu objectiu. Almenys això pretenc.

Merda!

Un control policial fent proves d'alcoholèmia. Un incident inesperat. No me'n puc avenir.

A veure si em lliuro. Sí. No. Sí. No. Ja hi som! M'aturen!

Si l'agent és prou tafaner per encaparrar-se a escorcollar el maleter i veu que duc un cadàver, s'armarà un rebombori de mil dimonis. Prou de ximpleries! No siguis bleda, nena, em dic. No deixaré que les meves aficions lascives s'esmicolen tan fàcilment. Tot plegat, encara no hi ha res perdut. Situacions desesperades demanen mesures desesperades. Hauré d'escarrassar-me de valent per sortir d'aquest tràngol. Serà necessari recórrer a l'enginy, a les dots d'interpretació i a tot el meu encant personal. En cas contrari, tinc l'esperança de poder al·legar alienació transitòria.

-Bona nit. El permís de conduir, sisplau –exigeix sense embuts el diligent Mosso d'Esquadra.

No trigo ni cinc segons a treure de la bossa la cartera i alhora d'aquesta el document que va a parar a mans de l'agent.

-No deu pas haver begut, oi?

-Paraula d'honor. No tinc fills, així que li juro per la meva mare.

-Entesos. Si és tan amable, seguirem el protocol –explica entregant-me el dispositiu per mesurar el nivell d'alcohol a la sang-. Buí, per favor. Ja sap que l'objectiu dels controls és reduir el risc de patir un accident de trànsit.

Un xic amoïnada, agafo l'artifici, aspiro fort i solto l'aire lentament sobre el filtre d'un sol ús. Sé que la llei permet la conducció si la taxa d'alcoholèmia no supera els 0'5 grams per litre en sang o els 25 mg per litre en aire aspirat. Per sobre aquestes

xifres s'aplica la sanció corresponent, la reducció de punts al carnet o fins i tot es procedeix a la immobilització del cotxe. Li torno l'aparell. El Mosso l'examina amb certa sorpresa i confessa:

-Excel·lent. Net com una patena.

Llavors me n'adono que mira si porto aliança o no. Està intentant lligar amb una dona que porta un cadàver al maleter, però això aquest beneit no ho sap. Deixem que continuï així. He d'acabar aquesta farsa tan aviat com pugui.

-Armill reflectora? Els triangles d'avaria? —pregunta el guàrdia disposat a buscar-me les pessigolles.

Li assenyalo el seient del darrere. Quan porto un “paquet” sempre prenc aquesta precaució per si de cas.

-Llums de recanvi? —insisteix com si volgués fer-me la guitza.

Fingint tranquil·litat, amb gestos lents obro la guantera per constatar amb horror que no hi és la caixeta dels llums d'emergència.

-Eh... Ho sento, però sembla que no en tinc —xiuxiuejo aclaparada per l'ensopegada arrufant les celles i notant que la respiració se m'altera.

No era un bon auguri, tot i així l'indulgent agent em concedeix el benefici del dubte.

-No els deu portar pas al maleter?

Em quedo de pedra. Si em diuen que la Terra està sent envaïda per una espècie alienígena, no hauria empal·lidit tant. Per acabar-ho d'adobar, arran de la mirada escrutadora i penetrant d'aquell murri policia, per un instant sospito que té la facultat de llegir la ment dels conductors. És del tot impossible, però m'incomoda prou. Sento un calfred de por que em puja des de l'estómac fins a la gargamella i després se m'expandeix fins al tou dels dits. Necessito pensar alguna mena de coartada.

Relaxa't. Tot rutlla bé. Controla't una mica i no et deixis ensarronar, em dic per donar-me ànims.

-Al maleter? I tant que no. El vaig netejar ahir mateix i li asseguro no hi havia res que s'assemblés a una bombeta.

-Doncs, em sap greu però hauré de sancionar-la —m'adverteix en to de disculpa, malgrat que puc llegir en els seus ulls una espurna de desig. La meua bellesa innata i el suggestiu vestit que porto fan la seva tasca de seducció.

-És clar, home. Ho entenc perfectament. És obvi que vostè només està complint amb la seva obligació.

L'agent torna a somriure pel meu comentari. Té un somriure encisador i encomanadís alhora. Aquell Mosso d'Esquadra podia resultar adorable. S'ho pren amb patxoca. Treu el quadern de denúncies i escriu.

M'entrega la multa i veig com es dirigeix cap al seu company que encara sosté el meu permís de conduir. Parlen entre ells una estona. M'adono que no he deixat anar el volant des que m'han aturat i intento mostrar-me un xic més natural. Aprofitant l'avinentesa, em miro al retrovisor, comprovo el maquillatge, em retoco la línia dels ulls i el carmí del llavis humitejant-los amb la llengua. Però què coi faig? Abans que arribi la resposta, el Mosso d'Esquadra col·loca una mà sobre la finestreta dibuixant una rialleta als llavis. L'escot pronunciat deixava entreveure bona part dels pits. M'inspecciona amb deler repassant-me de dalt a baix fins on acaba la minifaldilla. Noto el formigueig habitual de quan m'enfronto a un home guapo, un estremiment de plaer que m'eriça el borboll del cos. Sento que els mugrons se m'endureixen i que estan a punt d'esquinçar el sostenidor dissenyat per *Victoria's Secret*.

-Tingui -diu tornant-me el permís de conduir. De sobte s'atura en aspirar el perfum i afegeix-. Em permet que li faci una pregunta?

No vull encaparrar-me en un debat farcit de subtiletes, ni enredar més la troca dins del cap de l'agent que m'interroga, un individu tan ben plantat que em fa trontollar el seny i que les hormones m'entrin en erupció fins esdevenir un huracà sexual. Sóc una mica bandarrra! Puc sentir l'adrenalina fluïnt per les venes. No havia planejat res d'això, però així són les coses. Noto una fiblada d'excitació. La meua sensualitat s'havia encès, així que m'empasso un glop de saliva i mantinc els ulls mig aclucats per tal de dominar l'intens desig d'acaronar aquella muntanya de músculs càlids i fermes que s'amaguen sota la camisa blau cel. Faig el possible per deslliurar-me del pensament eròtic que em rondina pel cap. Acte seguit adopto una actitud de naturalitat i afirmo amb recel tot notant que les cames em fan figa.

-Chanel número 5, potser?

-Sí -li responc ufana dissimulant la força amb la qual em bateja el cor.

-Bon perfum. I permeti'm dir que a més porta un vestit preciós -xiuxiueja l'agent picant-me l'ullet amb tota la barra i, a continuació, assevera-. M'agraden les dones maques de gust exquisit. Tanmateix, vagi amb compte, hi ha d'altres policies que no són tan compassius com jo.

Assenteixo afalagada per l'extravagant comentari sense poder evitar que les galtes se'm ruboritzin. Però no estic d'humor per gaires romanços. N'estic tipa. Vull fotre el camp, fugir d'allí cames ajudeu-me.

-Au, va. Pot seguir.

Llavors em dona pas i amb un bufit d'alleujament surto d'allà esperitada. Déu meu, quin ensurt! De mica en mica se'm va compassant la respiració i el meu pols torna a la normalitat.

Quan arribo a la variant són gairebé les set. Nit fosca. Em trobo que les últimes descàrregues de terra no han estat escampades per l'anivelladora, així que els munts serveixen per amagar el cotxe.

Inicio l'operació de soterrament de les despulles mortals del meu ex, a la qual jo anomeno "repòs etern", engegant un petit compressor de gasolina que em proporciona prou energia per alimentar un martell pneumàtic de percussió. Amb la punta de l'aparell, dibuixo al terra un rectangle d'un metre i mig per uns cinquanta d'amplada. El nínxol. Trigo prop de vint minuts a cavar una fossa de setanta centímetres de profunditat al peu d'un dels monticles. Tot just acabar, puc notar una lleugera vibració que em recorre el cos, un pessigolleig suau i constant que em trasbalsa, però que alhora m'alegra. Vaig calenta? Necessito sexe? Ara no és el moment més adequat. M'enfundo uns guants de làtex i tal sensació desapareix mentre arrossego el cadàver fins al clot.

Plof.

Intento rumiar un pensament transcendent amb a fi de bastir un sermó emotiu (tots els morts s'ho mereixen, pobrissons), però no em ve res al cap. Em concentro. M'ajupo vora el cos del meu ex-amant de metre vuitanta d'alçada i noranta quilos de pes. Però només se m'acut que per sobre hi passaran tota mena de vehicles que el trepitjaran de seguit. Ho sento, noi, no descansaràs en pau.

Agafó la pala i, sense perdre més temps, començo a recobrir el cadàver. Quan acabo, allargo el pendent del monticle fins a ocultar totalment el rastre de la sepultura. L'endemà, i en menys d'un quart d'hora, la motoanivelladora farà servir la pala empenyedora per igualar el monticle i acabarà col·locant una tona de terra sobre l'improvisat mausoleu.

Apa, feina feta!

Recullo el material i el carrego al cotxe. Comprovo que no em deixi res. M'assec al volant preparada per tocar el dos. Aleshores, abans d'engegar, la vista se me'n va cap a la multa, que segueix reposant al seient del copilot. Li faig una ullada i... sorpresa!

Està en blanc. Vaja, no del tot. Hi ha un número de telèfon anotat. Una cita afortunada que m'estremeix al ser premonició d'una intensa vetllada amorosa. Però que estic guillada? La meva intuïció em diu que aquest joc dels disbarats només servirà per complicar encara més les coses. Tanmateix, jo sóc així: una mica frívola. El cas és que m'agrada massa el sexe. Lluny de foragitar aquest pensament de luxúria, no descarto pas treure profit de l'esmentada oportunitat de cortesia professional.

D'antuvi confiava que amb el pas del temps la lascívia s'esvairia del meu cos. Al capdavant, va succeir tot al contrari, es va incrementar amb els anys i hores d'ara necessito apaivagar el volcà que batega dins meu. Avui dia, amb la llibertat i permissivitat actuals, tirar-se un paio és un fet ben senzill, gratuït i al meu abast. Òbviament, reconec ser de naturalesa disbauxada i que a vegades em comporto com una autèntica meuca per anar-me'n al llit amb qualsevol que em vingui de gust. Però què puc fer si el cos em demana marxa? De debò, resisteixo una temporada sense ningú, però tan bon punt em sento sola i avorrida, surto a la cacera d'un nou amant. No preciso res més que els atributs del meu cos per despertar el desig en la majoria d'homes, per convertir-los en joguines concupiscents i arrossegar-los cap a una libidinosa experiència carnal.

Si heu superat l'escull de la incredulitat, us prego una mica d'indulgència. Sóc conscient que cremaré a l'infern, però tant se val. En un món tan esbojarrat com el nostre, només represento una gota d'aigua d'una riada. No puc escapar del meu terrible destí: una *femme fatale* a tots els efectes. Una etapa d'incert desenllaç... Això no treu, és clar, que mentrestant no pugui fruir de la passió. Almenys aquesta nit gaudiré d'una bona reboçada. No sé en quin moment de la meva vida vaig decidir cardar amb estranys, sense un galanteig previ ni una romàntica passejada a la llum de la lluna... però aquí estic, al llit amb un agent de la llei, a punt de l'orgasme, però sobretot esforçant-me per aconseguir que la meva vida sembli d'allò més normal.

El cervell del nen

Amb els nous veïns parlo poc del passat, gairebé mai de l'era pre-covid, i si ho faig acostuma a ser d'alguna cosa que ha succeït, a molt estirar, les darreres setmanes. No és que no m'agradi rememorar la infància dels meus fills o temps encara més pretèrits. Més aviat es tracta d'eludir noms, de sortejar fantasmes i d'eludir temes massa delicats que sovint impliquen posar-se en un bon fangar.

Els he contat, sense concretar quins anys de la meua vida, que abans residia a la ciutat i que havia treballat durant molts anys en un laboratori de recerca. Finalment, i per no donar peu a més interrogatoris sobre la meua feina actual, els comento que em vaig agafar un any sabàtic per reformar la nova casa amb calma, però que l'estat d'alarma em capgirà tots els plans. No esmento la família i si ho faig només és a l'atzar d'algun diàleg, tot procurant evasives enginyoses, curiosament preconcebudes, perquè tornar al passat no em suposi prémer el gallet i sentir el dur cop de culata de l'escopeta del pare contra el meu omòplat esquerre.

«Primer s'ha d'apuntar, llavors cal encarar bé l'arma per no rebre una bona estrebada. I, sobretot, no aturis l'escopeta quan premis el gallet», ens ensinistrava el pare per a la cacera de llebres. Quan queia la fosca i els mosquits picaven com dimonis, solíem sortir per aquelles contrades perdudes en l'aridesa de les estepes dels Monegros. El meu germà petit no tenia encara edat per conduir i jo era una inútil al volant. El pare es coneixia els camins amb els ulls tancats, però necessitava més de dues mans per no aturar el cotxe i disparar la pressa. Era començaments d'estiu i estava vedat de caçar llebres. Les bestioles creuaven la carretera que serpentejava el camp de sègol. El pare era un bon caçador, sovint furtiu. Si mai ens parava la Guàrdia Civil ("los motoricones", els anomenava el meu pare amb el seu groller i despectiu argot), en tenien prou quan veien un home al volant amb dues criatures adormides al darrere. Per descomptat que fingíem. Era impossible agafar el son amb una telescòpica sota el cul, malgrat que estigués coberta per una manta. I gràcies a aquella estulta afició del pare, la mare tenia garantit el menú de Nadal. Llavros tornàvem a casa amb dos o tres exemplars que la mare congelava. A les llebres mortes els degotejava la sang del nas fins a terra. Mai vaig poder arribar a tastar un sol mos del guisat nadalenc de llebre amb xocolata que feia la mare. El seu musell s'assemblava al dels gats de l'àvia Clotilde. Algunes, infectades de mixomatosi, tenien els ulls orbs i el cap boterut. Són imatges que em travessaren el cervell i que encara recordo amb una nitidesa espaiosa.

Per què no hauria de parlar de la infància dels meus fills amb els nous veïns de la casa del

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	74bfb4ac73074121b3e12d5e65025992001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

costat, si tenen fills petits i és el seu tema predilecte de conversa? A vegades em pregunten innocentment si tinc alguna experiència en terrors nocturns o com gestionava les rebequeries dels meus fills quan eren petits. Llavors els deixo caure una anècdota divertida o els recomano algun llibre descatalogat, com el tapet d'hule dels desuets venedors ambulants o el missatge mai trobat dins d'una ampolla surant en l'horitzó inabastable del mar.

—Hi ha un llibre que explica molt bé com fer-ho, de Siegel, crec... —maldo per recordar el títol del llibre, però la memòria em traeix quan es tracta de recordar noms propis—. Diria que el tinc guardat dins d'una de les caixes precintades a les golfes.

—Quan tinguis una estona, et faria res buscar-me'l? —la veïna sospira a fons i finalment, admet—: és que no puc més. Ahir es va tirar per terra al supermercat, donava voltes, cridava, plorava i no volia escoltar. Es va entercar que volia una disfressa de fada. Quina vergonya!

—Ai, pobre! —sospiro tot pensant en la criatureta incompresa i desconsolada—. Ja te'l busco o intento recordar el títol sencer. Tampoc és res de l'altre món. Mostra la manera de connectar amb els sentiments dels fills. Ja saps, apel·la al cervell de la criatura.

—Apel·la al cervell... —repeteix ella, amb el to poc acostumat de qui no ha connectat mai amb una criatura o de qui no té ni idea què vol dir apel·lar al cervell.

—Sí, amb frases com: «Estaves molt enfadat, oi? Ja ha passat tot».

M'allargaria més, però el perfum que desprèn la veïna és tan intens que podria omplir una botiga sencera. Fins i tot diria que m'està agafant un mal de cap espantós.

—I a tu et va funcionar? —agafa confiança.

—Els meus nanos no s'enrabiaven gairebé mai —li responc amb un somrís. Llavors no puc evitar evocar la carona dolça de l'Helena adormida als meus braços després d'alletar-la.

—I com és tens aquest llibre? —fa la veïna, tot trencant l'encís del record.

—El vaig comprar per a la meva fillola. O millor dit, per a la meva cunyada. Però d'això fa molt de temps. Uf!, més de deu anys. Demà te'l busco —tanco el tema abans que comenci a preguntar-me per la neboda i la mare que la va parir.

De vegades, cada conversa amb la veïna insinua per una estona que l'anonimat durament aconseguit i aquesta nova vida, tranquil·la i monòtona (tanmateix segura), va perdent peu, com un corredor que porta massa velocitat i s'entrebanca constantment.

"El cervell del nen" de la Tina Payne i el Daniel J. Siegel vaig comprar-lo a la llibreria

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	74bfb4ac73074121b3e12d5e65025992001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

Serret. Em va entristir molt saber que havia abaixat les persianes, després de més de trenta-vuit anys al peu del canó, perquè era d'aquelles llibreries amb les prestatgeries atapeïdes de llibres, on la gent pot fullejar un llibre amb calma i assaborir la flaire característica que desprèn el paper dels llibres nous. Fins i tot podies trobar algun escriptor famós tot presentant el seu llibre. Recordo que un dissabte de tardor primerenca, d'uns deu anys enrere, vaig tenir la sort que el mateix Lorenzo Silva em signés allà mateix un autògraf de la seva novel·la "Niños feroces". Em va cridar l'atenció el títol, sobretot perquè jo anava cercant un llibre que tractés dels xicotets gambiots i rebels i de les tècniques per allisonar-los dolçament. Però la novel·la, a grans trets, anava del sense sentit de les guerres, així que me'l vaig quedar i vaig comprar un altre llibre per a la meva cunyada. Ja no queden llibreries com aquella. Ara, t'has de ficar en un centre comercial de la ciutat, ple de llums enceses encara que sigui de dia i música estrident, creuar la secció de videojocs i acabar més marejat que si sortissis d'una atracció de cavallets. El llibre que havia de prestar a la veïna no hi era dins la caixa precintada de les golfes. Allà dins només tenia guardades les escriptures del pis antic, les rendes dels darrers cinc anys i, insòlitàment, el meu llibre d'escolaritat. Potser l'havia llençat juntament amb totes les andròmines i les altres coses que vaig considerar que no ens serien de cap mena d'utilitat o aquelles que vaig creure que no pagava la pena conservar i que ara em peneixo d'haver-les llençat: els retrats del bufet del pis antic, els primers dibuixos de l'Alan i l'Helena, les manualitats que portaven a casa per Nadal i tots aquells records insubstancials que no tenen cap altre propòsit que no sigui alimentar la melangia dels que hem perdut part de la nostra essència en el passat.

A les golfes també havia trobat el joc de taula "Aventurers al tren!". Estava intacte. Havíem jugat milers de partides quan ens tocava passar llargues estones a casa, confinats llavors també, adés quan algú havia agafat la grip, adés quan algú havia enxampat unes bones angines. En realitat resultaria més fàcil dir el nom del títol del llibre a la veïna perquè així em deixi de tocar la pera, però quelcom dins meu, potser un petit sentiment de revenja envers els progenitors que no veuen més enllà del mirall i que es rendeixen a la primera de canvi davant les dificultats que comporta la criança dels fills, em fa pensar *què collons!, que s'ho curri. No li estàs fent cap bé posant-li les coses fàcils*, que aprengui a comprendre el seu fill o tots dos, tard o d'hora, en patiran les conseqüències.

«Cria corbs i et trauran els ulls... tot just ara que ens fem vells, va i ens abandones», sentencià la mare quan li vaig dir que m'havia venut el pis de la ciutat. «M'agrada més la vida rural que la urbana i ara tinc l'oportunitat de gaudir-la», li vaig argüir per no donar majors explicacions.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	74bfb4ac73074121b3e12d5e65025992001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

La mare no tenia cap dret a furgar a la vida dels altres, ni que fos la meua vida o la vida dels seus néts. I jo tampoc no tenia ganes de parlar de temes que la incomodaven i no eren del seu grat. Tanmateix, no es pot anar traient els fills de l'armari sense més ni més! I encara menys sense el seu explícit consentiment. Havíem superat un any molt difícil, ple d'incerteses i de decisions força complicades. Sense cap mena de dubte, en cas d'haver estat jo un dels meus fills, trenta anys enrere, els meus pares m'haurien fet fora de casa seva a pedrades. Ells m'havien criat per ser digna de ser un dels seus i no allò que ells qualificarien de l'abominació de la família.

Quan torno de comprar el pa, sento música forta sonant més enllà del pati. Miro de gairell per la finestra del menjador; la veïna segueix al jardí de casa seva. Ara no pren el sol en biquini, d'uns colors tan llampants que fan mal a la vista, fins i tot quatre metres més enllà. S'ha enfilat dalt d'una escala, però segueix amb el biquini fosforescent, la música a tota merda i una mena de pànel al cap. Està col·locant una reixa per impedir que els gats entrin dins el seu jardí. Pel que es veu, les bestioles no li agraden. No és que desconfiï especialment d'una persona perquè no li agradin els animals, més aviat afirmaria que les persones que estimen els animals tenen una sensibilitat especial. Amb prou feines començo a ficar les coses a la nevera quan sona el timbre de la porta. La Trufa es posa a lladrar. Sempre ho fa quan piquen a la porta. Miro a través de l'espill: és la veïna amb una mascareta a conjunt amb l'horripilant biquini. Sospiro pels meus endins i m'agradaria callar la Trufa abans d'obrir la porta.

—Escolta, que m'has trobat el llibre?

Bufo! M'havia promès que no li posaria les coses fàcils. Podria dir-li que se'n vagi a fer un tomb, en comptes de trucar a la porta de casa i envair-me l'atmosfera amb el seu perfum car, però maldo per mantenir una actitud amable. Per descomptat que guardo el títol del llibre com un as sota la màniga i a la primera pregunta incòmoda o al primer comentari fora de lloc, em juro a mi mateixa que li encasqueto el títol del llibre i la convido a sortir per la porta.

—Més que res t'ho dic perquè si no, portaria el nano al psicòleg.

—Fer teràpia és un bon pas. I no, no he trobat el llibre. Em sap molt greu, l'he buscat per tot arreu! —menteixo ensems que provo de posar cara de lamentació.

—Vaja!, vaig curta de calerons. A casa som tres i se me'n van més de cent euros al mes en mascaretes. Tingues present que el psicòleg del nano em costa un cullo de mico. Segur que no el tens en alguna estanteria. Ho has mirat bé?

—Victòria, t'acabo de dir que l'he buscat per tot arreu i no et vagis a pensar que aquest llibre és la panacea. Les rebequeries vénen i se'n van —intento consolar-la—. El més important

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	74bfb4ac73074121b3e12d5e65025992001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

és no perdre la paciència —penso que aquest darrer consell me l'hauria d'aplicar a mi mateixa—. I ara, si em dispenses, haig de guardar els congelats i la llet fresca dins la nevera.

—Vols que t'ajudi?

—No, no. Ja me'n surto tota sola —esgrimeixo un somris amable, de venedora de productes cosmètics de gamma alta—. A quina hora surt el Pau de la guarderia?

—Ostres! —mira el mòbil—. Sort que m'ho has preguntat! Espera que envio un WhatsApp a la Maria Amparo perquè em reculli el Pau i me'l porti al parc —tecleja un missatge, a raó d'uns set-cents caràcters per minut, un missatge que mai podria fer algú de més de seixanta anys—. Res, tu. Tinc mitja hora més. On dius que has deixat els congelats? Ja t'ajudo. Em sap greu que hakis perdut tant temps buscant-me el llibre...

—Per mi no pateixis. A més, tot seguit m'anava a dutxar —avanço cap a la porta del carrer i li obro, tot convidant-la a tocar el dos de casa i, per si no en tingués prou amb la indirecta, afegeixo—: He convidat la parella de la meva filla a sopar.

—Entesos, doncs jo ja marxava. No voldria entretenir-te més.

De vegades n'hi ha prou amb una frase infal·lible per intimidar a qui en veritat no hauria de sentir-se intimidat perquè és justament la persona que constantment t'està intimidant, t'està atacant, tot sia d'una manera sagaç o inconscient. Són allò que s'anomenen micro-violències quotidianes tan arrelades (extremadament perpetuades) de generació en generació, que tothom les tolera i invisibilitza. I quan dic micro no vull dir que siguin poc importants sinó poc visibles i, malauradament, encara tan vigents:

Si la parella de la meva filla fos un xicot, estic gairebé segura que em preguntaria per la seva professió o per si tenen intenció de casar-se aviat, com es fa en el cas d'algú heterosexual. I encara més tenint present que la meva veïna no és de la mena de persones que es tallen a l'hora de preguntar les coses. Però aquesta manera de veure allò que és diferent de la norma com quelcom rar, excepcional o, encara pitjor, que no mereix l'atenció, no deixa de ser una falta respecte en tota regla. La veïna no vol fer mal i per això, des del dia que s'assabentà que la parella de la meva filla és una noia ja no deixa anar segons quins comentaris. La qual cosa no impedeix que pequi d'una homofòbia sotil i encoberta: el silenci. De sobte, la parella de la meva filla es torna un tema tabú i la gent no em pregunta.

No em molesta gens que la gent no parli gaire amb mi. En el fons sóc una persona solitària. No necessito la gent, és a dir, prefereixo estar sola. Frueixo dels moments de solitud, la qual

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	74bfb4ac73074121b3e12d5e65025992001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

cosa no em converteix necessàriament en una personal antisocial, sinó asocial, que no és el mateix. Simplement, no sento interès per la interacció social i sí, m'empipa que la veïna de la casa del costat es relacioni amb mi més enllà d'una salutació de cortesia quan la trobo pel carrer, m'empesti la casa amb el seu perfum embafador o posi volum de la música tan fort que no puc escoltar el cant dels ocellets al pati de casa meva, sota l'ombra del llimoner.

En la meva època d'estudiant, quan encara vivia a casa dels pares, passava moltes hores tancada a la meva habitació. Recordo molt bé que dedicava una burrada d'hores al dia a passar apunts i resoldre els problemes de mecànica i electrotècnia, dues assignatures que se m'havien entravessat des del primer dia de curs. Tenia por que em quedessin pel setembre. Acabava el dia morta, però no tan morta com per anar-me'n al llit. Sortia al menjador, amb ànims de prendre una mica d'aire fresc, i encara que el pati de llums del darrere no era precisament una vista bonica, la visió de les finestres il·luminades en la foscor de la nit em resultava prou relaxant. Estava el cel i els avions amb les seves llumetes diminutes, les poques estrelles que es veuen a la ciutat amb la contaminació lumínica i, sobretot, el plaer de saber que per fi has entès un circuit trifàsic en règim sinusoidal. Amb els ulls, travesso els núvols, viatjo a través de milions de partícules còsmiques que s'aparten cap a una banda per fer-me un lloc, mentre que a ambdós costats, milions més es queden just on són. El meu gos belluga la cua com si fos un ventall. Està content perquè sap que per avui he acabat. Al fons de tot, una anciana soliu ha sortit a prendre la fresca al seu balcó, m'emmirallo en ella i penso si algun dia aquella dona seré jo. Però llavors escolto els pares a la saleta, rient i jugant a la brisca amb els seus convidats i els fills i les filles dels convidats, que estudien lletres o altres carreres que enriqueixen més, culturalment parlant. Sento que m'han vist passar, els sento murmurejar, ensumo la pudor repugnant del fum dels cigars i els gintònics i, llavors puc estar segura que parlen de mi, insinuen que sóc una rareta insociable perquè no puc dedicar una estona a ser una mica més amable amb les seves amistats, en comptes de mirar la nit i acaronar el gos. I això fa que, en fraccions de segons, s'esberli tot l'encís, com una escultura de vidre en ser colpejada amb una maça.

I ara, amb quatre-cents vint-i-set quilòmetres pel mig i uns anys més de distància, amb el meu pare mort per la pandèmia i la mare que ens nega la paraula, cap de nosaltres no comenta res del passat. No parlem de la suposada humiliació que vaig causar-los, allò que ells consideraren una veritable transgressió, com si la sortida de l'armari dels meus fills haguera estat cosa meva. Jo els havia volgut educar a la meva manera, i vet aquí les conseqüències de no seguir fil per randa el seu model cisheteropatriarcal, la norma social acceptada, ja que

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	74bfb4ac73074121b3e12d5e65025992001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

transgredir-la implica enfrontar-se al rebuig.

Algú pica a porta insistentment. És altra vegada la veïna, però ara ha canviat la pamela pel seu fill petit. M'empasso la saliva, em poso la mascareta i obro la porta.

— Mostra-li la mossegada —estira del braç del seu fill.

—Bona tarda.

—Sí, perdó; bona tarda. Mira quina mossegada li ha fet una nena! Què et sembla?

—Fins ara només m'havien demanat opinió sobre tatuatges —m'ajupo fins a l'alçada de la criatura—: et fa mal?

—I a sobre li ha dit que era un marieta i, aquest s'ha quedat quiet com un estaquirot.

—I si el Pau li hagués fumut un cop de puny als morros, llavors hauries estat més contenta?

—Dona...

—Doncs?, què vols? Jo em sentiria orgullosa d'un xicot amb un esperit tan pacifista.

—Cagat! Un cagat! Li han dit ma-ri-e-ta.

—Macos aquests insectes. Sempre m'han caigut molt simpàtics.

—No! —fa ella—. Es referia a una altra cosa.

—Quina cosa, Victòria? I com ho saps? Digues, quants anys té la nena?

—Cinc, com el Pau. Van a la mateixa classe.

—Doncs no pot ser de cap de les maneres cap altra cosa, perquè no veig el Pau tan precoç com per ser un home que senti atracció sexual envers els individus del seu mateix sexe. Mira, aquesta nena no deu tenir ni punyetera idea del que deia. Ho deu haver sentit a un adult.

— I et sembla poc que vagin dient això del meu Pau? D'aquí a dos dies li faran 'bullying'.

—Verge Santíssima! És així com ara funcionen les coses? De debò abans t'estimaries un fill que pega a les dones o un terrorista abans que un fill gai?

—Ai!, ara m'agafes fora de lloc —la veïna fa una ganyota.

—Això és un sí, Victòria? —ella s'arronsa d'espatlles—. De debò dones per fet que patiran 'bullying' totes aquelles persones amb una orientació sexual o una identitat de gènere que no siguin les 'políticament correctes'? Et sentiries més tranquil·la si el teu fill amb cinc anys, després que una nena li hagi dit que és un marieta, li hagués trencat la cara? —miro de comptar

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	74bfb4ac73074121b3e12d5e65025992001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

fins a cinc, però penso que la criatura no té cap culpa—. Apa Pau!, vine amb mi que a farmaciola encara em queda Mercromina.

Agafo la criatura de la mà i me l'emporto amb mi fins a la farmaciola. Fa estona que m'he contagiats de la pena que em transmetia. Em poso a la seva pell i em planyo que li hagi tocat aquesta mare. És molt frustrant no sentir-se comprès i els pares no es trien, prou que ho sé! Llavors penso que els meus fills sempre podran comptar amb el meu suport incondicional.

—Per què creus que t'ha mossegat aquesta nena?

—Se'n diu Mel —xiuxiueja el petit.

—Molt dolça no és. No està gens bé mossegar els companys. Les pomes i les peres, sí...

—S'ha volgut posar la seva diadema, i com no en sap, natural, és un noi i els nois no porten aquestes coses... se l'ha trencada —s'interposa la mare de la criatura.

—Els nois es posen cartutxeres i les noies tenen l'exclusiva de poder dur polseres i collarets? Apa! ja t'ensenyo a posar-te la diadema.

—Agraeixo la teva intenció, però donats segons quins antecedents, millor deixa-ho córrer.

—Saps què? Tens raó, Victòria. Tinc gent a sopar I, sí, donats els meus antecedents (entono amb un to ostensiblement irònic) serà millor que visitis aquell psicòleg que et costa un colló de mico quan necessitis descarregar-te o parlar amb algú.

—Ai, dona! Està sonant una mica suspicax, tot plegat. Et prens les coses tan a la valenta...

—No puc fer-hi res: sóc una persona perspicaç i percebo aquestes subtileces. Victòria, et convido a tocar el dos de casa meua. Estimo els meus fills tal com són i no els canviaria per res del món —somric—. I no t'oblidis...

Faig una pausa dramàtica per donar-hi més èmfasi i anticipar-li que l'envio a pastar fang. Podria dir-li que en tot cas serien uns precedents, i no uns antecedents (els fills ens precedeixen); tant se val tot plegat, és inadmissible que algú consideri que tenir un fill transgènere i una filla lesbiana són uns antecedents penals. El comentari 'donats segons quins antecedents', no ha estat precisament una subtileza.

—Victòria, pren nota, el títol del llibre és "El cervell del nen".

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	74bfb4ac73074121b3e12d5e65025992001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

Els inescrutables designis del destí

Pensà que, a partir d'aquell atziac succés, viuria sol i vern, confinat al seu llòbrec apartament per sempre més o, si més no, fins que la pandèmia de la covid hagués arribat a la seva fi.

En Gabriel havia travessat la ratlla dels quaranta de la manera que bonament havia pogut, i si bé havia tingut els seus amors, mai no s'havia compromès amb ningú més que amb ell mateix. Ben cert era que no necessitava companyia pel seu dia a dia (perquè amb la mare, amorosa com una argelaga, ja en tenia prou) tot i que, de tant en tant, trobava a faltar alguna carícia o una persona amb qui conversar quan la jornada a l'Institut ja ho havia donat tot i tan sols l'esguardava un cap de setmana escarxofat al sofà, tot devorant llibres o les darreres sèries que emetien pel canal de franc de la televisió.

Era innegable que, malgrat ser un mestre de secundària, el Gabriel era un home retret que es passava bona part del dia treballant a casa, adés llegint llibres, adés corregint les inqualificables redaccions dels seus alumnes. En el passat, quan plegava de la feina, durant el trajecte de l'escola al geriàtric, acostumava a devorar les darreres novetats de la biblioteca tan ràpid com la seva capacitat de lectura li permetia llegir-les. Tanmateix, d'ençà que la mare havia mort i disposava de molt més temps lliure, s'adonà que era incapaç de llegir més de dos paràgrafs seguits.

Qualsevulla altra persona hauria dit que tampoc era per esquinçar-se les vestidures. Però el Gabriel, que tenia per costum refugiar-se en les pàgines d'un bon llibre com un amant ho faria contra el pit despullat de la seva parella, se sentí presoner d'un desfici amarg, amarat de remordiments: el tràgic funeral de la mare.

I com si d'una redacció dels seus alumnes es tractés, llegia i rellegia en diagonal l'article del diari, un pèl sensacionalista pel seu gust, que una periodista havia publicat arran del tètric decés de la mare: *Funerals sense comiat per culpa del coronavirus... Molts dels morts per la Covid-19 se'n van sols i aïllats a les UCIS... Sense funeral ni vetlla, el procés de dol es complica per als familiars... Ni petons, ni abraçades de consol, el caos a les residències ha arribat a unes dimensions descomunals. Una filla hagué de vetllar durant tota una nit el cadàver d'una anciana, tot pensant que era la seva mare quan en realitat la morta era la seva companya d'habitació. Segons ha pogut saber aquest diari, la infermera de planta havia intercanviat l'historial mèdic de les ancianes, totes dues contagiades de la covid-19.*

El Gabriel sentia basarda només de pensar a tornar a aquell geriàtric, amb més avis contagiats que no pas sans. Tanmateix no tenia cap recordatori de la mare i cregué que si recollia el retrat de la tauleta de nit, on la dona somreia feliç, guardaria un grat record d'ella. No esperava

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	ca6ed4167db54fa3826dec025835f507001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

que l'Antònia Capdevila, la companya d'habitació de la mare, el rebés amb els braços oberts i, encara menys, que el confongués amb el seu nebot predilecte. Desnodrit del caliu de l'amistat, el Gabriel acceptà l'abraçada de l'octogenària com la terra de secà quan plou. És clar que, protegit amb una mena d'escafandre, semblava talment un bus tret de la novel·la de vint mil llegües de viatge submarí. Potser per això, estava convençut que l'anciana s'adonaria, d'un moment per l'altre, que ell no era el seu nebot. Però, quan l'Antònia s'assegué a la butaca, els seus ulls van somriure d'una felicitat tan ingent que el Gabriel no gosà badar boca.

—El meu nebot predilecte m'ha vingut a veure! —exclamà rere la mascareta amb la veu trencada per l'emoció del moment—. Les monges no em creien quan els contava que hi vindries. Per cert, t'he dit què li ha passat a la meva companya? Pobreta, era tan jove...

El Gabriel no se'n sabia avenir. Necessitava esclarir aquell malentès ensems que no s'atrevia a treure's la mascareta per poder-se identificar adequadament. A mesura que la conversa avançava començà a lligar caps: per algun motiu desconegut aquella anciana havia adoptat part de la identitat de la seva mare, ja que era cert que ell mateix, dos dies abans, havia promès a la mare que se l'emportaria el cap de setmana.

Tot fet un estaquirot, enmig de l'habitació, el Gabriel contemplà la pobra anciana solitària i no es veié en cor de portar-li la contrària.

—Aquesta novel·la m'ha emocionat moltíssim. Me l'ha prestada la Berta, és de la Verge del puny... però és bona noia. Diu que el llibre no és seu. Ves per on —va remugar—. Amb tot, no et vagis a pensar que me l'ha prestat de bona gana. Tan sols és que li molesta que reciti les necrològiques. Diu que li posa nerviosa que li vagi enumerant en veu alta els morts del dia i, és clar, ara n'abunden! —agafà el diari de la tauleta de nit i l'obrí justament per la pàgina de les necrològiques—. Francesc Berenguer Lasota, va morir als noranta-cinc anys. Exèquies, avui, a dos quarts de nou del matí, a la capella del tanatori municipal. Conxita Lozano Segura. Va morir als noranta-dos anys. Exèquies, avui, a les onze del matí, al tanatori de la capella de Godella. Lluís Gil Palop. Va morir als vuitanta-set anys. Guaita, jo havia festejat amb aquest paio. Quina peça d'home! Era d'Emperador, un dels pocs pobles que encara avui dia no compten amb un cementiri rural. No és d'estranyar perquè amb nou carrers que té el poble, només faltaria que haguessin hagut d'enquibir-ne un a la plaça de l'Ajuntament. Els morts els enterren en un terreny que pertany a Museros i que cedí una dona del poble, justament a condició que fos un cementiri. Ai, Verge Santíssima, m'hauria agradat acomiadar-me d'ell —es lamentà—. Exèquies, avui, a les deu del matí. Per cert, t'has recordat de comprar-me el darrer llibre del Marc Ribas o finalment has decidit sorprendre'm amb quelcom més interessant?

Accedí a deixar-li el llibre de relats del Roald Dahl que duia a la cartera per sortir comes ajudeu-me del geriàtric. Tant se valia, qui sap si, més endavant, tot aprofitant que tenia el telèfon de la seva filla, la trucaria per demanar-li si li podia fer el favor de retornar-li el llibre per correu postal, o potser fins i tot s'encoratjava a proposar-li de quedar en algun lloc obert. Tan sols l'havia vista una vegada al tanatori del geriàtric. La noia, molt contrariada, li suggerí interposar una denúncia, però el Gabriel refusà, tot fos de bones maneres, ficar-se en més embolics. Cap denúncia tornaria la mare a la vida. Tanmateix, morta com n'era, pensà que tampoc calia fer-ne un gra massa perquè l'hagués vetllat una desconeguda.

—Com vulguis —va fer ella— jo sí que ho faré. Durant set hores m'han fet creure que la mare era morta.

—Jo volia donar-te les gràcies per haver-la vetllat —va dir ell— avui dia poca gent vetlla els seus morts.

Llavors ella li contà que era de poble, que residia a la ciutat per qüestions laborals i que al seu poble tothom vetllava els seus morts. A mesura que l'escoltava, el Gabriel anava tenint l'estranya sensació que no li parlava la Berta Pujol Capdevila sinó la mare, a través de la seva veu. I no la mare del present, sinó la mare de la infància, aquella dona que li preparava xocolata desfeta els diumenges de pluja, mentre ell jugava amb el trenet.

Potser tot plegat eren paranoies seves; al capdavant, era molt improbable que la mare hagués posseït el cos d'una noia tan bufona per parlar-li des de la ultratomba. Però a mesura que transcorrien els dies, per raons que li eren del tot desconegudes, el Gabriel s'anà convencent que potser la jove i ell, en certa manera, estaven predestinats. El fet era que, dies abans, poc anava a sospitar que trobaria l'amor de la seva vida al tanatori d'un geriàtric i, encara menys, en aquelles circumstàncies. I malgrat que el cos sense vida de la mare no havia pogut agrair-li aquell gest, el Gabriel trobà d'una sensibilitat exquisida el fet que aquella jove hagués estat vetllant la mare. Junts pujaren a l'habitació on l'Antònia dormia com una soca. La Berta s'arupí el cap contra el cor de la seva mare per escoltar-li les pulsacions. Els morts no ronquen!, li hauria dit el Gabriel. Però trobà que hauria estat una observació de mal gust, així que contemplà la tendra escena durant uns instants, tot presenciant un retrobament que no anava amb ell. No fou fins a l'endemà, quan llegí la notícia al diari, que prengué veritable consciència de la mort de la seva mare.

L'anciana havia mort sense esperar-lo i el seu únic consol era que algú l'havia vetllada, plorant la seva pèrdua amb un sentiment que ell hauria estat del tot incapaç de mostrar. No era que no estimés la mare, sinó que aquell tarannà taciturn i fred, aquelles poques ganes de viure que tenia l'anciana darrerament, l'havien tornada molt adusta com per sentir un dol límpid en

comptes d'un veritable alleujament.

Llavors, retallà l'article del diari i el penjà amb un imant a la nevera, com si es tractés d'una estampeta funerària. I a les nits, es prenia el darrer got de llet amb mel abans d'anar al llit i feia un petó al retall de paper, perquè dedicar-li uns segons era com rendir-li un tribut, encara que només fos per contrició d'haver aparcat la mare a aquell geriàtric en comptes d'haver-se-la endut a viure amb ell, tal com l'anciana li havia implorat.

A mesura que avançaven els dies, i un cop paït el dol de la mare, el Gabriel tornà a incorporar-se a la seva feina de mestre. El govern havia decretat classes telemàtiques i els primers directes foren un autèntic desastre. La càmera no enfocava correctament a la improvisada pissarra penjada a la nevera. El micròfon enregistrava els lladrucs del gos del veí d'enfront barrejats amb els cànctics de la dutxa de la veïna o els xiscles del paio que oferia la bombona del butà... Així que resolgué gravar les classes i pujar-les a la plataforma. S'estava acabant el segon semestre i necessitava el llibre de contes que havia prestat a l'anciana del geriàtric, ja que aquest formava part de la lectura obligatòria que havia prescrit als seus alumnes i el necessitava per contrastar-lo amb algunes de les estrambòtiques respostes del qüestionari que, a hores d'ara, li feien ballar el cap.

Seguiria amb vida la senyora Antònia? I si en transcurs d'aquell temps havia mort? En el fons el Gabriel se sentia culpable perquè la jove hauria de viure la mort de la seva mare dues vegades. I, en tal cas, hauria plorat amb el mateix sentiment de dol la segona mort o es recriminaria per no sentir-se igual d'afligida que la primera vegada? Tots aquells dubtes li venien al cap quan, a les nits, observava el retall del diari. Tanmateix, amb el pas del temps, començà a reconsiderar els seus sentiments de culpabilitat. I si en realitat no havia estat un macabre succés sinó la voluntat de la Divina Providència, que havia volgut que creuar el seu destí amb el de la jove?

El Gabriel era un ferm creient dels sincronismes. «El destí té senyals i cal estar amatent per veure'ls», es repetia. La mare, al llaç de mort, hauria suplicat a la Parca el seu darrer desig perquè el seu fill no es quedés sol al món i la Parca trobà la manera (força insòlita pels humans, és clar que tampoc era tenia moltes altres alternatives) per retenir aquella jove que ja feia temps que la Carme volia presentar al seu fill. Per tant, no tenir present aquella concomitància hauria estat un despropòsit imperdonable: l'atzar havia disposat que destí de la Berta Pujol i el seu confluïssin, com la séquia dels Allargats i la séquia Mitjana confluïen a l'estany de Cullera, casualment el poble d'on provenia la jove.

De fet, bona part de la seva vida la devia a les casualitats. Treballa de mestre suplent a l'Institut perquè un matí plujós de setembre, veient que se li escapava el seixanta-tres quan

anava a fitxar a l'atur, començà córrer com un boig, tot trepitjant a destra i sinistra, fins que se situà al costat del conductor per demanar-li que li fes el favor d'obrir-li la porta. El conductor, tot mirant la fila que feia aquell transeünt que treia la freixura per la boca, travessà en vermell. L'Esperança també feia tard a impartir una de les seves classes magistrals de literatura, ja que tan sols cinquanta segons abans de la distracció del conductor, un brètol que caminava a brida abatuda, s'acabava de creuar pel seu camí, amb tan mala sort que se li havia trencat el tacó de la sabata. I mentre travessava pel pas de vianants, tot coixejant, va resultar ferida de gravetat en ser atropellada pel distret conductor de l'autobús.

Poc podia sospitar la jove mestra que un traumatisme cranial anava a deixar-li seqüeles per a la resta de la seva vida. El Gabriel fou el primer a socórrer-la i trucar a l'ambulància. Més tard, mentre se l'emportaven d'urgències cap a l'hospital, ell mateix recollí els quaderns que l'accidentada duia sota el braç i que havien quedat escapats per tot l'asfalt. Com desconeixia el parador de la noia, decidí portar-los a l'Institut Abastos el nom del qual figurava imprès en negreta cursiva als quaderns d'aquells alumnes de secundària que vint-i-quatre hores després passarien a ser els seus propis alumnes. La directora del centre, en el temps de dir una avemaria, l'havia contractat. I el Gabriel, gràcies a aquella concomitància de succeïments, havia trobat feina de mestre de literatura després de més de dos anys a l'atur.

D'allò ja feia cinc anys, àdhuc era innegable que les casualitats eren presents al món i que calia ser un tros de quòniam per no admetre que formaven part del destí de cadascú; ja que la vida, al cap i a la fi, no era més que una suma d'atzars i fortuna.

Avui mateix, es digué, truco per demanar-li el llibre i li proposo recollir-lo en persona. M'urgeix molt, li argumentaria, i ella no es podria negar. Quedarien al portal de casa seva. Ell li diria que la trobava molt millorada i li regalaria bombons per les molèsties ocasionades. I ella, agraïda, el convidaria a pujar al seu apartament.

—Digui?

—Preguntava per la Berta Pujol Capdevila

—Servidora, amb qui tinc el gust de parlar?

—Sóc el Gabriel Guinot, em recordes...? —va callar uns instants—. Del geriàtric...

—Per descomptat que et recordo.

—Ah, sí? —el Gabriel somrigué satisfet.

—Oi, tant! La mare només em parla de les virtuts del seu nebot. He hagut de dir-li que has marxat a l'estranger perquè no em clavés més la tabarra.

—Em sap greu... Jo només trucava perquè necessito recuperar el meu llibre de contes. No voldria molestar més del compte, però és la lectura obligatòria que he posat als meus

alumnes i just en aquest exemplar tenia marcades unes anotacions...—va fer ell—. Si et sembla bé, podríem quedar tu i jo... Demà... hum... a les portes del geriàtric?

—Demà...?

—T'espero a l'entrada principal, cap a les dotze del migdia. I, si us plau, recorda agafar el llibre, m'urgeix molt.

—Ja, però, és que a les dotze...

La Berta s'adonà que el Gabriel havia penjat el telèfon abans que ella pogués acabar. Val a dir que al Gabriel li importava ben poc. Tan sols pensà que no estava disposat a sentir excuses o a posposar el sotjat retrobament amb l'amor de la seva vida.

Així que l'endemà en Gabriel matina més del compte. Tot just sona el despertador, s'afanya a prendre una dutxa i afaitar-se. Vol causar una bona impressió, de manera que, amb les sabates ben embetumades i la camisa nova, es planta davant del geriàtric una hora abans de la prevista. Durant el camí ha anat assajant la conversa. El fet que la noia li hagi dit que es recordava d'ell li ha donat moltes esperances. Amb tot, contar-li les seves hipòtesis de la causalitat li sembla força agosarat. No vol arriscar-se i que el vegi com un paio una mica passat de voltes o un trastornat que no ha superat el dol de la seva mare. Per això ha decidit que li contarà alguna anècdota divertida dels seus alumnes, després la seduirà parlant de poesia i, finalment, acabarà recitant-li un poema romàntic de Salvador Espriu: *“Et diré sempre la veritat. I si et parlo tan sovint de la meva quotidiana (...) és sols perquè m'agradaria que sentissis dintre teu, ben endins (...) com humilment, silenciós, t'estimo. El suau vent a l'herba, i tu i jo, una dona i un home i aquesta tarda per a nosaltres potser immortal”*.

Dos taüts, tot sortint per les portes del geriàtric, el conviden a reconsiderar allò de la immortalitat. El Gabriel mira el mòbil. No ha rebut cap missatge per fer-li saber que la cita ha estat anul·lada, però el rellotge marca les dotze passades. El cor li batega accelerat cada vegada que una dona s'apropa a les portes del geriàtric. Cap a l'una del migdia una suor freda li recorre l'espina. Mira els rètols de l'entrada. S'adona que li suen les mans i les renta amb el dispensador de gel hidroalcohòlic de la recepció. La vigilant de l'entrada que fa estona que no el perd de vista el fita amb cara de dir-li alguna cosa, però gira cua. Qui sap si deu ser perquè s'ha dispensat hidrogel una dotzena de vegades en menys d'una hora, es diu. Els petits talls que té als dits de les mans li couen. Li vénen ganes de sortir corrents i cloure's a casa, tot oblidant-se de les seves dèries per sempre més. Però quelcom, una força inextricable impedeix que faci un pas enrere. Les hores passen i a les cinc de la tarda paeix que la jove no assistirà a la cita. Potser es van entendre malament, sospira profundament. Sí, potser el deu estar esperant a l'habitació de l'anciana, li ve al cap com una mena revelació. Llavors travessa la porta de vidre

del geriàtric tan rampellut que per poc no s'emporta la vigilant pel davant.

—Mal te caiguen cent llamps!, quin costum té la gent de no mirar per on camina... No m'estranyaria gens que un dia acabis menjant-te un fanal!

A l'habitació seixanta-tres l'Antònia Capdevila recita les esqueles del dia. El Gabriel està massa abatut per interrompre-la. No ha dinat res i ell és d'aquella mena de persones que opina que no hi ha res millor per ofegar les penes en un bon plat de pasta. Sent que té la mascareta enganxada a la cara de la suor i la boca massa eixuta. Ara, malgrat el dejú, ho veu tot més clar: la confusió del funeral de la mare tan sols fou un atziac succés i no té res a veure amb cap desig darrer que la Parca hauria concedit a la mare.

—Mati Berenguel Sandoval, va morir als setanta-tres anys. Exèquies, avui, a les set de la tarda, a la Capella del Tanatori de Vadis Pobla de Vallbona. Lluís Gil Escolà, va morir cristianament als cinquanta-dos anys. Exèquies, avui, a les onze del matí, al tanatori al tanatori Mémora. No es convida particularment ningú...

—Bona tarda, Antònia. Sóc el seu nebot...

—T'has confós d'habitació, maco. Jo no tinc cap nebot ni l'he tingut mai. Per no tenir, no tinc ni germans ni germanes. Una filla murri i prou.

—Em sap molt greu, li demano disculpes.

—No passa res, et deus haver equivocat de número d'habitació; si és que amb les mascaretes s'entelen les ulleres i no es veu ni un borrall —fa ella, tot prosseguint el seu recital— : Mercè Costa Figuerola. Ha passat a l'Orient Etern el dia d'avui. Els teus fills i amics et recorden amb dolor. No hi haurà cap funeral per desig pòstum de la difunta. Apa, jove. Vagi en pau!... Berta Pujol Capdevila ha mort als quaranta-dos anys en un accident... Els seus familiars, per respectar la màxima convocatòria de reunió a causa de la covid, han encarregat una missa per 'streaming'.

El cor del Gabriel li fa un salt. De bursada irromp al bell mig del dormitori de l'anciana i li pren el diari de les mans per llegir l'esquela amb els seus propis ulls. La dona no sembla reconèixer el nom de la seva filla. El Gabriel n'és conscient i fingeix una impassibilitat momentània, tot emulant la seva millor cara de pòquer. Segons després es disculpa novament, abandona l'habitació, cames ajudeu-me, i es dirigeix cap a la recepció, per intentar esbrinar quelcom al respecte.

—Ha mort aquesta matinada passada —li diu la infermera—. Quina desgràcia! L'han envestida amb un patinet quan creuava un semàfor. L'únic consol per a la seva mare és que té el cap a quarts de quinze i que ni tan sols recorda el seu nom. Ara, cada matí se'l canvia.

—Ai, pobra! És terrible, tot això...

—No cal que m’ho digui! El món és un mocador. M’he quedat d’una peça. Casualment, també tenia el pare ingressat a la residència.

—El pare també? I per què no els posaven tots dos a la mateixa habitació?

—No, no —fa la infermera—. El pare de la dona que ha atropellat la filla de la senyora Antònia... La conec de fa uns cinc anys quan hagué d’ingressar-lo perquè no es podia fer càrrec d’ell.

—Vaja... pensava que es referia a...

—Pobra, dona. No ha tingut sort a la vida. Era mestra, però va quedar molt coixa arran d’un accident que va patir cinc anys enrere, en un atropellament; un autobús per ben poc no la mata. I ara, tot just que s’havia decidit a canviar les crosses per un patinet de minusvàlids, ella atropella mortalment una vianant, la filla de la senyora Antònia, que travessava pel mig la calçada per aturar un taxi.

El Gabriel, astorat, no dóna crèdit al relat de la infermera. Pensa en la Berta i en la dona que ha estat atropellada, una mestra que havia patit un accident molt greu... i sent una corada.

Una rauxa l’impel·leix a dirigir-se fins a l’habitació pare del de la mestra. Allà, un vell de cabells blancs llegeix en veu alta un llibre de poemes d’Espriu: *“El suau vent a l’herba, i tu i jo, una dona i un home i aquesta tarda per a nosaltres potser immortal. Però no vols endevinar mai als meus ulls, qui sóc jo, com sóc jo”*.

La veu de l’ancià li fa posar la pell anserina. Sense parar-se a considerar les conseqüències, menteix i es fa passar per un antic company de feina de la filla. El vell de cabells blancs li fa saber que està ingressada a l’Hospital la Fe, en observació, sobretot tenint en compte el seu historial clínic i que, afortunadament, en aquesta ocasió, no ha pres cap mal.

El Gabriel s’acomiada mentre barrina que potser s’havia equivocat interpretant els senyals del destí, com quan el navegador del GPS té posada una direcció, mana girar a la dreta, però cal agafar una drecera perquè el carrer està tallat. Tard o d’hora, el navegador s’adona que les coordenades s’han desviat del camí i mostra novament el rumb a seguir per arribar al veritable destí.

L’Esperança Poaté i Salvador tan sols veu rètols lluminosos de color verd en forma de creu grega i aquella dona que se li va tirar a sobre, tot fent-la caure del patinet. Llavors recorda el seu perible a la recerca del diürètic del pare, que no estava disponible a cap farmàcia de la ciutat per un problema de subministrament. Ja sabia ella que se la fumeria de lloros amb aquella andròmina, però darrerament, d’ençà que es resistia a agafar el transport públic per por a contagiar-se de la covid, trigava una eternitat a arribar a la residència del pare. A més, tenia les mans plenes de butllofes per culpa d’haver caminar amb les dues crosses durant un trajecte tan

llarg.

Fa poc que ha recuperat la consciència, però no li ha resultat gens difícil reconèixer l'habitació d'hospital, amb la ineluctable ferum a desinfectant. Tot plegat li fa rememorar temps passats, quan hagué d'abandonar la feina de mestra i la seva vida anterior, i sent una esgarripança que li sacseja l'esquena. La infermera, tot volent treure ferro, no ha sabut dir-li res de l'altra dona, tan sols que no ha d'amoïnar-se per cap altra cosa que no sigui la seva pròpia recuperació. També li ha contat que només es quedarà ingressada en observació fins al vespre i que hauria d'avisar algú perquè vingui a recollir-la. Però que, en cas contrari, pot quedar-se un dia o dos més a l'hospital.

L'Esperança no vol ni sentir parlar de pernoctacions. Amb tot sap que només pot comptar amb el seu pare i que l'home, amb prou feines, seria capaç d'abandonar unes hores la residència amb el seu bastó. I, per uns instants, se sent una fera engabiada i li passa pel cap quedar amb algú de *C-date*, una web de contactes dirigida a aquelles persones que busquen una relació puntual. «Quedem a les nou, però m'hauries de recollir a l'hospital de la Fe... Sí, sí, hi treballo d'anestesiata, ja ho comprovaràs quan et faci el boca a boca», fantasieja.

A fora plou a bots i barrals. «Només em faltava això», es lamenta mentre malda per incorporar-se del llit. Llavors un llamp enlluernador esquinça el cel i, tot seguit, un tro espetega, esgarriós i llarg. S'obre la porta de l'habitació i algú entra amb un original ram de ginesta i roselles. La mascareta negra li impedeix veure el rostre sencer, però l'Esperança afirmaria que és una aparició celestial. El front pàl·lid que contrasta amb la mascareta, encara accentua més el seu aire espectral. L'àngel mudat a la manera antiga i amb les sabates exageradament embetumades, té els ulls somrients. L'Esperança asseguraria, a no ser que la caiguda li hagi trastocat la memòria, que no el coneix de res (i que allò de la web de cites només havia estat un pensament). Tanmateix l'aspecte del galant li resulta familiar. El desconegut la saluda pel seu nom i ella, confosa, li torna un tímid somriure. Llavors el Gabriel s'arronsa d'espatlles i li diu:

—No em preguntis per què. Jo passava per aquí, no veia flors a la teva cambra i no ho podia resistir.

XV CONCURS LITERARI I ARTÍSTIC 21 D'ABRIL DE L'ALDEA

Modalitat: narrativa

Errors que porten cua

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web

Codi Segur de Validació 99adf22cf68041a2ad7d0eb72bff898a001

Url de validació <https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/iarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp>

Metadades Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1492 - Data Registre: 31/03/2021 22:33:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original

—He sentit que la ràdio deia que una vintena de dones podrien haver estat inseminades amb una esperma errònia...

—Sí, vint-i-sis, van ser, concretament.

—Ah, així veig que sí que és cert... I que aquestes errades es van produir entre mitjans d'abril i principis del passat mes de novembre, també és cert?

—Sí, sí; es veu que hi va haver un error de procediment al laboratori, de manera que la fecundació dels òvuls d'aquestes dones podria haver-se fet amb els espermatozous d'un altre home que no és el pare de cada futura criatura, com estava inicialment previst.

—Home, sí, inicialment previst... i amb el convenciment que havia de ser així fins al final, no?!

—Sí, sí, és clar. Però sempre poden passar coses...

—Home, sí, sempre poden passar coses... però en un hospital de referència que està especialitzat en aquest tipus d'intervencions, tampoc hauria de quedar massa marge perquè poguessin passar gaires coses... I més si aquestes s'allunyen massa del camí pactat i acordat per les dues bandes, no?

—L'hospital de seguida va reconèixer que s'havien pogut produir alguns errors...

—Vaja!, tot un detall, oi?

—Noto una certa ironia?

—A vostè què li sembla? M'explica que van inseminar una trentena de pacients amb una esperma equivocada, i li estranya que em sorprengui quan tot el que remarca és que el centre va dir que reconeixia que havia fallat alguna cosa. Només faltaria, que no ho hagués reconegut! Només faltaria, que negués l'evidència!

—És ben cert que un altre establiment hauria pogut optar pel silenci o se'n podria haver rentat les mans.

—Sí, bufa! De veritat creu que algú n'hauria estat capaç?

—El món és ple de barruts, ja li ho asseguro.

—Si el centre se n'hagués desmarcat i no hagués mogut fitxa, hauria estat un escàndol! O, millor dit, hauria estat més escandalós del que ja ha estat... Els hauria de fer vergonya, intentar

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	99adf22cf68041a2ad7d0eb72bff898a001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1492 - Data Registre: 31/03/2021 22:33:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

defugir d'una responsabilitat com aquesta!

—Ep, ep... que tots els humans podem cometre algun error involuntari, algun cop, no? A més, no vaig ser pas jo qui les va inseminar!

—Però bé que treballa aquí, oi?

—Sí, però cadascú fa la feina que té assignada, i la meva no és precisament la d'inseminar ningú. A més, ja li he comentat que des de l'hospital ja es va obrir una acurada investigació mèdica per esbrinar què és el que havia passat exactament.

—I què és, el que van esbrinar?

—Bé, es va comprovar que existia alguna mínima possibilitat, que podia ser molt molt petita però que no podia descartar-se, de manera que s'optava per obrir una investigació, convocant totes les pacients que en podien haver resultat afectades.

—I què se suposa que he de fer, jo?

—Vostè? Què vol fer?

—Si em confirma que les errades es van produir entre mitjans d'abril i principis del passat mes de novembre, resulta que és justament quan vaig venir jo a seguir tot el procés de fecundació in vitro!

—Ah, però vostè també...

—Sí. Jo també vaig passar per la seva consulta.

—Però... vostè devia venir fins poc abans d'aquestes dates, potser.

—No, no; fins poc abans no: li dic que vaig venir justament durant aquelles dates.

—Ja fa mesos, d'això. És probable que la memòria li faci la guitza... A mi a vegades també em passa.

—La memòria em pot fer la guitza tot sovint, però no pas en aquesta ocasió. Sembla que dubti de la meua paraula. Sé perfectament quan vaig començar i quan vaig fer cada sessió; esdeveniments d'aquesta magnitud queden apuntats tant a l'agenda com al disc dur de la nostra memòria! No és pas com anar a esmorzar amb l'amiga, això de venir-se a inseminar!

—No és ben bé el mateix, no. Però no deu estar pensant que vostè també...

—Sí, és clar. Per això soc aquí. Vull dir que si jo fos...

—Ah, no! Tranquil·la; l'hauríem avisada, si fos una de les vint-i-sis mares! De fet, jo mateixa vaig encarregar-me de parlar amb elles. I excepte una, que es veu que havia d'estar un parell de mesos a l'estranger, la resta ja...

—Ja he tornat.

—Com?

—Havia d'estar fins a finals de mes a l'estranger però hem pogut acabar abans el projecte, i aquí estic.

—No deu voler dir que... Deu fer broma, oi?

—Creu que faria broma amb un tema delicat com aquest?

—De veritat que no és conya? Vol dir que... vol dir que vostè és...

—Sí, soc l'Esperança.

—Esperança?! Esperança... Així és com es deia la senyoreta que no vaig poder localitzar de cap manera...

—Doncs ja m'ha localitzat. Aquí em té.

—Esperança, cregui'm que la vaig trucar un munt de cops, matí, tarda i vespre. Ho vaig intentar desenes de vegades! Fins i tot vaig preguntar si algú tenia algun altre contacte o si sabien alguna altra manera de poder-la localitzar...

—Ara això ja està.

—I com que al final em van dir que estaria dos mesos fora completament il·localitzable...

—Està bé, ja està, ja està; no s'amoïni. Ara el que vull saber...

—És clar, és clar. Disculpi que no l'hagi feta entrar abans i que no li ho hagi explicat millor... però li confesso que primer em pensava que era una periodista.

—Una periodista, jo?

—Sí, no ho sé... No perquè en tingui l'aspecte, si és que es pot dir que els periodistes tenen algun aspecte en concret... Però com que —després de donar-se a conèixer la notícia— vam tenir uns dies mogudets en aquest sentit, amb reporters de nombroses cadenes de ràdio i de televisió... I com que ha començat a fer preguntes només arribar...

—I li sembla encara estrany, que hagi vingut a fer preguntes?!

—No, no! Ara ja ho entenc tot, disculpi!

—Bé, tant se val. Així, què em deia?

—Ah, sí, que l'havia confosa amb una periodista.

—No, dona: vull dir que què m'estava explicant del comunicat de l'hospital, i sobretot, què se suposa que he de fer jo ara!

—Sí, aniré un moment al meu despatx, que és on tinc els fulls amb les indicacions que donava a totes les noies quan els trucava per telèfon.

—Després de dir-ho vint-i-cinc vegades... quasi que s'ho devia aprendre de memòria, no?

—Sí! Gairebé. De fet... No, no me'n recordo de tot. Així que, si no li sap greu... Aniré a buscar-lo. Són només dos minuts.

—Faci, faci. Perquè entenc que cap de les solucions o propostes que oferien no requeria una urgència extrema, oi? O sí? Vull dir que ara tampoc deu venir d'aquest parell de minuts, suposo.

—No, no ve de... bé, sí que demanàvem que les afectades es presentessin al més aviat possible, però ara que ja han passat aquestes setmanes... no ho sé; no, suposo que de dos minuts no vindrà, no. Aprofitaré per cridar el doctor, a veure si avui té consulta i encara no ha plegat... I sí, aniré a buscar els fulls per donar-li tota la informació detallada. No m'agradaria dir-li el que no és; no voldria pas enganyar-la.

—No caldria, no. Amb una vegada ja n'hi ha hagut prou.

—Disculpi... Ja li he dit abans que va ser un error humà. Aquí no enganyem mai a ningú. Podem tenir menys o més encert i menys o més sort amb els resultats i en la rapidesa amb què assolim l'èxit, tot i que això depèn també d'altres factors relacionats amb la fertilitat de cada un dels membres que se sotmet al procés... Però de mentides no en diem. El preu tothom el sap abans d'iniciar la primera sessió, i els detalls del procediment són sempre els que s'expliquen durant la primera trobada amb el doctor, i es mantenen i es compleixen fil per randa fins al final del procés, sense cap mena d'alteració. De mentides, cap ni una. O no li van explicar, a vostè, tot el que li farien a cada sessió?

—Sí, però...

—Però?

—No em van dir en cap moment que em posarien una esperma que no tocava. Que per això van fer venir el meu marit no sé quantes vegades, també, no?

—Sí, sí. Però no és pas que hàgim modificat la planificació a mig procediment, ja li ho asseguro. Li ho repetiré les vegades que calgui: ha estat un malaurat error el que ha alterat la previsió inicial... I no vaig ser jo qui el va cometre.

—Però bé que treballa aquí, no?

—Sí, ja m'ho ha preguntat tres vegades, però no puc controlar tot el que passa al centre. Jo puc respondre dels meus actes, i intento fer-ho també dels dels meus companys quan en tinc la informació necessària... Però si té altres qüestions o vol resoldre algun altre dubte, serà millor que parli amb la gent del laboratori o amb el doctor que els porta.

—Però aleshores què he de fer, jo, ara? Vés a saber de qui és, la criatura que m'està creixent a la panxa!

—No ha de patir; tots els donants són sotmesos a estrictes controls sanitaris...

—Vostè no entén res de res, oi? Sembla mentida que estigui dient el que joestic escoltant!

—Però és que és la veritat: totes les donacions s'analitzen amb la màxima cura!

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	99adf22cf68041a2ad7d0eb72bff898a001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1492 - Data Registre: 31/03/2021 22:33:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

—Vol fer el favor de no dir res més?! Es pensa que el que més em preocupa ara mateix és això?
—Ah, vol dir si podria ser que sortís una criatura de color... No, no ha de patir, tampoc, perquè les probabilitats són mínimes!

—Vostè no entén res! L'únic problema és que vull que el pare dels meus fills sigui el meu marit; tant li costa, entendre-ho? Per què hauria de ser un problema, que tingués un fill de color? Vostè sí que deu tenir un greu problema!

—Disculpi, però tampoc cal que em falti al respecte, eh!

—No era la meva intenció... Però crec que les seves paraules han estat llastimosament ofensives.

—No era tampoc la meva intenció. El que pretenia en realitat era simplement calmar-la.

—Doncs no sé si ha escollit el millor camí, francament.

—Vull dir que no ha de patir per res, que estem aquí per ajudar-la. Aquí està en bones mans.

—Això és el que em pensava quan vaig venir a aquesta clínica i no a cap de les moltes altres que m'oferien el mateix servei a un millor preu. I sí, pensava que venia a un lloc de referència i que no havia de patir per a res, però vistes les circumstàncies...

—Tranquil·litzi's; tranquil·litzi's i ja veurà com trobem solució per a tot.

—L'únic que vull saber jo ara és qui és el pare del fill que duc dins, i encara no m'ho ha sabut dir!

—Però ja li he dit que ara aniré a buscar el doctor, i que ell potser li pot donar més explicacions, perquè jo d'això no me n'ocupo...

—Però bé que treballa aquí, no?

—Sí, ja li he dit que sí, i li ho torno a confirmar per enèsima vegada. Treballo aquí però no soc jo qui la va inseminar. Al final em farà venir ganes de canviar de feina! De fet, amb el sou que em paguen i amb la paciència que he de tenir per aguantar segons què i segons qui...

—Crec que serà millor que ens calmem tots plegats. No en traurem res, d'esverar-nos.

—Ara sí que li dono tota la raó. Vostè demana informació, i la meva obligació és donar-li i prometo fer-ho. Però com que m'ha repetit mil cops la mateixa pregunta...

—Jo prometo no repetir-li ni una sola vegada més.

—Està bé; li ho agrairé. Ara sembla que ens podem començar a entendre.

—Sí. Diuen que sempre val més tard que mai... Així què diu que m'ha d'explicar?

—A veure, per on comencem? Com comprendrà, part d'aquesta informació és confidencial i no li puc donar segons quines dades... però crec que li puc fer saber que la meitat d'aquelles dones afectades, o bé ja han aconseguit quedar-se embarassades o, fins i tot, ja han tingut la criatura.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	99adf22cf68041a2ad7d0eb72bff898a001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1492 - Data Registre: 31/03/2021 22:33:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

—Molt bé. I què?

—Dona, no em sigui tan esquerpa, que ens acabem de comprometre a dur la conversa pel bon camí! A més, li estic dient que la majoria de llavors que es van plantar van arrelar i han donat fruits!

—Però jo no vull saber si l'esperma que se'ns va injectar era fèrtil o no...

—Amb el que val!, com a mínim que funcioni, no?

—Ara mateix m'és igual, el que val. Millor dit: no m'és igual: precisament perquè la intervenció val una ronyonada, no només espero i desitjo que la cèl·lula espermàtica hagi estat correctament injectada a l'ovòcit, sinó que espero i desitjo també que la llavor sigui la del meu marit, com havíem signat i com no pot ser de cap altra manera.

—És clar, és clar... Bé, pensi que hi ha també fins a tretze embrions congelats, que correspondria a les altres parelles que s'han vist també afectades per aquest desencert.

—Un desencert, se'n diu? Pensava que es tractava d'una pífia monumental, d'un error amb majúscules. O no els agrada, fer servir aquesta paraula? Perquè el que es va produir va ser un error, oi?

—Miri, això del llenguatge té tants matisos com cadascú li vulgui donar... I ara tampoc ens posarem a discutir sobre aquestes qüestions lingüístiques quan segur que vol saber què han de fer vostès a partir d'ara, oi?

—Quina barra que tenen... Fugen d'estudi sempre que els convé!

—Podem posar-nos a analitzar l'etimologia de tots aquests mots, si ho prefereix, eh!

—No, no; no caldria. Recuperem el fil i anem al que ens interessa de veritat, que ja comença a ser hora.

—Bé, què vol saber?

—D'entrada vull que em digui clarament i oberta què és el que va passar. Fa mitja hora que estic aquí i encara no sé res. Bé mereixo saber amb exactitud quin va ser el motiu que va provocar tot aquest... desencert, que en diu vostè, no?

—Sí, sí, i tant. Va ser en el moment d'injectar la cèl·lula espermàtica quan s'hauria produït una barreja d'espermatozous.

—Una barreja d'esp... Però com coi es pot produir, una barreja d'espermatozous?!

—Va ser culpa d'utilitzar la mateixa eina que ja s'havia fet servir abans en un altre tractament amb una altra parella.

—Per favor! Això és una badada d'aprenents! Canviar els instruments deu ser una de les operacions bàsiques que deuen ensenyar el primer dia de carrera, no?

—Som humans, i els humans es poden equivocar. Sabem que és una badada inadmissible,

senyoreta Esperança, però ara serveix de poc lamentar-se. El que cal fer un cop ha succeït aquesta malaurada desgràcia, és actuar en conseqüència, i això és el que ha fet l'hospital. Pensi que, des que en vam ser conscients, vam detenir immediatament tots els processos de fecundació in vitro que corresponien a aquell període de temps.

—Totes totes... segur que no.

—Bé, totes les que vam poder, que són totes menys la seva. A més, a totes les parelles que ja havien tingut la criatura, els vam oferir també la possibilitat de sotmetre's a una prova d'ADN. I a moltes els va servir per comprovar que no havien estat víctimes d'aquest malaurat error.

—Així, que vingués al centre i que em sotmetés a unes sessions durant aquelles mateixes dates, no necessàriament ha de voler dir que en el nostre cas també hi hagi hagut barreja d'espermatozous?

—No, no. Per això li deia que no calia que es preocupés abans d'hora! Tenen possibilitats, però no és evident que es produís.

—O sigui que és com una loteria?

—Bé, en una loteria les probabilitats que et toqui són mínimes, per no dir insignificants o gairebé nul·les...

—Molt bé, molt encoratjadora. M'està dient que les opcions que tenim nosaltres de rebre un fill que no és nostre són moltíssimes més, oi?

—Des d'un punt de vista matemàtic... Bé, m'acaba de dir que volia la màxima veritat i transparència, oi?

—Sí, sí; màxima transparència, si us plau.

—Les opcions d'haver-se vist afectada per la barreja són molt superiors a les de rebre qualsevol premi de loteria, certament.

—Caram, gràcies pels ànims. Encara voldrà que em senti afortunada?

—No, jo no he parlat de sort en cap moment. Feia només referència a les probabilitats! I ho deia, sobretot, perquè com bé sap és gairebé un miracle que ens toqui mai la loteria!

—Està bé, està bé. Així quin percentatge de probabilitats devem tenir?

—Se'm fa difícil precisar-li. Tot i que, sense voluntat de preocupar-los en excés, per simplificar podríem dir que estan al cinquanta per cent. Tant pot ser que sí com que no.

—Trobo que, per no preocupar-nos en excés... potser és una resposta desafortunadament simplista i rotundament frívola, no?

—Bé, si em demana xifres amb insistència i si vol que li sigui sincera...

—Sí, sí. Preferim saber la veritat, això sí. Cinquanta-cinquanta, doncs... I quan i com ho podem saber, si ens ha tocat o no ens ha tocat la Grossa?

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	99adf22cf68041a2ad7d0eb72bff898a001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1492 - Data Registre: 31/03/2021 22:33:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

—Que consti que ara és vostè qui s'agafa a la metàfora, eh! Jo no gosaré pas continuar-li, que després em rondina.

—Quan i com?

—Entenc que passa per una prova d'ADN, també. Però el doctor ja li ho confirmarà, que això és decisió i potestat seva. El que no sé dir-li és quan, però tal com ha anat tot, cregui'm que si li podem fer avui, no esperarem pas a demà. I jo mateixa em comprometo a accelerar tots els passos en la mesura que sigui possible.

—Molt amable per part seva.

—Només faltaria.

—I en funció del resultat...

—Sí, en funció del resultat ja farem i desfarem. Però no em faci avançar-li passos que siguin només fruit d'hipòtesis, perquè no és la filosofia d'aquest centre. Aquí ens basem sempre en accions consumades. Quan se certifica una possibilitat, contemplem els següents estadis; però no abans.

—Però bé he de saber què em pot venir al damunt, aquests pròxims dies, en funció de quin sigui el resultat d'aquesta prova d'ADN, no?

—Doncs... sí, suposo que... Bé, la veritat és que el procediment és sempre un altre... però sí, tenint en compte que estem davant una situació excepcional, i tenint en compte també que m'he compromès a oferir-li tota l'ajuda i informació possible...

—Suposem que em faig la prova i dona negatiu...

—Seria perfecte! Hauria quedat tot en un ensurt. Un malaurat i desafortunat ensurt, és ben cert; però un ensurt al capdavant.

—Suposem, ara, que em faig la prova i dona positiu...

—Bé, aleshores... És clar, aleshores... Sí, seríeu vosaltres els qui hauríeu de prendre una determinació. Que, fos quina fos, tindria sempre el nostre suport incondicional i el nostre exhaustiu assessorament, evidentment! Però la decisió final en un aspecte tan personal, no correspondria a ningú més que a vosaltres.

—Diria que les diferents alternatives ja més o menys les intueixo... però seria tan amable d'especificar-les d'una forma nítida i precisa, per evitar posteriors malentesos o suposicions inexactes o imprecises?

—Bé, en primer lloc... i ho dic perquè ara que les he d'enumerar, una o altra ha de ser la primera, no pas perquè vulgui dir que li'n recomano una en detriment de l'altra...

—L'entenc. Però digui.

—La primera, per exemple, seria la de continuar amb la gestació de la criatura tot i saber que es

va produir aquella barreja d'espermatozous.

—I com voldrà que li expliqui, al meu fill, d'aquí a uns anys, que en realitat no és fill del seu pare, sinó de vés a saber qui? Vindrà vostè a explicar-li, potser?

—Si ho creu convenient, puc venir a donar-li informació de com ha anat tot, sí.

—Deu tenir molt clar que d'aquí a uns anys ja no treballarà aquí i que, per molt que la busqui, ja haurà desaparegut del mapa, oi?

—No, no... Ja li he dit que l'ajudaré en tot el que pugui, i si això ha de voler dir que vingui a donar explicacions al seu fill quan vostès o ell ho cregui convenient... jo hi vindré. I abans que m'ho preguntis o que ho posi en dubte: sí, soc una dona de paraula.

—Crec que amb tot el temps que ha de passar abans que arribi aquest hipotètic dia, jo ja m'hauria tornat boja!

—Miri-s'ho diferent: abans no arribi aquest moment, té molt temps per davant per anar-ho assimilant i per buscar les millors paraules perquè a l'infant li sigui ben entenedor i gens traumàtic.

—No sé què dir-li... Però continuï amb l'enumeració, si us plau.

—Una segona opció, que encara que sembli brusca i cregui'm que no m'és grat de parlar-ne, seria la interrupció de l'embaràs. Per dir-ho d'alguna manera, així es corregeix l'error i, a partir d'aquell moment, es torna a començar de zero, tal com hem plantejat a moltes parelles que —en alguns casos— han decidit fer-ho així.

—Corregir l'error? Començar de zero? Interrupció... Sembla que m'estigui parlant d'alguna altra història molt més banal, que no pas de la joia de dur un fill al món!

—Li demano disculpes si ha tingut aquesta sensació, però ho explico tot de manera planera perquè no hi hagi lloc per al dubte i quedi tot ben clar...

—Bé, tant se val. Continuï, continuï...

—Ja ens vam posar en contacte amb totes les parelles afectades, hem enviat tots els informes a la inspecció de Sanitat, i hem intentat donar-los tot el suport que han necessitat.

—La veritat és que molt assessorament, fins al dia d'avui, nosaltres no l'hem tingut...

—Ja li he dit que vam intentar localitzar-la insistentment i tothora, i no hi va haver manera... Però no tingui cap dubte que ara farem el que calgui per...

—Perquè no faci gaire soroll, vol dir?

—Com?

—Saben perfectament que aquest error imperdonable és motiu de denúncia, i que si els mitjans de comunicació se'n fessin ressò, el prestigi de la clínica se'n veuria seriosament perjudicat i en podria sortir greument esquitxat.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	99adf22cf68041a2ad7d0eb72bff898a001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1492 - Data Registre: 31/03/2021 22:33:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

—Les coses no van anar com havien d'anar, és cert; però ja li dic que de seguida vam moure fitxa, i hem fet tot el que estava al nostre abast per reconduir la situació. I també a vostès els estem obrint les mans per ajudar-los en tot el que sigui possible.

—I si decidim interrompre l'embaràs i, després de tots els mals tràngols que segur que la decisió comportaria, no tornem a aconseguir quedar-nos embarassats? I si la mateixa interrupció es complica, i resulta més perillós el remei que la malaltia? I si tornem a començar tot el procés i després algú torna a cometre el mateix error de barrejar l'esperma? I si...

Però l'Esperança ja no poder continuar la formulació d'hipòtesis. Imaginar-se totes aquelles situacions que plantejava la va flagel·lar i, emocionalment debilitada, va començar a plorar desconsoladament. D'una forma instintiva i del tot insospitada, la infermera va abraçar-la, duent el cap de l'Esperança a la seva espatlla, just a l'instant que ella mateixa se sorprenia per aquesta reacció que mai abans hauria estat capaç de pronosticar. I encara menys amb aquella clienta que, des que havia entrat, no havia deixat de rondinar-la i d'esbrincar-la. Se sorprenia però al mateix temps s'alegrava i agraïa aquell sincer acostament.

—No, dona, no. Està especulant basant-se en hipòtesis sense fonament. Entenc que es faci totes aquestes preguntes, de veritat. Però no fa res més que mirar-se el got mig buit.

—Ja no sé mirar-me'l de cap altra manera!

—Justament tu... has de tenir esperança i fer honor al teu nom! I si resulta que ets fas les proves i donen negatiu?

—Aleshores... aleshores, i si tu vols, et farem padrina de la criatura!

L'ÀNGEL DELS ALFACS

La jove fogosa.

La Núria Garriga era una jove rapitenca molt sensual, tenia els cabells daurats, uns ulls verd maragda espurnejants, alçada mitjana i bones proporcions. Posseïa un encant o *glamour* especial que atreïa els homes a primer cop d'ull. Just per això va sofrir una experiència traumàtica. En un acomiadament de soltera, després de beure un xic massa, va cometre un excés sexual. Deixant-se arrossegar per la luxúria, va quedar enlluernada per la voluptuositat d'un *stripper* professional d'un pub de la zona recreativa del Garbí. El cert era que va experimentar una sensació tan intensa com confusa. Com mai abans ho havia sentit. En comprovar que al xicot li anava la marxa i excitada per la morbosa promesa de plaer sense fi, va iniciar el típic joc de seducció que acabà amb una vetllada de passió abassegadora. Tan aviat com s'havien petonejat, van buscar a corre-cuita un lloc on sadollar el desig dels seus cors agosarats. I van fer cap a casa seva.

A trenc d'alba la Núria es va despertar en la solitud de l'habitació. El seu amant s'havia fet fonedís deixant-li només el record d'una nit de lascívia. Es notava baldada. En recordar el succeït, no va poder reprimir els sanglots. Es penedí de la seva estupidesa i es dirigí al lavabo per vomitar de fàstic. Les cames li feien figa. Necessitava sortir d'allí, refugiar-se en un racó solitari, lluny de tothom per alliberar els seus sentiments. Aleshores se'n recordà de la torre de Sant Joan, una antiga fortificació situada al bell mig de la badia dels Alfacs. Va agafar el cotxe per anar-hi. Quinze minuts després deixava el vehicle en un camí proper. L'enginy dels pagesos del Delta quedava palès mitjançant aquell sistema de sèquies i marjals que permetien treure profit d'unes terres tan salobrenques. Va travessar els bancals d'arròs per un ribàs i vorejant la mar per una sendera atapeïda de canyissos arribà enfront la torre, una mena de mont Saint Michel francès salvant les distàncies, és clar, a la qual s'accedeix per un estret passadís de pedres llefiscoses a conseqüència del verdet nascut sobre elles. En un autèntic exercici de malabarisme, afirmant bé els peus abans de donar cada passa i fent equilibris amb les mans, va caminar amb molt de compte de no relliscar, o pitjor encara, de revinclar-se un turmell. Tot seguit va grimpar a la torre, una vella atalaia de vigilància, la qual des de l'exterior presenta encara avui dia un aspecte sòlid i ben conservat, però que en realitat, després de patir els estralls del pas dels segles, per dins només està plena de runes i d'un fotimer de pedres a punt de caure. Un cop dalt la torre, des d'on s'albirava una

magnífica vista de Sant Carles de la Ràpita a les fal·des de la serra del Montsià, la Núria va escutar el mar, un mirall blau que s'estenia fins a l'horitzó. El sol llampurnejava en les aigües de la badia. Es va embadalir observant un estol de gavines que solcava el cel a la recerca de peixets.

Llavors va deixar anar els seus sentiments. Es planyia perquè tenia por de les conseqüències d'aquella nit de bogeria. Feia anys que festejava amb un noi ampostí. La més petita indiscreció podia arruïnar la seva relació sentimental. Només era necessari mantenir la boca tancada. Tot i això, no estava d'acord amb la dita "ulls que no veuen, cor que no sent". Potser ell no se n'assabentaria mai de la malifeta, però ella sempre recordaria que s'havia ficat al llit amb un complet desconegut i tindria remordiments de consciència, la qual cosa no cessaria de turmentar-la. Seria una humiliació constant per a la seva moralitat. Aquella rel·liscada suposaria un ultratge a la seva dignitat. No podria suportar-ho. Notava un dolor amarg que li oprimia el pit. El pitjor càstig que un home o una dona poden arribar a suportar és viure amb el record dels seus pecats. Aleshores va prendre una tràgica decisió. S'estimbaria des de la torre i posaria fi a la seva existència. Sense vacil·lacions. Seria un acte de justícia. Gemegava en silenci, mentre les llàgrimes li regalimaven galtes avall, quan de cop i volta se li va aparèixer un enigmàtic ésser envoltat d'una substància bioluminescent que emetia una tènue aura ectoplasmàtica de caire místic, com si d'un fantasma es tractés. Sorpresa, va proferir un xiscle esfereïdor.

-Et veig una mica amoïnada... Molesto?

-Òndia! -va exclamar la Núria esgarriada amb els ulls oberts de bat a bat-. Quin ensurt! No sé qui és vostè, però li demano una explicació.

-Creus en coses increïbles? -indagà el desconegut amb un somriure cordial.

-Quina classe de coses?

-Les que no són del tot naturals o almenys no tenen cap explicació lògica.

El cervell de la Núria lluitava contra la sensació de sorpresa i confusió. L'home, vestit elegantment d'un blanc rigorós, era simpàtic, de rialla fàcil i contagiosa. Allò la va tranquil·litzar i va arronsar les espatlles amb un gest d'indiferència abans de declarar:

-Francament?

-Sí, francament.

-Gens ni mica -va xiuxiuejar ella sense embuts.

-Ja sé que pot sonar pintoresc, però els miracles són un misteri difícil d'explicar. A vegades és millor deixar volar la imaginació per pensar que el que sembla impossible, també és possible. Si busques la felicitat, cal que et deixis guiar pel cor i no per la raó.

-No ho capto –contestà la noia amb una veu càlida però aclaparada pel misteri-. I vull afegir que començo a estar una mica espantada.

-No tinguis por d'un àngel, Núria. En general som éssers afables, tot i que hi ha uns altres d'aspecte pulcre i refinat però ben murris, ja que la seva intenció és diabòlica. Els de baix. Ja m'entens, oi?

-També existeixen aquests? –va preguntar ella amb un filet de veu que delatava perplexitat.

-És clar. En una època molt llunyana, els àngels caiguts es van transformar en dimonis guerrers que encara lluiten contra la llum i es dediquen constantment a recórrer el món buscant brètols a qui oferir algun desig a canvi de la seva ànima.

-N'aconsegueixen moltes?

-Cada persona és molt lliure d'actuar com vulgui en el seu camí vers el paradís. N'hi ha que arriben i d'altres se'n van condemnats cap avall.

-Vinga, ja n'hi ha prou de bajanades! Perquè tot això és una broma, no?

L'àngel se la va quedar mirant amb un somriure sorneguer, va fer petar els dits i de sobte va apareixer un ram de flors a les seves mans.

-Caram, com ho ha fet això?

-Encara no em creus? Sóc un àngel custodi, herald celestial, i m'escarrasso a fer bé la meva feina.

-Em costa de creure –va admetre ella davant un fenomen tan inexplicable-. Per què jo?

-Perquè sé llegir en l'ànima de les persones i en el teu cas puc dir-te que és ben noble. Tanmateix no és cap càstig reconèixer un error. En canvi oposar-se a la voluntat de Déu, sí que és un sacrilegi –sense oblidar les normes de la bona educació, l'esperit pur l'esperonà amb afecte-. Sé que estàs patint un terrible dilema. Allibera la teva ànima del neguit que la trasbalsa. Endavant, t'escolto.

La Núria li explicà amb pèls i senyals l'escandalosa aventura amorosa, confessà fins a l'últim detall del seu íntim secret... S'havia portat com una meuca fastigosa.

L'àngel va observar com es ruboritzava i les seves galtes anaven adquirint una tonalitat vermellosa mentre captava la intensitat de l'aflicció d'aquella jove que havia estat traïda pels seus encants naturals. Ella plorava amargament, senyal que el dolor i el penediment eren sincers. La recança resultava commovedora i hauria pogut mitigar el seu patiment d'immediat, però l'esperit celestial va optar per seguir escoltant.

-És injust. D'ençà aquesta nit hauré de carregar sempre amb la culpa. Soc una mala dallonses. Jo mai havia enganyat la meva parella. Em vaig deixar portar per la luxúria –va afegir amb veu esmorteïda recordant la concupiscència de la qual havia estat víctima-. Ho reconec, anava una mica beguda.

-Una mica massa.

-Té raó. Soc una dona abominable, una marfanta –va assegurar afligida.

-Per què? –indagà l'àngel divertit amb una veu burleta però franca-. Ets una noia jove i bufona. Només has seguit l'impuls del teu cos. Satisfer el desig de la carn és una temptació irresistible. El foc de la passió rares vegades s'aconsegueix dominar per mitjà del seny.

-Vaig perdre l'oremus –afirmà ella amb la mirada baixa, farcida de vergonya.

-Existeix un remei per a això.

-De debò?

-Jesucrist va oferir el seu cos en ser crucificat. Ja n'hi ha prou de sacrificis! No cal realitzar cap ofrena més per obtenir la gràcia de Déu... Ahir era dia de pecar com a simples mortals, però avui és dia de perdonar, una qualitat inherent a la naturalesa de tot ésser humà.

La Núria va romandre en silenci uns instants avaluant els arguments de l'àngel. Aquelles paraules li van tocar la fibra sensible, li van arribar a l'ànima. De seguida es va sentir reconfortada. Fins i tot li va semblar que recobrava l'orgull perdut durant la disbauxa de la nit anterior. L'àngel l'havia convençut amb un guariment miraculós.

-Estàs millor?

-Sí, gràcies a la intervenció divina –va replicar ella.

Certament la jove oferia una imatge suggestiva lluint un vestit escotat, cridaner. No era d'estranyar que els homes volguessin endur-se-la al llit. Llavors l'àngel va fer un somriure afectuós i amb un to irònic, va murmurar:

-Imagina't que poguessis disposar d'una Segona Oportunitat.

-No em doni falses esperances, si us plau.

-Ho dic seriosament. Oblidaries el tràngol que has passat.

-Això seria com treure'm un gran pes de sobre. D'avui ençà els remordiments de consciència no em deixaran viure –va manifestar la noia.

-Doncs, acosta't que no mossego.

Aleshores l'àngel va recolzar la punta dels dits al cap de la dona i va entonar una lletania. La Núria notà un formigueig estrany. El subtil contacte va esvair tot símptoma d'angoixa. Se sentia més animada que mai, plena a vessar d'energia i optimisme.

-Ja està. Ara torna cap a casa i descansa una mica.

-No sap quant li agraeixo el seu interès.

-De vegades una mica de bogeria no va gens malament. Però recorda que l'amor és una sensació meravellosa que val la pena viure amb plenitud... És l'hora de marxar. La meva feina d'àngel de la guarda ja s'ha acabat.

-Sigui qui sigui, gràcies —comentà ella eixugant-se una darrera llàgrima dels ulls.

-Adéu, Núria... —va dir l'àngel picant-li l'ullet en tant s'esmunyia en una boirina, però abans d'esvair-se del tot va afegir-. Ah, per si et serveix de consol, et diré que gaudiràs d'una merescuda felicitat en companyia d'un marit abnegat i de dos fills ben eixerits.

A migdia la Núria es despertava amb un badall. Estava relaxada. Havia dormit com un liró tota la nit. Tenia la ment en blanc. No hi havia ni rastre de la gresca de la nit anterior. Ni tan sols el record. L'alegria es va veure reflectida en les seves juvenils faccions. Començava un nou dia. Trucaria al seu xicot per fer plans. Tenia la tarda lliure i... tota una vida per endavant.

El mariner angoixat.

El Jaume Balagué era pilot d'un buc mercant que portava ciment de la fàbrica d'Alcanar per la ruta de la Mediterrània. Havia comès un greu error. Per combatre la rutina d'una navegació sense escales, s'havia deixat entabanar en una timba de pòquer amb alguns companys i va perdre la paga de l'últim mes, malbaratant el salari de moltes jornades de feina. Tenia motius per estar amoïnat. Al capvespre va aprofitar que no estava de servei per passejar per coberta i reflexionar sobre el cas.

Havien depassat ja la desembocadura de l'Ebre i navegaven en paral·lel a la Gola de Migjorn deixant un llarg rastre d'escuma al darrere. Recolzat contra la barana de popa, escrutava l'horitzó, on el blau fosc del mar es confonia amb el cel. El sol reverberava amb una lluosor irisada sobre els Alfacs. En la llunyania es perfilava la serra del Montsià, com un silenciós sentinella i referència per als navegants bohemis. A babord va contemplar un grup de dofins que saltironaven entre les ones, iniciant una cursa que tenien guanyada a la bestreta. El cor li batejava amb força en sentir-se tan a

prop de la llar. El timoner gaudia d'aquella embriagadora sensació, lliurant els pulmons a l'aire salobre de la primavera, mentre la brisa marina li acaritava els cabells.

En divisar la platja de l'Eucaliptus, el Jaume sabia que s'aproximava el final de la travessia i aleshores hauria de donar una explicació a la dona. Què li diria? No podia presentar-se a casa amb les butxaques buides. Havia perdut els seus calés d'una manera estúpida. Se'n penedia del que havia fet. El seu matrimoni naufragaria sense remei i la seva vida se n'aniria en orris. En albirar el Trabucador, la franja de sorra daurada que sembla voler estrènyer entre els seus braços la badia, no va ser capaç de reprimir unes llàgrimes de vergonya i va esclatar en sanglots. Estava desesperat i la idea del suïcidi cobrava força. En passar davant les salines de la Trinitat, es rumiava seriosament la possibilitat de llançar-se per la borda i posar fi d'una vegada per totes a l'angoixa que el turmentava. Immers en les seves cabòries, no se n'havia adonat de l'àngel que amb tanta discreció havia aparegut al darrere seu, un esperit pur alt i prim, de tarannà afable i pulcrament abillat amb un vestit blanc resplendent.

-Què coi fas aquí? Com has arribat a bord d'aquest vaixell? Estem navegant per alta mar –preguntà el Jaume amb cara d'empipat observant l'estrany personatge envoltat d'una aura ectoplasmàtica de caire místic.

-Diguem que puc fer coses sorprenents.

-De quina mena?

-Esdeveniments intangibles o sobrenaturals.

-Sóc una mica escèptic. Qui ets, tu? –va insistir el mariner atònit.

-Si et dic la veritat no em creuries.

-Ets un fantasma, un espectre o alguna cosa per l'estil?

-No ho endevinaries mai... Un àngel de la guarda.

-Tot això no són més que bajanades per a la canalla –va replicar el Jaume amb vehemència.

Per la seva ment planava la idea que aquell individu estigués boig. Calia actuar amb seny i prudència. Òbviament tenia la mosca al nas, però acostumat a tractar amb tota mena de capsigranys estrafolaris, va decidir seguir-li el joc.

-Què vols de mi?

-Ajudar-te, és clar –va respondre l'àngel en un to solemne.

-A canvi de què?

-De res, home. La meva feina és vetllar per les ànimes de la gent amb problemes i ajudar les persones que es troben en dificultats.

Tot plegat era una bogeria, deliris d'un llunàtic, però no perdia res provant-ho.

-I ets bo? –preguntà el Jaume amb suspicàcia.

-Això és informació confidencial, amic meu –va respondre l'àngel, i arrufant les celles en una expressió divertida, va afegir-. Però diguem que sóc prou bo.

-Així que tot aquest embolic de Déu, el Cel i la Bíblia al capdavant és veritat?

-Puc assegurar-te que és ben cert.

-Reno! Me n'alegro que hi hagi algú allà dalt tenint cura de nosaltres, els pobres mortals desemparats.

-Vet aquí l'origen de les llegendes –va indicar l'àngel amb sorna.

-Què vols dir?

-Que un fet curiós o estrany amb el pas del temps esdevé una llegenda. Veure no serveix de res, si no som capaços de donar el just significat a tot allò que estem veient.

-Segueixo sense comprendre.

-Allibera't de les aparences, Jaume. La mateixa llum és la causa de les ombres. Busca la veritat en el fons de les coses. De vegades darrere misteris força aclaparadors, s'amaguen les veritats més trivials.

-Per tant... –va replicar el pilot deixant sense acabar la frase.

-Soc un amic celestial disposat a ajudar-te.

-Au, va! Amb tots els respectes t'he de dir que no m'ho empasso això. Necessito quelcom real, no figurat o metafòric per creure'm una cosa.

-Vaja, sembla que m'he topat amb un incrèdul i hauré de fer hores extres... Està bé, Jaume. Si encerto la forma d'esborrar el teu greuge, donaries crèdit al que veus?

-No tindria altre remei –va admetre l'agosarat mariner.

-A veure si l'endevino: pot ser que el neguit et tregui de polleguera?

-Estic impressionat.

-La subtileza no forma part de les meves atribucions –per acabar d'arrodonir-ho, l'àngel se'l va mirar de fit a fit abans de prosseguir-. Estic assabentat del teu desfici.

-No sé de què em parles –va negar l'home amb una ganyota.

-Vinga, no siguis babau –al·legà el bondadós ésser-. Sóc un àngel i conec tot el que es refereix als meus pupils, fins i tot el que estaves a punt de fer per defugir de la realitat. Et trobes en un tràngol no gaire afalagador, però has de foragitar la idea que et plana pel cap. Cap motiu justifica una mort prematura.

-Maleït sia! Com punyetes ho saps això?

-Perquè els àngels estem al corrent de les vicissituds dels nostres protegits.

-Sóc el teu protegit?

-Sí, amic meu. Els designis del Senyor són inescrutables. De fet, ja que hi ha una activitat relacionada amb la teva rutina nocturna que t'amoïna prou com per valorar la possibilitat del suïcidi és evident que hauré de fer un prodigi per tu, oi? –va preguntar fingint indiferència.

-Per mi? –indagà bocabadat el Jaume per les dots clarividents de l'esperit.

-Sí, sempre que abans vulguis contar-me l'assumpte que et preocupa.

Un cop s'havia desempallegat del desassossec inicial, el Jaume recobrà un xic de confiança. El timoner va cavil·lar uns instants. La seva vida trontollava cap al desastre. No perdia res confessant la pífia monumental comesa en una partida de pòquer, així que amb una llambregada d'escepticisme, li va explicar l'entrebanc sofert.

-Confesso que estic vivint un malson. Vaig fer una ximpleria jugant a les cartes.

-Una ximpleria de la qual el teu matrimoni podria ressentir-se. Jo més aviat diria que es tracta d'una bestiesa.

-Tant se val com li vulguis dir. El cert és que tinc un petit problema –va anunciar el Jaume amb un sospir.

-La darrera vegada que la humanitat es va veure implicada en un petit problema, els líders mundials no van fer cas. No van saber resoldre-ho a temps i la Segona Guerra Mundial va causar cinquanta milions de morts.

-Tu guanyes... Estic embolicat en un gran problema.

-Així està millor. Llavors cal buscar una gran solució... Em sembla que tinc un regal per tu, Jaume.

-Ningú regala res avui dia.

-Jo sí, perquè tinc el do d'ajudar les víctimes de l'infortuni. No has sentit a parlar mai de la Segona Oportunitat?

-No és això el que s'anomena un caprici de l'atzar o una ironia del destí?

-Seria millor qualificar-ho com un miracle per obra i gràcia de la voluntat divina. La misericòrdia del Senyor és infinita i... gratuïta –va manifestar el gentil àngel-. Només necessito que em prometis que te n'oblidaràs del vici del joc.

-Qui pot rebutjar una oferta tan sucosa? –va respondre el mariner amb un raig d'esperança-. Accepto encantat. Tens la meva paraula d'honor.

L'àngel va fer petar els dits i va dir amb solemnitat:

-El teu deute ja està cancel·lat.

-De debò?

-Aviat ho comprovaràs.

-Si tots els àngels són tan eficients com tu, estic segur que els dimonis es deuen estar avorrint a l'infern.

-No creguis. Aquests murrís fan collita d'ànimes emprant mètodes més sibil·lins.

-Bé doncs, la veritat és que no sé com agrair-te...

-Considera-ho un regal del Cel. Apa, he de marxar i presentar-me davant el meu cap, l'arcàngel Gabriel, en haver realitzat ja les dues bones accions del mes.

Eren al final de la barra del Trabucador i viraven a estribord bordejant l'extrem de la Punta de la Banya per posar rumb nord i enfilear cap a la badia dels Alfacs, on els estels començaven ja a fer pampallugues, quan un company es va acostar en silenci amb un sobre a la mà i li va comentar:

-Ara que estem a punt d'arribar, vinc a pagar-te. Els diners són a dins. Està tot. Pots comptar-ho, si vols.

Picat per la curiositat, el Jaume va obrir el sobre. En observar el feix de bitllets, va fer un somriure abans de tornar-lo al seu propietari.

-No cal comptar res... perquè no els vull.

-No fotis, Jaume.

-T'ho dic seriosament, Joan. Ens coneixem des de fa temps, oi? Doncs, agafa els diners i comparteix-los amb la teva dona. Compra-li un vestit nou, invita-la a sopar a un bon restaurant i després fes-li l'amor.

-Però...

-Diguem que avui em sento generós. Considera-ho el regal d'un amic... Confio que hagi après la lliçó i que no et tornis a jugar a les cartes els diners de la feina.

-No et preocupis, he escarmentat. No em veuràs mai més apostant en una partida de pòquer ni en qualsevol altre joc d'atzar.

En aquell precís instant, el Jaume va veure de reüll l'etèria silueta de l'àngel custodi que s'acomiadava des de la llunyania amb un murri somriure, mentre es feia fonedis a les aigües de la badia i el va imitar amb un gest de complicitat.

-A qui saludes? —indagà el company.

-A ningú, Joan. No t'amoïnes, són coses meves. Possiblement les ganes d'arribar a casa em fan veure fantasmes.

-Deixa't de romanços, Jaume. Vinga, anem a prendre un cafè i preparar la bossa. No trigarem en desembarcar. Segur que la teva dona i la meva ja estaran esperant-nos al moll de la fàbrica.

XV CONCURS LITERARI I ARTÍSTIC DE L'ALDEA

-NARRATIVA-

BALA PERDUDA

Desconeguda i recordada Alba:

Mil perdons i disculpes per aparèixer ara, just ara, quan podia haver-te escrit fa anys, quan començaves a ser dona, quan ja tenies capacitat per entendre la meva petició de clemència i perdó.

Permet-me -i et prego no m'atorguis un rang que no tinc- que em presenti. Sóc la bala que va ferir a la cama al teu pare, just en aquells anys on el dol i el dolor eren massa quotidians, quan un es despertava diàriament amb la notícia d'una nova mort, deixant cadàvers, odi i mil preguntes sense resposta. Era l'època dels anys setanta del passat segle. Foren anys tristos, anys de plom, on qui reclamava drets i llibertats es va endur la pitjor part, només per defensar un futur millor, només per ser el que eren.

Llavors, gairebé tot estava prohibit, censurat. Costava deixar enrere la por, la por als uniformes, la por a ser assenyalat....i per res de bo.

Però deixa'm que no m'allunyi del motiu que em porta a escriure't, que per res pretenc reverdir ni desenterrar episodis que millor guardar-los en lloc fermat, sabedor que a res condueix ressuscitar-los, que a res porta reviure'ls.

Si de cas dir-te que, fa anys, vaig tenir la imperiosa necessitat de contactar amb tu, d'argumentar-te aquells injustificables fets, d'explicar-te l'escenari de cóm va succeir tot. Vaig ser covard, vaig tenir por, excés de prudència. Mai vaig donar el pas.

Suposo que per tot plegat no et vaig escriure.

I no creguis que avui, que al final m'he decidit, em sento més valent. Una tremolosa sensació, un nerviosisme inusual en mi, em confon les idees i l'ànima, sí, l'ànima, perquè encara que sembli que el ferro no ha de tenir tanta essència, et juro que em converteixo en metall tou en recordar aquelles dates, aquells dies, estèrils, cruels, que només van portar desassossec i tristor.

No culparé a qui va prémer el gatell, el percutor, ni si estava emparat per unes lleis que només albergaven odi o eren sectàries, però el cert és que un servidor de la llei -de la llei d'aleshores- va disparar la seva pistola trencant la cama del teu progenitor. La disbauxa entre

els que defensaven postulats diametralment oposats -i malgrat el temps transcorregut- està plena d'anècdotes, de fets, despropòsits i versions, de noms i causes, d'assumptes pendents i arguments poc convincents.

Tot plegat, ningú va guanyar, creu-me, ningú no va guanyar. Ni qui es manifestava per aconseguir una societat millor, ni qui defensava que res canviés.

Però no em vull perdre'm en acudits de taverna ni vodevils barroers sobre aquells anys grisos, anys cruels. La veritat és que un individu, a qui no cal assenyalar, fou el responsable que tu mai arribessis a conèixer a qui et va crear.

Va passar a terres catalanes, regada llavors amb excessiva repressió. El teu pare, idealista i defensor d'una nova societat, era enmig de tota aquella gentada que es manifestava. La llibertat, la democràcia, eren paraules noves, a les que calia buscar el seu significat al diccionari. Costava pair que tot estava canviant, que era menester un canvi, un gir que ens donés nous aires, nous horitzons. Tot estava per escriure.

No en va arrossegàvem masses anys de silenci imposat.

Jovenet amb bona planta, alçada agraïda i ànima noble, el delictes del teu pare fou aixecar la veu, cridar per aconseguir un futur millor, quelcom arriscat en aquells anys revestits de poca tolerància vers qui pensava diferent.

Qui empunyava l'arma que va ferir a qui et va donar cognom només complia ordres, consignes, alertat que l'enemic és l'altre, el que està davant, només perquè pensa de manera diferent.....diferent a les imposicions d'aleshores.

Costa entendre que dues persones es comuniquin a força de pólvora i foc, sense conèixer-se, sense odiar-se, només perquè algú ha decidit que qui està a l'altre bàndol és el rival, el dolent, l'enemic.

La veritat és que algú va disparar la mortal arma sense saber exactament qui era el receptor del tret, la víctima. No importava si la bala de metall que sóc feria o lesionava, potser matava, i molt menys importava la història, la vida de qui rebia l'impacta. Tenir postulats i opinions diferents mai pot justificar que un ésser dispari, sota cap pretext, contra un altre, simplement per no coincidir en com ha de ser una societat. Hi ha altres vies, hi ha altres formes, encara que en aquella època tot fos en precari.

Però així va passar, així va ser.

Jo, la bala que sóc, vaig sortir percutida amb un sol objectiu.

Algú va dir que quan s'acaben les paraules apareixen els fusells, i que les bales són els arguments definitius per convèncer a qui té opinions oposades al que dispara. En aquest cas, i fruit d'una afegida fatalitat, aquest projectil que vaig ser va marcar un destí diferent al que un es presumia.

Sigui com sigui, jo, metall mortal, vaig acabar a la cuixa del teu pare

Però deixa que reprengui el fil, doncs temo perdre'm en divagacions i no aclarir-te el motiu d'aquestes línies. El teu pare, aquell jovenet que ni aparentava els vint-i-cinc anys que en realitat tenia, va maridar un any després d'aquell salvatge atemptat. Aquella bala, jo mateixa, li vaig provocar de per vida una visible coixesa, empremta de com l'absurd pot convertir-se en un dolor quotidià. Amb el passar dels mesos, i a causa de l'infortuni, la cama, la cama que jo vaig ferir, es va gangrenar.

Sí, ja sé, et semblarà prou cruel, però aquí comença la meva derrota, el meu sentit de culpabilitat, aquest que encara a dia d'avui em persegueix, el mateix que m'ha convençut per dirigir-me a tu i posar remei a tal disbarat, per redimir-me, per alliberar-me, per ser només una bala, però no la que va participar perquè tu mai arribessis a conèixer a qui et va engendrar.

Jo volia ser metall, no un projectil letal.

Aquí és on comença el meu desassossec, el meu penar. Jo no vaig voler, jo no vaig poder evitar aquest tràgic final. Ja t'he dit, desconeguda Alba, que només sóc un tros de metall disparat per complir una ordre, i que qui va prémer el gatell mai va endevinar les conseqüències posteriors.

Ometré detalls escabrosos i innecessaris sobre l'amputació feta al teu pare de la zona afectada. Només et diré que es va arribar tard, que la cama estava excessivament malmesa, que no fou remei suficient esbiaixar la cama. La ferida i les seves conseqüències van acabar per generalitzar-se i escampar la maleïda gangrena.

Sé -perquè en aquest món tot se sap- que qui fou la teva mare volia al teu progenitor tal com era, important-li poc que necessités de crossa i coratge per aixecar-se a diari.

La fatalitat, bé per un motiu, bé per un altre, va voler un final tràgic.

La mort, cruel, treu el cap quan un menys s'ho espera, i al teu pare el destí li va impedir el privilegi de conèixer-te. Tot just vint dies després del seu finar, el món s'obria per a tu.

També em consta que la teva mare mai va tornar a maridar. Amors dels d'abans, d'aquells que

ja no en queden, però que mereixerien millor recompensa que l'anonimat en que va quedar, ja que la mort de l'ésser estimat, lluny de ser notícia, tot just va ocupar dues ressenyes en un diari comarcal i quatre xerrades de taberna.

Lluny de venir amb un pa sota el braç, el teu naixement fou trist. Trist per la situació, trist per la desafortunada data, trist pel dol que impregnava les parets que van ser de casa teva. La mare, desubicada de si mateixa, amb prou feines sabia que fer davant aquella situació.

Era jove, també inexperta.

Qui està preparat per episodis de tal calibre?. És cert i veraç que tu vas néixer així, gairebé sense voler-ho, apareixent en el pitjor escenari que un pugui imaginar-se. T'asseguro, i això em mortifica, que la teva arribada no va ser regada amb felicitacions ni rauxa. No hi hagueren regals, ni somriures, ni tampoc copets a l'esquena. El progenitor no hi era, la teva mare amb prou feines es recuperava de la tragèdia patida. Tu ploraves.

Jo, ferro assassí, m'avergonyeixo de ser còmplice de tant de neguit, de tant d'odi absurd.

Per això t'escric aquesta carta, tardana, però necessària per a mi. Una bala, una porca bala, jo, va torçar quelcom més que una vida. Vaig llevar la del teu pare, vaig espatllar la de la dona que et va crear i, a tu, et vaig deixar òrfena de llum i d'infància.

Em fa mal, m'ha dolgut, i em farà mal sempre ser eina necessària perquè tan gran monstruositat es produís. Jo no vaig voler, no vaig poder evitar que la història s'escrivís tal com s'ha escrit. Però això no m'eximeix de culpa, ni de dolor, i aquest desassossec, aquest penar, em crema gairebé tant com la pólvora quan incendia l'aire. Potser per això entenc la ràbia que puguis sentir mentre llegeixes aquestes línies.

No n'estic orgullosa de ser una bala, de ser ferro mortal.

D'aquí la meua petició i súplica de perdó, el perdó necessari per tornar a ser acer, que no projectil, i reencarnar-me en metall dúctil, aquest que ha de servir com a bisturí que cura, com crossa en la que recolzar-se, com a llit on ha de reposar el malalt. Ara, avui, esguardo i espero en un imaginari purgatori, desitjant i reclamant una necessària clemència, per redimir-me, per alliberar-me.

Només que em perdonis durant un instant -que és gairebé una eternitat- em lliuraré de vagar en el no res, de consumir-me sense pietat.

Perquè aquesta és la meua desesperació, tan necessària com sentida, sabedor que sense la teva clemència tot just sóc un projectil que passeja pel purgatori de les bales perdudes, sentint-me

culpable que tu no coneguessis a qui et va donar la vida, només perquè pensava diferent,
només perquè sentia diferent

Que deixis d'odiar-me ja m'allibera, ja que només pretenc ser metall tou, mai, mai més,
projectil.

Atentament.

P.D.

No t'imagines, Alba, el plaer i alegria que m'aporta saber el teu nom, escollit pel teu pare, potser pel significat que tanca el teu santoral. Tant de bo facis bon ús d'ell, doncs una matinada, un trenc d'alba, sol marcar un nou dia, un nou horitzó, aquest que ha de convertir el ferro en metall tou, el que cura, el que construeix ponts esperançadors. Res em plauria més que la mort del teu pare no hagi estat estèril, i un nou futur honri a qui va deixar pell i ànima per a un demà, un alba, millor.

Per unes mans fines

Tot el dia amb guants de goma, olor a lleixiu, escombria i pal de fregar. Interminables passadissos caminant enrere; infinites escales baixades una a una, amb la galleda plena com a única companya. Per on passa ella, el terra queda moll. La Glòria té les mans vermelles, els dits com unes porres i les ungles sempre mal pintades, i això, presumida com és, no li agrada gens.

Però la Glòria no es queixa, frega i neteja, sempre d'esquena. Espera que arribi el dia que entrarà a un edifici com aquest de cara, sense galleda, sense pal de fregar ni guants. S'imagina avançant per un dels llargs passadissos, amb les mans fines, mirant endavant i pujant les escales una a una, mirant que el terra on trepitja està eixut i net perquè algú ha fet la feina per ella.

La feina és monòtona i sovint pesada però la Glòria no es queixa. La comunitat de veïns no paga malament, té un contracte indefinit i el veïnat és prou amable. A l'hivern passa fred; a l'estiu, calor i humitat la destrossen; a la primavera, el pol·len la fa plorar i moquejar. Cada any espera ansiosa la tardor; sense cap mena de dubte la millor estació de l'any i la millor època per anar al bosc a buscar bolets.

L'Antonia, la veïna del quart, en sap molt de bolets; a la seva època hippy, quan vivia a la comuna, n'agafava de tota mena, però els més apreciats pels companys de vida eren els que assecaven i després menjaven als vespres; "*monguis*" els li deien. Això és passat i no ho explica mai, però amb la Glòria fa excepcions i pràcticament no té secrets. Les dues dones, la jove i la gran, han fet una amistat especial.

La Glòria, jove i forta, l'ajuda amb les bosses de comprar, li canvia les bombetes i li dona un cop de mà sempre que li fa falta. L'Antonia, apassionada de la cuina, l'obsequia amb croquetes o algun paquet de pernil d'aquell tan bo. És de les poques veïnes que està a edifici des dels seus inicis. Enrere han quedat les festes diàries i l'activitat boja de quan el Walden 7, l'emblemàtic edifici de Sant Just Desvern, era el què era: una comunitat especial de guapos, joves, cultes i *glamourosos*. A l'Antonia encara li queda l'esperit de comunitat que tenien els veïns a mitjans dels anys 70 i reparteix croquetes o truites, especialment bones, entre els veïns més propers. La Glòria també ha tastat les receptes de la dona i, després de passar-se el dia netejant, sovint marxa a casa amb unes croquetes de bolets que són les que més li agraden.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web

Codi Segur de Validació 940b6e667e9b439f9190f069a801b964001

Url de validació <https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp>

Metadades Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1602 - Data Registre: 09/04/2021 21:29:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original

També, de tant en tant, l'Antònia l'obsequia amb un potet d'ungüent casolà de marihuana d'aquell que va tan bé per suavitzar les mans.

Al costat de l'apartament de l'Antònia hi ha un veí nou. Aquest m'agrada. Sempre puja a peu, mai per l'ascensor i si acabo de fregar i l'escala està molla, es disculpa amb un somriure encantador. No em sap gens de greu que trepitgi el que he fregat, espero impacient sentir el to greu de la seva veu i la seva mirada. Té un gest un pel canalla i sempre va impecablement vestit, amb sabates italianes, jerseis de llana anglesa i rellotges de marca. Ben planxat, ben pentinat amb un bigotet perfectament retallat. Se'l veu que és tot un senyor i de gustos refinats; "un gat de masia" com diu l'Antonia.

– Vols fer un cafetó? –em diu– Mentre s'eixuga el que has fregat, ens fem un cafè a casa meva.

A aquest cafè se n'hi sumen d'altres; la Glòria està cada vegada més sovint a casa el Fèlix, així és com es diu el nou veí que tant li agrada. Té l'escala i el replà del quart pis nets com una patena; als altres pisos no s'hi entreté tant. Dels cafès als sopars i dels sopars al llit compartit. Li sap greu que no li agradi anar a buscar bolets però confia que amb el temps li farà agafar el gust per l'afició.

Als quatre dies la Glòria s'instal·la a casa el Fèlix; ell buida un parell de calaixos i li deixa un trosset d'armari. Ella ja en té prou; el pis és petit però estar amb ell la compensa de qualsevol incomoditat. Hi ha una habitació petita on la Glòria mai no ha tingut accés. La noia pensa que aquest espai li aniria la mar de bé per les seves coses, però el Fèlix sempre la tanca amb clau i només la deixa entrar, molt de tant en tant, perquè faci la neteja mentre ell l'observa vigilant. Té absolutament prohibit obrir l'armari del fons. La Glòria no sap què hi guarda però sovint, des del passadís el sent trastejar. No diu res, sap ser pacient i confia en que algun dia el Fèlix li explicarà que hi fa allà dins.

– No vull que treballis – li diu un dia el Fèlix – tu ets la meva ratolineta. No vull que et cansis, vull que estiguis a casa; jo treballaré per tots dos i tu viuràs com una princesa; tindràs les mans de seda.

La Glòria dubta; és arriscat deixar un contracte indefinit de fa tants anys. Ell insisteix i ella, imaginant-se tots els dies de tardor al bosc buscant bolets, cedeix. Confia plenament en

ell. Viuen bé, es poden permetre que la Glòria deixi la feina i es dediqui plenament al Fèlix. Ell vol que ella li prepari cada dia la roba que s'ha de posar; ha d'estar sempre impecable, ben neta i planxada i sobretot els colors perfectament combinats. Ell, que és daltònic, no vol fer el ridícul combinant colors impossibles. És el somni de la Glòria, arriscat, però un somni que es pot fer realitat. Un home generós, divertit, que la cuida, que li permet decidir per ell la roba que s'ha de posar,... i ella no pot estar-ne més enamorada. Els defectes del Fèlix li semblen virtuts.

La felicitat dels primers mesos es va anar apagant; alguns dies el Fèlix estava especialment nerviós i malhumorat i llavors les coses ja no eren tant dolces. Al principi era molt de tant en tant; ell perdia els nervis i cridava coses amb les que ella se sentia incòmode i disgustada. Amb el temps van venir els insults i un dia, la va empentar. A aquella primera empena, en van seguir d'altres. quan això passava, de seguida li demanava perdó, s'agenollava davant d'ella i tot eren promeses i juraments.

El dia que la Glòria va oblidar la clau a dins de casa, l'Antònia va presenciar el que ja imaginava: crits, insults i empentes. La jove es va sentir ben avergonyida, la veïna indignada i decidida a fer alguna cosa. La Glòria no volia sentir a parlar malament del Fèlix, els altres no l'entenien, no el coneixien com ella, el Fèlix canviaria; n'estava segura. Per resoldre el problema i fer callar a l'Antònia, li va donar una còpia de la clau del pis. El Fèlix mai ho va saber.

La Glòria passava moltes hores a casa perquè el Fèlix així ho preferia i si això el feia feliç, ella acceptava. Però no la trobava; els rampells de ràbia incontrolada el dominaven cada cop amb més freqüència. De les empentes va passar als cops, sempre acompanyats de crits i d'insults. La Glòria aguantava perquè ell se'n penedia i sempre li jurava que estava passant un mal moment, que no ho volia fer, que la feina el tenia nerviós. I llavors era l'home més dolç del món i ella es relaxava i gaudia de la situació escoltant que era la seva princesa, la seva ratolineta, que es delia per les seves mans suaus, que volia el millor per ella i que sempre, sempre la cuidaria.

El Fèlix sempre estava a punt de sortir al carrer; pendent del telèfon a tothora; sovint marxava sense quasi acomiadar-se de la noia. La Glòria sortia poc de casa; les marques a la cara no es podien amagar, ja no li quedaven excuses; ja havia “caigut per l'escala” massa vegades. La seva vida no era la de princesa, dia a dia la relació es deteriorava però ella sempre

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	940b6e667e9b439f9190f069a801b964001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1602 - Data Registre: 09/04/2021 21:29:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

confiava en un canvi sobtat i per sempre. Es mirava les mans, les ungles impecables i li donava una altra oportunitat; sempre pensant que seria l'última.

L'habitació petita i l'armari seguien sent un espai prohibit; motiu de baralles i de cops irracionals. L'excusa perfecta per l'home, la ràbia continguda per la dona. L'armari era tabú; no se'n podia ni parlar. Un matí, després d'un despertar de promeses i carícies, el Fèlix va rebre una trucada que l va alterar. Estranyament en ell, es va vestir amb qualsevol cosa, i va marxar amb presa després de passar per l'habitació prohibida. La Glòria li va dir adeu des de la porta amb el cafè amb llet a la mà.

Però com que la sort de vegades es capritxosa, el Fèlix va oblidar la clau de l'habitació posada. La Glòria no va dubtar: s'hi va acostar decidida sense deixar anar la tassa; al moment que girava la clau va sentir la porta de l'entrada. El Fèlix va entrar d'una revolada, directe a l'habitació petita i amb la intenció de recuperar la clau oblidada.

La Glòria no va ser a temps de esquivar el puny. El cop que li va pegar la va tombar a terra. El cafè amb llet li va cremar la cama, la tassa buida va rodolar fins un racó.

– Et juro que no he vist res. No he tingut temps d'obrir la porta – plorava i gemegava la noia des del terra.

Però ell no l'escoltava i, embogit, la va colpejar fins que ella va perdre el sentit.

A l'apartament del costat, l'Antònia va sentir els cops. Aquesta vegada no va dubtar. La Glòria li havia demanat mil vegades que no intervingués, que ella ho resoldria, que ell tenia problemes amb la feina, que era temporal, que el Fèlix canviaria ... L'Antonia, a contracor, li havia fet cas, però avui era diferent; els cops i els crits traspassaven tots els límits.

Quan va arribar la policia feia estona que el Fèlix havia marxat i la Glòria ja estava conscient. L'Antònia li havia curat les ferides, la va mimar tant com va poder i la va convèncer per passar uns dies a casa seva; confiava que tindria prou temps per fer-li veure que el Fèlix no era un bon home i que calia posar definitivament la denúncia que havia retirat tantes vegades.

Les ferides es van anar curant; la Glòria se seguia veient amb el Fèlix. L'Antònia feia veure que no ho sabia però aquestes trobades la feien patir i no sabia com evitar-les. Tots els arguments, tots els consells, totes les explicacions estaven donades però la Glòria continuava totalment enamorada i no atenia a les raons més òbvies. Seguia instal·lada a casa l'Antònia però les dues sabien que això no podia durar gaire. La Glòria volia tornar amb el Fèlix.

– Nena – li va dir l'Antònia tres setmanes després de la pallissa – d'aquí a quinze dies anem a buscar bolets. T'ensenyaré el meu bosc preferit. No li he ensenyat

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	940b6e667e9b439f9190f069a801b964001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1602 - Data Registre: 09/04/2021 21:29:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

mai a ningú; seràs la primera. Només et poso un a condició: dos mesos a casa meua i cap contacte amb el Fèlix.

La Glòria va mirar la pluja fina i insistent que prometia una excel·lent collita i va acceptar el tracte. Se sentia cuidada, escoltada i valorada. No li podia negar això a l'Antònia que es desviava per ella. Ja procuraria que l'Antonia no sabés de les trobades amb el Fèlix. Per això, va creuar els dits darrera l'esquena i va afirmar seriosa:

– T'ho prometo Antònia; dos mesos amb tu i sense contacte amb el Fèlix.

L'Antònia, que era llesta per conèixer la gent amb una mirada, estava segura que el Fèlix tenia negocis poc clars. Les entrades i sortides tant freqüents, l'estat de nervis constant, l'habitació i l'armari del que tant li havia parlat la Glòria,..., n'estava convençuda que el món de la droga no li era aliè i que ell en treia uns bons rendiments.

Ningú, ni la Glòria, sabia de què treballava l'home però mai li faltaven calers a la butxaca. Això a l'Antònia l'importava poc però de cap manera s'empassava que li hagués fet mal a la Glòria, ni s'ho empassava ni li perdonaria mai. Cada dia ho veia més clar i tenia molt ben pensat el què volia fer. No tenia manera d'evitar que els dos nois es veiessin, sabia que la Glòria mentia per veure'l i també sabia que ho continuaria fent. L'Antònia només veia una opció. Necessitava que la pluja, la temperatura i el bosc l'ajudessin; la resta, era cosa seva.

Es lleven abans que sorti el sol, dos cistells, entrepans, fruita i aigua per passar tot el dia fora. El bosc les rep amb una abraçada de boirina baixa; humit, silenciosos,...

Al bosc, l'Antònia és una enciclopèdia. Coneix tots els bolets: els bons, els no tant bons, els dolents i els pitjors. N'hi ha alguns que la Glòria no coneix i l'Antonia li explica com trobar-los, com cuinar-los o com assecar-los. La fascina especialment la farinera borda; aquest bosc n'és ple. Té el doble de toxicitat que el cianur, i els primers efectes, difícilment tractables, es produeixen 24 hores després d'haver ingerit el bolet. Per això, costa relacionar la intoxicació amb la ingesta i es complica la recuperació de l'intoxicat que en un màxim de dues setmanes és mort. D'aspecte és exactament igual que l'ou de reig però mentre el reig és ben carabassa, la farinera borda és verdosa; no hi ha confusió possible, a no ser, ..., a no ser que siguis daltònic.

L'Antònia no li pot ensenyar la diferència perquè avui, d'ous de reig no n'hi ha ni un. L'Antònia cull mitja dotzena de farineres bordes i les posa separades al cistell, dins d'una bossa de plàstic que lliga amb dos nusos. No li explica perquè les vol. La Glòria no pregunta.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	940b6e667e9b439f9190f069a801b964001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1602 - Data Registre: 09/04/2021 21:29:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

Han fet una gran collita. Un cop a casa tenen feina a triar-los, netejar-los, fer-ne conserva o assecar-los. Quan ja està tot organitzat, la Glòria, cansada se'm va al llit. L'Antònia es queda a la cuina acabant de recollir i quan deixata els ous per fer una truita, la noia ja fa estona que dorm. Cap a quarts de quatre de la matinada sent la clau del pis del costat. Amb la bata i les sabatilles surt al replà i ofereix al Fèlix una truita acabada de fer.

– És d'ous de reig – li diu – collits aquest matí.

El Fèlix li dona les gràcies, no té ganes de conversa. Pensa que aquesta truita li anirà molt bé; té gana i ben poques ganes de cuinar. Demà marxa de viatge i s'ha de llevar aviat per fer la maleta. Per sort la dona tampoc té ganes d'enraonar i tanca la porta de casa amb certa urgència.

– Bona nit Antònia, fins demà – li diu el Fèlix

Fa dues setmanes que no se sent al Fèlix. L'endemà del dia dels bolets va sortir al matí i no ha tornat més. L'Antònia sap que no tornarà.

– Nena –li diu l'Antònia a la Glòria– necessitaria un ou per acabar d'arrebossar les croquetes; voldries anar a casa al Fèlix, ara que no hi és i mires si en té algun a la nevera? Desmemoriat com és, quan torni no notarà que li'n falta un. De passada –continua l'Antònia intentant resoldre el neguit que l'acompanya des de fa dues setmanes– mira si hi ha un plat de la vaixella verda a la cuina. No el trobo i no sé on pot estar.

La Glòria obeeix i tremolant endinsa la clau al pany de la porta del pis del costat. Obre amb facilitat i va directa a la cuina. No es vol entretenir, l'Antonia l'espera a mig arrebossar les croquetes i té por que el Fèlix es presenti a la casa inesperadament. Veu el plat verd amb les restes resseques de truita i obre la nevera. El que veu la desconcerta. Tota la nevera és plena d'ous; hi ha unes vint dotzenes, amb les seves capsas de cartró, ben apilades i perfectament alineades. Hi ha també dos bols grossos plens d'ous, sense capsas, esperant el torn de ser guardats i classificats en l'ordre establert.

Allarga el braç i agafa un dels ous dels bols; l'únic que és blanc i molt més petit. Se sorprèn perquè aquest ou no pesa gens; sembla buit. El mira i veu que a la base hi té un forat, un forat tapat amb cera. N'agafa un altre, aquest dels grossos, i veu també un forat tapat tot i que aquest ou pesa més. El nota ple, atapeït. Llavors l'obre sobre el plat verd i cau una pols blanca. Espantada fa un salt enrere per apartar-se, inútilment, de la realitat.

– Glòria –cria l'Antònia des de la porta del pis del Fèlix– afanyat que tinc l'oli calent i necessito un ou.

La Glòria està paralitzada. Torna a obrir la nevera, torna a mirar el què hi ha al plat, intenta entendre, intenta buscar una explicació que protegeixi al Fèlix, però no en troba cap.

– Glòria, nena, que no em sents –l’Antònia entra a la cuina, mira la nevera oberta, veu el plat cobert de pols blanca, la closca d’ou sobre el marbre i capta la magnitud del que ja imaginava.

El primer que fa l’Antònia és anar a casa seva i parar el fogó –s’ha de ser pràctic i prudent– pensa la dona. Després torna al pis del Fèlix amb dos parells de guants de fregar de color rosa i tanca la porta. La Glòria, amb uns ulls com el dos d’oros, no s’ha mogut de lloc. Obedient es posa els guants que li dona l’Antonia i comença a plorar.

– Ara no, nena, ara no toca plorar, afanyem-nos a recollir tot això i marxem –li diu l’Antònia mentre sospesa l’ou blanc que sembla buit i l’aixafa esperant trobar només aire. L’ou amaga un paper enroscat amb una sèrie de números i lletres escrits a mà. L’Antònia es mira el paper; no entén què pot ser i el deixa rebregat sobre el marbre sense fer-li cas.

L’habitació petita segueix tancada però estranyament té la clau al pany. Antònia ho té clar, hi entra d’una revolada i amb la mà de morter trenca el pany de l’armari mentre la Glòria continua moquejant. Aparentment l’armari no amaga res especial però quan la dona s’ajup per examinar el prestatge més baix, una idea quasi impossible passa per la seva ment i a la cara se li endevina un somriure d’esperança. Corre a la cuina i recupera el paper rebregat amb tres lletres i cinc números.

Torna davant de l’armari obert, abraça a la Glòria pensant que aquest gest li donarà sort. Amb una lentitud contrària al seu estat de nervis i intentant amagar la seva ansietat a la Glòria que no para de plorar, l’Antonia s’ajup davant el prestatge de baix. Amb la ma esquerra sosté el paper a l’alçada dels ulls i amb la dreta pitja, sobre un teclat quadrat, un a un números i lletres amb el mateix ordre que llegeix al paper.

La porta de la caixa forta s’obre amb un *clic* prometedor.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	940b6e667e9b439f9190f069a801b964001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1602 - Data Registre: 09/04/2021 21:29:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

Projecte de ciències

Va agafar les claus del cotxe i va sortir de casa amb presses. Encara tenia el reflex de feia uns quants anys d'agafar també la mascareta. Per sort, ara ja no calia. El govern predicava amb la immunitat de grup, i se suposava que estaven protegits. Fins quan? Fins la pròxima mutació.

Prenia el cafè mentre conduïa cap a l'escola. Feia anys que repetia aquest trajecte, el podria fer amb els ulls tancats. Tot i que cada vegada semblava que hi ha menys cotxes. L'ajuntament de Barcelona havia apostat fort per la mobilitat i el transport públic, fent que es descongestionés la xarxa viària. Això, i el teletreball que havien començat moltes empreses des de feia uns quants anys. A ell, però, que li deixessin fer la classe amb els seus alumnes.

Una llum es va encendre al quadre d'instruments del cotxe. I ara, què li passa?, pensava. Una altra visita al taller, segur que és el filtre antipartícules, que ja està saturat. Ja m'ho diu el mecànic, que m'he de comprar un elèctric!

- Vinga va, una mica de silenci!

Els alumnes, a aquelles edats, eren una mica difícils de portar. Cada vegada eren adolescents més aviat. Els de la seva classe, 6è A, li queien bé. Aquesta setmana començaven un nou projecte de la seva assignatura, ciències, i havien d'escollir un tema.

Les propostes van ser molt diverses, la integració del 7G en el medi rural, l'impacte sobre la robotització en el sector ramader i agrícola, la recuperació d'aigua contaminada dels mars i rius... però el que més li va cridar l'atenció va ser l'estudi de la regressió del Delta de l'Ebre. Mil idees li van venir al cap. Podria explicar interpretació i tipus de mapes, flora i fauna, recursos hídrics, les activitats que s'hi duen a terme, el conreu de l'arròs, i com el canvi climàtic havia afectat i ho continuava fent en aquella zona. Definitivament, seria un bon projecte i podrien treballar-lo des de molts punts de vista.

-Bonica! Com estàs?

A l'arribar a casa, la seva gata el rebia com tots els dies. Era la companya perfecta per a viure al pis petit (però caríssim) de Barcelona.

Aquests dies tindria feina per preparar les següents classes. I sabia molt bé per on començar. La manera més clara de mostrar-los als alumnes el canvi que havia fet el Delta de l'Ebre els últims

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web

Codi Segur de Validació 965fa1e7af1841a089b7f386dc2cb1ac001

Url de validació <https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp>

Metadades Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1603 - Data Registre: 09/04/2021 21:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original

anys era amb fotografies. Va connectar el portàtil. No havia estat mai molt ordenat, sort que hi havia programes que ho feien per ell. Estiu de 2016, 2017, 2018... Feia anys que no obria aquelles carpetes.

Però no li feia falta per recordar els paisatges. Des de ben petit estiuejava amb els seus pares a Sant Carles de la Ràpita, i coneixia les terres com un més. Li encantaven aquells estius. Menys els mosquits, no hi havia repel·lent que li fes efecte.

Va començar a recopilar informació per la xarxa. Feia 30 anys del primer temporal més important que va patir el Delta, Glòria la van anomenar, a la tempesta que va esborrar del mapa per primera vegada la barra del Trabucador. La mar va fer desaparèixer arrossars i platges. I a l'any següent, Filomena. I aquests només van ser els dos primers. Cada vegada els temporals eren més freqüents i violentes, l'aigua cobrava força i les administracions competents perdien el temps entre conflictes absurds mentre desapareixia el Delta. Fins i tot els esforços de la Taula de Consens, creada al 2018, per canviar les mesures dictades pel govern central van ser insuficients. El polític de torn, quan era el moment, s'apropava a les seves platges, mostrant interès que desapareixia a l'arribar al poder.

Els records li venien a la ment en veure imatges del Trabucador ple de gent. Quant fa que no hi anava? Era fàcil, des de l'agost del 2020.

A l'escola, els estudiants van posar en comú el que havia esbrinat cada grup. Van parlar dels flamencs, uns animals que els hi van semblar, deien, elegants. El Delta havia estat un paradís per a la nidificació d'aquestes i moltes altres aus.

Un altre grup va investigar sobre la posidònia. A les platges de Sant Carles hi havia grans quantitats d'aquesta alga, que ajudava a mantenir el pH de l'aigua i l'ecosistema marí.

Al tercer, els hi va cridar l'atenció les Salines de la Trinitat. Aquelles muntanyes blanques que es veien des de tota la badia dels Alfacs i que ara formaven part de fotografies de diaris.

L'últim grup es va centrar en el canvi que havia patit el conreu de l'arròs. Milers d'hectàrees desaparegudes, d'altres no conreables o que havien hagut d'adaptar-se a les condicions climàtiques i a les plagues, per exemple, amb la producció d'altres cereals.

Tantes coses havien canviat a n'aquell Delta que ell tant havia gaudit.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	965fa1e7af1841a089b7f386dc2cb1ac001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1603 - Data Registre: 09/04/2021 21:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

- Un projecte molt interessant, Arnau. Jo també vaig anar unes quantes vegades al Delta, i de veritat, quina pena fa!

A l'hora del pati la Núria, la cap d'estudis, va trobar-lo a la sala de professors preparant unes diapositives per als alumnes.

Durant la següent sessió van explorar amb Google Earth el que quedava del Delta. Les mesures de contenció, primer amb aportacions de sorra i després de sediments, havien estat insuficients i les badies dels Alfacs i del Fangar ja no existien, eren mar obert. El far del Fangar i el de la Punta de la Banya havien quedat atrapats per una mar enfurismada i molt lluny de la terra, com si sempre haguessin estat inaccessibles.

Els hi va dibuixar als nens i nenes la forma que feia la terra abans de ser engolida per l'aigua i va mostrar-los fotografies de muscleres. Havien estat grans productors de marisc feia anys. Ara era impossible que una estructura d'aquelles característiques sobrevisqués als temporals i l'onatge.

Feia temps que a les notícies havien deixat d'emetre aquestes imatges, ni les manifestacions a les quals els habitants de les terres de l'Ebre seguien assistint. Veure-ho li va fer pena i alhora, sentir-se culpable. Potser per la seva passivitat davant aquell desastre natural que tantes coses s'havia emportat.

Aquell dissabte va aprofitar per veure els seus amics. Van quedar al migdia, al centre de Barcelona, a una terrassa amb molta ombra. Des de feia uns anys, el sol cremava tant que en uns minuts era insuportable. Les estacions s'havien tornat més extremes, i els dies de primavera suaus cada vegada eren més escassos. Era finals de març i la temperatura era quasi de ple estiu.

El Pol i la Maria estaven a taula amb una cervesa fresca.

- Ei Arnau!

L'Aleix i la Marta van arribar uns minuts més tard amb la petita Clàudia.

Van posar-se al dia, i l'Arnau va compartir amb els seus amics el tema de la regressió del Delta que aquests dies treballava amb els alumnes.

- Quant fa, que no hi anem? Anys, diria jo!
- Organitzem un cap de setmana, va!

El cor se li va encongir. No s'havia plantejat tornar des d'aquell estiu.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	965fa1e7af1841a089b7f386dc2cb1ac001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1603 - Data Registre: 09/04/2021 21:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

En uns minuts havien triat data per anar, i ell, absort en els seus pensaments no va ser a temps a dir que no. Li van encomanar reservar l'allotjament, ell que s'ho coneixia millor.

El diumenge va fer una mica d'endreuça pel pis i va posar-se a buscar una casa rural on cabre tots. Tenia molt clar on anirien: al Poblenou. A n'aquell petit poblet, amb les cases blanques i ordenades, les palmeres i el característic campanar estarien ben tranquils. Quina sorpresa es va endur en veure que quedaven dues cases comptades en dubtós funcionament. Semblava que estaven mig abandonades, i va decidir canviar d'ubicació.

Masia de la Roser, a l'Aldea, li va agradar. Era una casa espaiosa, amb un jardí enorme i moltes habitacions i segur que hi estarien bé. Els comentaris a la web eren tots positius i va reservar sense pensar-s'ho gaire.

- Profe, que és aquest bitxo?

La següent classe de ciències la van dedicar a les plagues. El Pau havia trobat una foto per Internet del caragol poma.

Van repassar tots junts les diferències entre animal autòcton i animal invasor, i en van descobrir uns quants: primer va arribar el silur, seguit del cranc americà, el caragol poma, el mosquit tigre, el musclo zebra, el cranc blau, la vespa asiàtica... La llista era desoladora i encara quedaven pendents de catalogar algunes espècies si finalment no podien combatre la seva expansió.

Aquella tarde la Maria li va trucar per confirmar els detalls i organitzar els cotxes per al següent cap de setmana al Delta.

- Li has tornat a parlar, a Laura?

Sabia que aquesta pregunta sorgiria en algun moment.

Encara recordava el dia que la va conèixer. Havia anat a una neteja de la platja Eucaliptus, un diumenge al matí. No portava els guants, i ella no tenia sac on tirar la brossa. Van compartir el material, i l'accent barceloní de l'Arnau va cridar l'atenció de la noia, que mig de broma li deia pixapí.

En mig matí van recollir dos sacs de brossa, de tota mena, i que semblava impossible que pogués acabar al mar: ampolles de plàstic, de vidre, tovalloletes de paper, palets de les orelles, raspalls de dents, alguna cadira de platja, caps de cucs de pescar, sabates...

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web

Codi Segur de Validació 965fa1e7af1841a089b7f386dc2cb1ac001

Url de validació <https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp>

Metadades Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1603 - Data Registre: 09/04/2021 21:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original

Després, es van prendre una cervesa ben merescuda i així va començar tot.

Postes de sol al trabucador, tardes de platja fins que es feia fosc, nits de festa al port de la Ràpita. Els mesos passaven de pressa. I es van convertir en anys d'anar i tornar, de pujar i baixar, de la capital al Delta.

Fins aquell 2020. La primera pandèmia. El primer confinament, les restriccions de mobilitat, el no poder estar junts, la seva àvia malalta de covid. Tot ho va complicar, va debilitar la seva relació, en va enfortir d'altres. No era just donar-li la culpa al virus, però la veritat era que no va facilitar les coses. Van arribar a un punt d'inflexió. I potser es van precipitar.

Ell li va dir: vine. Ella, queda't. Cap dels dos volia renunciar a la seva terra, ni al seu entorn.

-No, no sé res de la Laura.

Divendres la tarda van sortir de Barcelona els cinc amics i la nena petita per passar el cap de setmana a les terres de l'Ebre.

La Roser, la propietària de la casa, era una dona molt agradable, i amb molta pena als ulls els hi explicava com la seva família havia deixat de conrear arròs i ara intentava sobreviure acollint als pocs turistes que encara hi anaven.

Dissabte al matí van aprofitar per recórrer el que havia estat el Poblenou. La bassa de l'Encanyissada s'havia salinitzat tant que no hi havia cap animal que hi visqués. El camí per arribar estava molt malmès, i els carrers del poble tenien l'asfalt aixecat, ple de fang. Les cases ja no eren les blanques que l'Arnau tenia al seu record. Estaven deshabitades, i l'esplendor d'aquell poblet havia estat arrasat per l'emergència climàtica.

La carretera que arribava a l'antiga platja del Trabucador acabava davant d'un càmping abandonat, i l'arena es barrejava en la terra del que havien estat arrossars. No s'hi veien flamencs, i la passarel·la del Trabucador, protagonista de tantes postes de sol i fotografies de tots els turistes, estava enterrada al mar i només es veia la plataforma de fusta quan la marea baixava.

A l'altra part de Delta, el riu Ebre havia esborrat l'illa de Buda, i la urbanització de Riumar era un altre poble fantasma.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	965fa1e7af1841a089b7f386dc2cb1ac001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1603 - Data Registre: 09/04/2021 21:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

El Delta de l'Ebre estava irreconeixible.

Diumenge van anar a dinar a Alcanar. La població marinera de les Cases d'Alcanar era només un grapat de cases inhabitades, amb un port que havia caigut en desús. El mur de contenció no va ser suficient i després d'intentar reconstruir-lo unes quantes vegades, van desistir.

Feia temps que el turisme havia disminuït en picat en aquella zona de Catalunya, afectant molts sectors que s'hi dedicaven de feia anys.

Entre copes de vi blanc, van començar a sortir anècdotes de quan eren adolescents i estiuejaven a la Ràpita. Tots volien saber que n'era de la Laura i animaven a l'Arnau per a veure's. Els dos eren adults i potser ella també es preguntava com li havia anat la vida al barceloní.

Quan anaven per les postres, va sortir a la terrassa i li va trucar.

-Laura?

-Hola! Ara te passo a la mama.

La veu d'un xiquet petit el va agafar per sorpresa, però va somriure. Van quedar per fer un cafè aquella mateixa tarde abans de marxar a Barcelona. Les hores els hi van passar volant. Tenien molt es coses que explicar-se.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	965fa1e7af1841a089b7f386dc2cb1ac001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1603 - Data Registre: 09/04/2021 21:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

RUTINA D'ENTRENAMENT

7:00h

El gat ja demana el primer àpat del dia entre mostres sonores de neguit. Encara no ha sonat el despertador.

Set vint-i-quatre. La veïna esbufega i crida com cada matí. Encara no ha sonat el despertador.

Set trenta-tres. Sembla que la veïna ja no esbronca el seu pare.

«Carai... ara m'han vingut ganes de fer un riu. M'espero, que fa fred», pensa. Encara no ha sonat el despertador.

Set quaranta-cinc. Ara sí! Sona el despertador i la envaeix aquella sensació tan estranya que només t'envaeix els dies de feina.

«És ben curiós com aquesta resistència del llet a la posició vertical només apareix entre setmana», reflexiona. Cinc minuts de voltes després, posa un peu a terra i busca les sabatilles. Ara sí que no pot aguantar més i, mentre fa un riu, el gat li dona el que sembla un fals amor que desapareix amb el primer gra de pinso. Prepara el cafè amb llet com cada matí. Un amb llet sense lactosa i un amb la llet normal. Dues torrades amb pa amb tomàquet i una mica d'alguna cosa que troba per la nevera. És tard, arribarà tard a la feina. Avui “s'ha d'anar”. Preferiria quedar-se a casa però, avui, no és dia de teletreball.

Sembla absurd però no pot parar de pensar que la maleïda mascareta li fa perdre temps. No ha estat mai de d'entretenir-se al sortir de casa. Ara, en canvi, el protocol de neteja d'ulleres amb el producte antibaf que li van encolomar a l'òptica és rutina. No funciona i ho sap.

Mira el temps per veure si, a més, haurà d'agafar paraigües. Avui no caldrà.

Engaga els motors de la jornada de treball que comencen amb deu breus però intensos minuts de caminada cap a la feina. Ja hi és. Obre la gran porta principal del majestuós recinte on treballa.

Un altre cop. No hi ha un moment de treva. Aquest maleït virus que ens acompanya per tot es torna a manifestar. Agafa la mascareta que li dona la recepcionista i camina cap a l'ascensor.

11:30h

Baixa a esmorzar, com cada dia que va a la feina, amb el pensament que, si l'italià és obert, avui es salta la dieta i es demana l'entrepà de salami sicilià cruixent i saborós que prepara aquella cambrera tan simpàtica. Està tancat.

«Cap problema», pensa. Avui es sent amb forces de fer dues classes de *cardio* i força online i, per tant, demanarà un entrepà dels bons al proper bar.

- Un entrepà petit, calentó, de truita de patates i un cafè amb llet, amb la llet de soja, per a ella – crida ben fort una de les seves companyes de feina que ja coneix la seva rutina els dies de gana.
- Què fas? Què ha passat al món perquè estiguis tan distreta amb el mòbil? Que se'ns passarà el torn! – etziba l'altra.

Desconnecta un moment els ulls del mòbil i dibuixa un petit somriure. Les seves companyes de feina pregunten però ella respon que no passa res. Que tot està bé. No és veritat. Fa dies que hi ha gent al seu voltant passant-ho malament i ella no hi pot fer res.

Una amiga que ho ha deixat amb la parella després de set anys de relació. Una altra acaba de tenir un nen preciós i just el seu marit ha d'estar aïllat per possible contacte COVID. L'altra ha marxat a treballar a Madrid i té mil projectes nous que l'atabalen. Per no parlar de la que té una cirurgia programada dijous.

No pot més. Sempre ha estat intermitent amb les seves amigues. Mai ha necessitat un missatge diari de bon dia. Però sempre hi ha estat. Ara no. Ara no pot ser-hi.

La primera necessita una cervesa (o més d'una) a la terrassa d'un bar.

La segona estaria encantada que ja haguéssim pogut conèixer el seu fill.

La tercera espera una visita de forma urgent.

La quarta poder necessita una abraçada forta amb la típica frase de: “tot anirà bé”.

COVID, COVID, COVID, COVID. Res de res... Confinament comarcal per les tres primeres i res de contacte físic per a la quarta.

14:12h

Ara pateix pel dinar. S'ha cruspit l'entrepà de truita de patates a esmorzar i ara pensa que poder, a més, haurà de fer una mica de bici estàtica al vespre. Està contenta perquè porta lleties per dinar. Li encanten; i mira que, de petita, la seva mare li havia de triturar perquè no les suportava.

En uns minuts acabarà de redactar el correu, l'enviarà i escriurà un missatge a les seves companyes de feina per trobar-se als passadissos i anar cap als microones.

Mentre redacta el cos del correu, sent com la noia nova, que s'ha incorporat per cobrir una baixa, surt del despatx de la seva cap esbufegant. És una noia molt maca. Li han encomanat seguir amb els projectes d'una senyora que feia quaranta anys que treballava allà i està sobrepassada.

Des que va arribar, sempre que passa pel davant de la seva taula, somriu amb un aire confident i avui, que la noia està especialment atabalada, nota com la busca per proposar-li que dinin plegades.

El problema és senzill. Ara tothom entén que s'han de prendre mesures de seguretat i prevenció però comunicar-ho és més difícil. Com li explica que, tot i que li encantaria anar a dinar amb ella, no coneix res de la seva vida. On viu? Amb qui? Què fa en el seu temps lliure? Surt a córrer per llocs plens de gent? Es salta alguna norma? I al mateix temps, serà un compromís diari? És una trobada puntual?

Com cada dia, agafa la carmanyola i una ampolla d'aigua (que li donen a la feina) i surt corrent cap a la impressora del passadís. Allà troba la seva bombolla. Dues noies amb qui s'hi va avenir des del primer dia i que ara conformen la seva bombolla. Les de l'esmorzar.

Fa mesos que dinen juntes però segueixen buscant, cada dia, la taula més gran per dinar el més allunyades possible. Saben que no surten de casa si no és per anar a la feina. Saben que són responsables i que es prenen la pandèmia molt seriosament. Per això dinen juntes. Encara que, amb tot, qualsevol precaució és poca. Poder en dues o tres setmanes obren el confinament comarcal i ella, per fi, pot anar a veure els seus avis.

17:35h

No entén perquè ho fa. És incapaç d'acomiar una videotrucada sense fer aquell moviment tan absurd amb la maneta.

- Adéeeeeeeeeeeeu! – exclama. Mentre mou a costat i costat la mà com si digués adéu per sempre a un amor prohibit a l'estació de trens. Promet que a la següent no ho farà. Somriu. Sap que no ho pot evitar.

Per fi! Per fi ja no queden més reunions per avui i tanca l'ordinador amb un cop sec. Poder no s'ha apagat correctament. Li sap greu. L'obre, comprova que no hi ha cap document tancat “de forma inesperada”, torna a revisar el correu i, com sempre, segueix la rutina correcta per tancar l'ordinador.

Agafa l'abric, carrega l'ordinador a la motxilla i cap a casa. Els deu minuts de tornada són reconfortants. Per sort, encara hi ha llum del sol i el passeig fins a casa és ben agradable.

- Cafè! No tinc cafè a casa – murmura.

Demà es llevarà amb la rutina del despertador, el gat i la veïna, com cada matí, i no podrà suportar no trobar cafè. S'estira la jaqueta cap enrere i estira el braç per mirar el rellotge. Té ganes d'arribar a casa i entre un esbufec ben sonor, tomba cap a l'esquerra per passar per la verduleria. Li encanta el cafè d'allà. A més, tenen la fruita i la verdura tan maca que no s'hi pot resistir a comprar més coses.

Preferiria comprar la fruita i la verdura al poble. No hi ha color. Entre el que compra a la cooperativa agrícola del poble, el que li dona la seva mare, la seva sogra i les seves àvies, s'estalvia uns bons calerons. A més, el sabor. Quina diferència!

Ja ho té tot. Sempre compra més del que imagina quan hi entra. Espera el seu torn, passa la targeta de clienta, la targeta de crèdit i posa les coses a la motxilla, al costat de l'ordinador.

Mira l'hora. Amb la tonteria s'ha fet tard i ja és fosc. Arriba a casa cansada per l'estrès del dia i el pes desproporcionat de la motxilla. Saluda al gat amb el cap i corre cap al lavabo. Jaqueta, ulleres, mascareta, sabates,... Comença el ritual de desinfecció.

19:10h

S'estira al sofà. Amb la seva parella han aconseguit desinfectar i guardar tota la compra. El procés ha inclòs: dutxa de seguretat, una aigua per la casa i una rentadora a tota potència.

No ha berenat, però pensa que és tard i que s'esperarà al sopar. Mira el mòbil mentre sent el "pip" característic de la *PlayStation*.

A ella no li agrada jugar a videojocs, tot i que, darrerament, s'ha aficionat a jugar online amb el seu germà. És una excusa per xerrar una estona i riure una mica.

A Barcelona, han aconseguit llogar un pis petit però molt acollidor. L'han arreglat al seu gust i els encanta. No entra gaire sol i la terrassa és estreta però tenen tot el que necessiten.

Somien a poder tornar al poble i comprar-se una casa amb un terreny suficient per convidar amics a sopar, sortir a prendre el sol i, qui sap, poder inclús els cabria una porteria petita.

Ara, han de passar, obligatòriament, unes llargues setmanes allà.

Es posa els auriculars a les orelles i saluda el seu germà. Inicien la partida sense cap por a perdre ni cap aspiració a guanyar. Riuen recordant com el seu cosí els va fer descobrir aquell joc que, sense saber-ho de bon principi, ha esdevingut una línia directa de contacte.

Entre partides, sempre recorden el meravellós estiu passat on, *gràcies* a la pandèmia, van crear una petita bombolla de quatre (amb la seva cunyada) i van gaudir de sol i de platja. Tres o quatre dies a la setmana, quan sortien de treballar, carregaven una motxilla amb tovalloles, xancles, protecció solar, alguna cosa per menjar i dues cerveses fresques. Sota el braç, una pilota de voleibol. Passaven hores jugant i rient, com quan eren petits.

Mai havien estat tan units.

Aquest any, amb la feina i la nova situació, qui sap si ho podran repetir.

21:00h

Es hora de sopar. Pensa quina sort haver cuinat el diumenge per tota la setmana.

"Batchcooking" en diuen ara.

Escalfa els pèsols amb pernil i treu un iogurt de la nevera. No li agraden els iogurts. Sempre pensa que un dia deixarà de menjar-ne, però no ho fa mai.

Mentre el microones fa la seva feina, agafa el mòbil i fa una trucada amb vídeo als seus pares per saber com estan. Fa poc han portat la gossa al veterinari i ara és el centre de tota l'atenció, des del Delta fins a Barcelona.

Els seus pares pateixen, els preocupa la situació a la capital. Més gent, més possibilitats de contagi.

Fa més de deu anys que no han deixat de patir. Revolta al centre de Barcelona, crema de contenidors, manifestacions i ara el COVID.

- Per aquí tot bé! Casa - feina i feina - casa. No ens movem. No patiu! – exclama amb un gran somriure.
- Quan baixareu? – pregunta el pare. – Sabeu alguna cosa?

Es fa difícil. Estan lluny. Els troba a faltar. A ells i a tota la família. La incertesa de no saber quan decretaran tancament comarcal, municipal, domiciliari o quan, de repent, els deixaran lliure mobilitat.

S'acomiaden després de més de mitja hora de "contalles". Es veuran aviat. I celebraran poder estar junts. Més que mai. Amb força i alegria. I valoraran les petites coses. Deixaran de banda les petites diferències i gaudiran de la seva presència.

El sopar és llest. Encenen la televisió i posen aquella sèrie que tant li agrada.

Desconnexió.

Li diuen *la caixa tonta* però, en aquests moments, aturar el cervell davant de la pantalla es reconfortant. D'un plaer superior.

Deixar de pensar, menjar i riure.

23:04h

Es renta les dents, li posa menjar al gat, poder una mica més del que li va posar ahir, tot esperant que pel matí no es queixi sonorament, li diu bona nit a la parella, que s'ha quedat mirant una sèrie, i respira.

Es pregunta què passaria si per un dia no hagués de fer la rutina de desinfecció a l'arribar a casa, no hi hagués confinament comarcal o bombolles i gel hidroalcohòlic. Tot seria com sempre. I què és com sempre? Res és com sempre.

És una etapa de la vida com quan no se'n sortia amb les matemàtiques a la universitat o com quan li van trencar el cor. És part de la seva línia temporal de vida i somriu. Recorda que a la Universitat la van advertir que un fet com aquest podia passar. Que al llarg de la història, quan es produeix un pic de població molt gran al món, sempre hi ha episodis de guerra o pandèmia; però clar, qui s'aixeca pel matí pensant que un fet així pot convertir-se en real.

Dona les gràcies una i mil vegades per totes les persones que té prop seu. Pensa que poder ho hauria de valorar més sovint. Són aquests fets, els que et fan adonar de les petites coses que ens fan feliços cada dia. Des del soroll dels ocells quan es lleva al matí, fins a la història de post-guerra que el seu avi li ha contat més de cent vegades.

Apaga el llum de la tauleta de nit, agafa aquell llibre que fa temps que vol acabar, i respira fort. Demà serà un nou dia, ple de protocols, desinfeccions i telenotícies dramàtiques, però almenys, aquells segons abans d'adormir-se, són per ella. Recorda que demà al matí tindrà cafè i que, tot i que al matí estava molt animada, al final no ha fet exercici.

Calma.

Bona nit.

TRACES I MANYES

La Maria contempla la quietud espectral de la nit a través de la finestra. D'ençà del toc de queda els carrers s'han buidat completament. Només a la llunyania albira algú passejant un gos. Tot d'una abaixa la mirada i la sorprèn trobar una Flor de Pasqua blava amb un rivet taronja fluorescent al seu balcó. Segurament la sogra es deu haver quedat sense llana groga, pensa. Sí, recorda, l'anciana l'havia emprada per teixir-li una mascareta de punt de cadeneta. L'Hermínia li havia preguntat si la preferia estampada o a ratlles. Millor atapeïda i discreta, li respongué ella.

Si hem de ser francs, a la Maria l'enfastideix que la sogra li hagi teixit expressament una mascareta per anar a la nova feina de reposadora de congelats. Ella s'hauria estimat més dur una FFP2 homologada i no li ha passat pel cap que, potser, és l'única manera que l'anciana té al seu abast per mostrar-li el seu suport. La Maria opina que, més que suport, amb la seva recent viudetat sobre les espatlles, la sogra és una llosa. Una llosa feixuga que ha envaït el seu espai vital. Com si encara no tingués prou mals de cap havent-se d'ocupar tota sola d'un fill hiperactiu, de trasantó, li ha caigut del cel una vella repataña i xaruga que s'entesta a embotir-li la casa amb teixits de ganxet.

La senyora Hermínia, ganxet a la mà dreta, el cor en un puny i el cabdell entre els ossuts dits de la mà esquerra, teixia i resava tothora: el porta-rotlles del paper de vàter, deu parenostres, l'estora de la porta del carrer, catorze avemaries, la dotzena de testos penjants del menjador (la Maria havia hagut d'aprendre a caminar mig ajupida, tot fent la ziga-zaga, per tal de no colpejar-se el cap), el salm cent tres beneeixi el Senyor la meva ànima, l'aquari sec amb les anemones i els coralls brodats, dos credos, les nines flamenques *amigurumi* dels clauers, un rosari i un cobrellit teixit amb una destresa i pulcritud exquisida... Tanmateix, de ben poc li serviren les seves pregàries i n'hi hagué prou amb quinze dies perquè el seu primogènit Ximo, fumador empedreït, ingressés a l'UCI i no pogués esquivar la mort.

«Ai, filleta, em passaré la nit sencera amb l'ai al cor, però ja que insisteixes a treballar de nits, crec que t'anirà de perles una faltriquera per guardar les claus i la targeta de crèdit». La Maria accepta el regal amb un somris equànime. Li agradaria respondre-li que potser no tindrà tanta traça com ella, però que en canvi té prou molta per aconseguir allò que vol. Tanmateix s'ent que no té prou esma per convèncer l'anciana per fer-li saber que necessita valer-se per si sola més enllà d'un sou que entri a casa. Així que surt de casa amb la faltriquera sota la brusa i la mascareta tot cobrint-li la boca i el nas.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	9d75ebdd65b54523bf022621e9399bf1001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

Pensa que no paga la pena una discussió sense solta ni volta. Està fins al capdamunt dels ponxos, la proposta insistent de l'anciana perquè venguin el pis i es vagin a viure al poble, els xals i les manyoples conjuntades, un rau-rau que no la deixa dormir tranquil·la, les bufandes i les gorres, el desassossec que li produeix l'absència del Ximo... Però en comptes de dir res, somriu i juga a despistar. Al cap i a la fi, després de cuinar el potatge del dia, la vella no té cap altra cosa millor en què entretenir-se. I ha d'admetre que té molta mà esquerra amb l'Òscar, ja que el xicot li obeeix com un escolà d'amén, la qual cosa (amb l'escola confinada per quinze positius consecutius de la covid a Secundària) és un alleujament ingent.

La Maria es posa les sabates, fa veure que ha oblidat el salconduit de desplaçament nocturn al dormitori i marxa victoriosa cap a la feina. Una trama molt ben ordida, es complau: quan demà torni a les sis de la matinada després d'una extenuant jornada apilant i reposant escamarlans i *llestos per emplatar* "Fredot", el seu espai vital no s'haurà vist envaït amb un altre improvisat puf de tricot, una funda a punt de cadeneta per la pantalla de la làmpada del saló o una bossa del pa, ja que a Amazon la comanda més ràpida d'un set de tricot triga més de setanta-dues hores. I, a poc a poc, la sogra haurà d'acceptar que també es pot estar mà sobre mà sense decorar la casa dels altres o potser té un tropell i del disgust la deixa en pau per sempre més.

Mala herba mai mor, sospira profundament, llavors es toca la faltriquera i comprova que el ganxet de la sogra hi està ben custodiat. Mentre espera pacientment que el semàfor del pas de vianants canviï de color (no sigui que el travessi una ambulància cagant llets o un cotxe fantasma) confirma que ja ha deixat enrere el passeig d'Amunt. I mentre camina pels carrers buits, la Maria no pot impedir que li arribin, després de catorze anys de felicitat conjugal, el somriure indeleble del Ximo, les bromes que li xiuxiuejava a cau d'orella, les escapades, les rutines per descomptat, però també les carícies i la felicitat d'aquella criatura entre els seus braços; Ves per on, qui anava a dir-li que, després dels quaranta, seria mare d'un nadó tan grassonet, sa i formós que l'ompliria d'amor i felicitat?

La nit comença a ser freda i la nuesa del toc de queda ha deixat en grotesca evidència els carrers buits, les persianes abaixades dels negocis que no tornaran a obrir mai més... Un indigent jau a un banc del carrer tapat amb una flassada i unes bosses d'escombraries. La Maria se'l queda mirant amb impotència durant uns instants i acaba desviant la mirada cap al davant per tal de no incomodar-lo. Pocs minuts després es troba davant la porta de "Fredot". «Aquí fa molt fred, Ot», recorda l'anècdota que li explicà l'Ot Mascarell sobre els inicis de l'empresa de congelats: «Vam començar congelant croquetes de pernil que la meva mare cuinava i em

portava al magatzem per congelar. Era una dona molt fredolica i sempre em deia, Quin Fred, Ot! Potser és un nom poc original, però molt millor que anomenar un llagostí Rodolf i fer que parli argentí tot dient *Lleváme a casa...* Renoí, quin enginy tenen els publicistes!», prosseguí contant-li l'Ot, «com aquell immigrant polonès que batejà amb el nom inventat de Häagen-Dazs als seus gelats perquè semblava escandinau i tot el món els hi acceptà. Més tard, fins i tot va tenir la valentia de dibuixar un mapa d'Escandinàvia als pots dels gelats».

Creuers i viatges, el Ximo fou més sobri quan trià el nom de l'agència, recapacita la Maria. Tot anava amb les veles al vent. Organitzaven creuers al Carib, safaris a l'Àfrica i viatges al Japó. No hi havia un sol mes que no fessin una petita escapada a algun indret romàntic. Deixaven el xiquet amb la cangur i, després d'uns tractaments intensius de relaxament i plaer, tornaven amb les piles recarregades per treballar amb més ganes. Però tot allò havia quedat enrere: en un batre d'ulls la pandèmia els deixà a la ruïna. La Maria no entenia gaire de xifres i comptabilitat, llevat del descobert de cinquanta mil vuit-cents euros del seu compte corrent. I ara només li quedava una maratoniana jornada nocturna reposant mercaderies en aquells gegantins congeladors.

Si caic morta aquí dins, qui sap si em trobaran, s'afligeix. Llavors s'enfila a un escambell per tal d'agafar els *Mossecs en un minut* del prestatge superior. Li dol haver d'admetre que la proposta de vendre el pis i tornar al poble tampoc no és tan forassenyada. L'anciana, tot fos dit amb bona fe i per donar major pes als seus raonaments, li havia insinuat que aquella feina era per a homes. La Maria es limità a respondre-li que no existien professions exclusives per a homes o per a dones. Amb tot, era innegable que només un cepat instal·lador de metre noranta devia haver muntat unes estanteries tan altes i que, en cap cas, havia tingut en compte que algun dia hi treballaria una dona tan menuda com ella.

La Maria agafa les caixes de canalons, les apila de quatre en quatre i les diposita feixugament a sobre del taulell més baix. Els gruixuts guants de neoprè, una mica grans tot i ser de la talla més petita, li minven la seva destresa de moviments. Aleshores evoca la imatge de la sogra escarxofada al sofà, amb el ganxet i el fil: «Filla meva, no pateixis per nosaltres dos, el nano és molt bon minyó i teixir en manté desenredada. Ara bé, si estàs resolta a treballar de nit, posa't aquest ponxo. T'abrigarà molt perquè està fet a mà». La Maria creu que mai podrà ser tan traçuda com la sogra, però ho supleix amb una dosi d'enginy i sentit comú, i a aquest ritme o li amagava el ganxet a la sogra o, qualsevol dia, quan tornés de la feina, s'hauria trobat les parets de la casa entapissades de mandales a punt de cadeneta. Després dels canalons, li toca enllestir els bunyols de bacallà. Quina murga!, no hi ha manera de baixar-los tots plegats d'una

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	9d75ebdd65b54523bf022621e9399bf1001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

tirada. Li entren ganes de llençar-los d'una estrebada. L'estrebada que li donarà com segueixi repetint el mateix moviment d'espatlla amb el fred polar que fa a la cambra de congelats.

Només fa quatre dies que hi treballa i la feina de reposadora l'està matant. L'entren ganes de desplomar, tot d'una, els bunyols. Tanmateix no pot permetre's que acabin fets xixines. Estan tan congelats que semblen pedres, es lamenta, i els objectes durs són, al seu temps, força trencadissos. Amb tot, barrina, si encaixa un carret de la compra a sobre d'un altre, podrà baixar-los d'una tirada. La Maria somriu satisfeta mentre es dirigeix cap a l'entrada del magatzem. Mira de gairell el rellotge penjat a la porta de la cambra frigorífica (dos quarts de quatre) i torna amb la bateria de carrets verticalment encaixats. Col·loca el tamboret a tocar dels carrets i alça el peu dret per enfilars'hi quan, de bursada, un *zum-bum* ressona rere seu. *Zum-bum* el cor li fa un salt quan s'adona que el soroll prové de la molla de la porta. I per més que sap que tan sols ha de prémer el botó vermell de seguretat per obrir-la, ubicat a la part superior del marc, tremola com una fulla, potser més de terror que no pas de fred.

De ben poc li serveix pensar en les mesures de seguretat i dir-se que un expert bregat en la matèria elaborà un minuciós pla d'emergència per tal de minimitzar els riscos laborals que comporta l'estrès tèrmic amb l'agreuja de nocturnitat. *Sang freda i no t'atabalis*, es diu mentre se li escapa una rialla per l'acudit tenyit d'humor negre que acaba de fer sobre la temperatura de la seva sang.

El manteniment anual costava un colló de mico i, després de l'estat d'alarma i el confinament, l'Ot Mascarell amb prou feines havia tingut pressupost per tornar a obrir la botiga: els números rojos, mitja plantilla afectada per l'ERTO i encara sort de l'ardit per a contractar una treballadora diligent, sobretot, perquè cobra menys que un home per fer la mateixa feina, beneïda sia la bretxa salarial, ja que ningú (els homes, el patró) vol canviar la situació. L'estatus, les persones i tots els béns que posseïen abans de la pandèmia volen continuar pertanyent i estant on eren. I, en el cas de la porta, això implica que ha quedat travada.

Però no és la porta qui la reté, pensa la Maria, sinó el cepat instal·lador de metre noranta, bregat en la seva matèria, que col·locà el pilot vermell a una alçada de dos metres i vint centímetres, per sobre del marc superior de la porta de la cambra frigorífica. *Cago'n tot!*, estira el braç, tot enfilant-se dalt del seient petit del carret de la compra. Torna a estirar el braç tan amunt com pot, fa un petit saltiró a sobre dels carrets per no fotre's de lloros i es nega a acceptar allò que és evident: no arriba a prémer el botó perquè, mai tan ben dit, no està a l'altura.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	9d75ebdd65b54523bf022621e9399bf1001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

Aterrada, es palpeja l'anorac que cobreix el seu minúscul i esquàlid cos: què espera trobar?: unes pinces de tallar marisc?, una espàtula? Sota l'anorac només duu posada una brusa de cotó, una samarreta tèrmica i uns *leggings* (les úniques peces de roba que no havia pogut teixir la sogra). I el problema no és que li faltin dos mil·límetres per arribar a tocar el polsador, recapacita, sinó un pam generós.

«Tot està sota control», li havia assegurat l'Ot Mascarell. Llavors, mentre fa petits saltirons per tal de mantenir la temperatura corporal, comença a dir renecs en veu alta, fill de la gran puta, t'arrancaré els ulls i m'hi pixaré al forat perquè et cogui, i jura que si se'n surt d'aquesta li farà xinxetes la llengua amb un punxó.

Qui havia gosat dir que la mort dels congelats era una mort dolça?, un avesat doctor que havia deixat morir d'aquella manera a un dels seus pacients tot just per poder preguntar-li-ho?, o potser havia estat algú que havia ressuscitat per contar-ho? Sap que serà endebades començar a cridar o colpejar la porta. Tampoc li farà cap mena de servei enviar un missatge al fill o a la sogra. I, per ser justos, s'estima més no esverar-los. *Tots dormen, Ximo, i jo no faig res més que no sia pensar en tu. Vaig complir la promesa de no ingressar ta mare al geriàtric, així que dóna'm un cop de mà o envia'm un senyal. Més que res perquè si caic adormida per reunir-me amb tu, no sé pas com tirarà endavant ta mare amb el nano. Vindrà bufandes i ponxos de tricot, n'hi ha per a tots els gustos, mira que si s'acaba fent d'or d'aquesta manera... pensa i riu mentre peta de dents, potser fins i tot em retira i puc viure de rendes perquè aquesta feina m'està matant*, sent un brunzint agut i penetrant a les orelles, com si estigués patint un atac de pànic o com si hagués tingut una revelació: acaba de dir que la feina de reposadora l'està matant en el sentit més literal de la paraula. Per descomptat, pensa, no és igual morir, tot sent coneixedora que es troba gairebé a les últimes, que ignorant-lo, ja que saber implica la possibilitat de triar. *Ploraria de ràbia, Ximo, però se'm glaçarien les llàgrimes i si obres les portes de l'infern, no ploris quan entri el fred*. Llavors mira el seu Omega i li ve al cap aquell viatge que feren a la Patagònia. El darrer, es lamenta. El dos de juliol de l'any anterior a la pandèmia, però allà eren començaments del seu hivern austral. El viatge d'anada se li va fer etern perquè a causa dels tripijocs del Ximo per tal d'aconseguir bitllets “low cost”, de Barcelona viatjaren a Madrid i de Madrid a Buenos Aires; això sí, amb la propina d'una “escala tècnica” a Tenerife. Sort encara que aquell conegut seu de British Airways els aconseguí dos seients de classe executiva. *Fins i tot ens van servir una ampolla de Moët&Chandon, encara és ara que sento les bombolles al paladar*, mira els seus llavis morats reflectits en la refulgent xapa metàl·lica del congelador. *El xerpa que contractàrem... com es deia?, tenia el mateix nom*

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	9d75ebdd65b54523bf022621e9399bf1001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

que aquell futbolista tan famós que fa poc agafà la covid, coi quina ràbia, no puc recordar el seu nom, bé tampoc hi ha per esquinçar-se les vestidures, oblidar un nom no ha de ser forçosament un símptoma d'una malaltia de fons, tu què en penses, Ximo? La Maria recorda que el guia li explicà que una persona podia morir congelada en tan sols vint-i-vuit minuts. I per culpa d'aquella onada de fred polar es quedaren sense poder visitar la glacera Perito Moreno. Quina ràbia tot plegat. Llavors el Ximo, per apaivagar la pena li regalà aquell Omega analògic que dissenyaran per al projecte Alaska i que, després de sotmetre'l a setanta graus sota zero, tot l'engranatge interior seguia funcionant a la perfecció. Aquell rellotge que ara marca vora les quatre de la matinada.

Redeu, Ximo!, callo perquè se m'està congelant saliva i emboirant el pensament. La Maria pren consciència que la fatiga i la soledat són els aliats perfectes per a una hipotèrmia, de manera que s'entesta a mantenir un monòleg amb el Ximo. *Sí, després de les esgarrifances, t'agafen unes ganes de dormir brutals, badalla, i tot seguit arriba la pèrdua de la memòria. Ai, Ximo, tu i els teus acudits, no t'imagines com et trobo a faltar. M'afiguro amb la cigarreta als llavis, tot dient-me que la crioteràpia de cabina par calmar-me els fogots m'està sortint de franc. Doncs, guaita, se m'ha glaçat tot menys la figa. I tot gràcies a la faltriquera que m'ha teixit ta santa mare perquè pugui amagar a dins d'ella els calerons. Té nassos la cosa. Ara em sento culpable per haver-li amagat el ganxet...* A la Maria li agafa una mena de riure nerviós. Té les galtes glaçades i ha deixat de percebre el formigueig dels dits dels peus. *La mare que m'ha matriculat!*, li puja un acalorament per tot el cos que no atribueix als seus habituals fogots. Llavors, treu forces de flaqueza, s'enfila a l'escambell, obre la cremallera de la faltriquera, agafa amb la mà el ganxet que li havia pres a la sogra i el clava al polsador vermell, com qui clavaria una estaca al cor d'un vampir.

Tot d'una el mecanisme queda desencallat i, en un batre d'ulls, s'obre la porta. La Maria travessa el llindar que dona accés a la rebotiga. S'eixuga les llàgrimes congelades del rostre, s'escura el coll i profereix un xiscle que esberla el silenci de la nit.

Amb prou feines fica una moneda a la màquina dels cafès. Necessita una xocolata calenta que la faci entrar en calor, tornar a casa, explicar-ho tot, abraçar el fill i la sogra, que la renyarà amb afecte: «ven el pis, Maria i ens tornem al poble». Sí, l'anciana tenia raó. Faran bé d'allunyar-se de la contaminació, portar una vida més tranquil·la i adaptada a la mida humana. *Amb tot, Ximo, primer hauria de passar per "L'ovella negra" i comprar unes llanes de moher i caixmir per ta mare. No vull ni pensar que hauria estat de mi sense aquest maleït ganxet. Pobra dona, el deu haver estat buscant tota la nit. L'ovella negra... No fa justícia aquest nom*

per a una botiga de llanes, la Maria cau adormida feta un manyoc, la millor llana és la de les cabres...

«La cabra negra tindria molt poc reclam, amoreta», li xiuxiueja el Ximo en somnis. «Per què millor no obres una merceria a mitges amb la mare al Matarranya i li anomeneu “traces i manyes”?»

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	9d75ebdd65b54523bf022621e9399bf1001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1406 - Data Registre: 27/03/2021 10:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

Tragicomèdia en dos actes

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web

Codi Segur de Validació 42b0d6f93b2141aea60034c54ed20436001

Url de validació <https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp>

Metadades Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1575 - Data Registre: 09/04/2021 9:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original

Acte 1: 30 de desembre d'un any qualsevol.

— No m'agrada fer de puta per Nadal.

— Joder Wendy, com ets!

— Com soc? Mira Soraya t'ho dic de veritat, fer de puta per Nadal em fot peresa.

— I això? —va preguntar l'altra noia mentre seguien assegudes a la barra d'aquell bordell de carretera.

— Fàcil! No en tenim prou amb xuclar polles per vint euros que a sobre hem de fer de psicòlogues.

Van riure totes dues.

— Què vols que et digui! Jo li veig avantatges i tot.

— Al què? A fer de psicòloga o a xuclar-la per vint euros —va dir rient.

— A les dues coses. Mentre parlen, no follo i el temps passa. I vint euros per cinc minutets no està tan malament. Si t'explico que em pagaven a la fàbrica de torrons on treballava abans, al·lucinaries.

— Van xapar, no?

— Sí, va haver-hi una intoxicació el Nadal passat i van haver de plegar per les indemnitzacions i tota la pesca.

— Vaig veure-ho per la tele, la gent es cagava potes avall. Que fort!

— Sí tia, un dels que treballàvem junts va abocar un "cagamucho" dintre de la mescla del torró. Però si vols que et digui una cosa, m'alegra que ho fes.

— I això?

— L'amo era un usurer, ens fotia tot el que podia. Un dia em va fotre mà i tot.

— Què cabró, no?

— Ja et dic, i si volies seguir treballant, et tocava passar pel seu despatx, ja m'entens.

— Doncs mira nena, aquí t'estalvies un pas.

— Això és el que vaig pensar. I vaig fotre el camp.

Entra un nou client al bordell. Explora el local, d'esquerra i dreta, mirant que no hi hagi ningú conegut.

— Aquest fa pinta de sentir-se fora de lloc. De tenir vergonya.

— Segur que és un d'aquests que després té càrrec de consciència. Teu o meu?

— Tot teu Soraya, ja et dic que a mi em fa peresa treballar a Nadal.

— Vaig a veure si cau.

— Ens parlem després.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web

Codi Segur de Validació 42b0d6f93b2141aea60034c54ed20436001

Url de validació <https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp>

Metadades Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1575 - Data Registre: 09/04/2021 9:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original

Es queda mirant com la seva amiga va a la recerca del nouvingut. Just quan sent la veu d'un home que li parla per l'altre costat.

— Puc seure aquí?

— Clar que sí carinyo —li diu ella mirant-se'l.

— Carles, carinyo no, Carles.

— D'acord, Carles doncs. Què et du per aquí? Ganes d'un polvet? —va dir-li somrient.

— No, que va. Ganes de parlar.

Tocava fer de psicòloga.

— Doncs tu diràs, Carles. Explica'm això que et preocupa.

— Qui diu que em preocupi alguna cosa? —va respondre en Carles.

— Home... si vens a un puticlub de carretera i em dius que vols parlar...

— Ben vist!

— Però escolta maco... podries convidar-me a una copa almenys, no?

— I tant, què vols prendre?

— Whisky amb Red Bull.

— El Red Bull és dolent per al fetge.

— I el whisky és la cosa més sana del món?

— Tens raó... Noi —va dir al cambrer—, dos Red Bull amb whisky, què collons!

— Va, m'ho expliques, o no?

— El què?

— Això que has vingut a explicar, que si no vols, tu tries, a mi tant se'm fot.

— Sí clar. Demà la nit tinc un sopar al qual no vull anar.

— No hi vagis —va respondre ella.

— Com si fos tan fàcil!

— Fes-me cas, si no vols anar-hi, no hi vagis.

— Li diràs tu a la meva dona que no vull anar a sopar amb els seus amics?

— No tinc cap problema —va respondre la Wendy—, passa'm el telèfon i li ho dic... el que passa és que llavors el problema menys greu que tindràs serà el sopar de demà. No trobes?

Tots dos van riure.

— Tens un humor que m'agrada... —va dir-li en Carles—, i no sé el teu nom encara.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	42b0d6f93b2141aea60034c54ed20436001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1575 - Data Registre: 09/04/2021 9:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

— Tinc l'humor molt àcid... i em pots dir Wendy.

— Wendy?

— Nom artístic. L'altre és més normal, però Wendy, vaig trobar que era adequat per a fer de puta.

— Humor àcid i sense pietat.

— La vida és com és Carles. I va, segueix que em tens intrigada.

— El que et deia... Hem quedat amb una parella que no em cauen gens bé.

— Tu li dius a la teva dona que no et cauen bé i ja està.

— Sí ja ho sap! No em farà cas, em tocarà anar-hi igualment.

— Doncs llavor no et mengis el cap. Vas i proves de passar-ho bé.

— Ella mira... però ell! És un imbècil sideral!

— Professional? —va preguntar la Wendy.

— Com? —va dir en Carles sense acabar d'entendre.

— Sí home! Un d'aquells imbècils professionals? Dels que sembla que s'entrenin per a ser imbècils?

— D'aquests! Justament un d'aquests!

— En tinc experiència, per aquí en passen un bon grapat.

— Com jo? O a mi em diràs... tu no carinyo!

— De moment no... m'estàs caient bé. Però clar, dependrà de tu.

— Bon humor i clara com l'aigua!

— És que a mi aquestes dates Carles... em treuen la bena cínica.

— I això?

— Crec que són festes d'aparentar i res més. Per aquí passa molt paio que ve en cerca de companyia. Però sembla que com és Nadal has d'estar fins i tot més carinyosa del normal. Et venen i t'expliquen la vida, que si això, que si allò, que si la meva dona no sé què, que si hauré d'aguantar totes les festes el meu cunyat... cunyat, que per norma, es passa tot el Nadal menjant-se els llagostins que ell, el mort de gana, no es compra ni a la de tres... Que si la sogra farà uns canelons que no se'ls pot menjar ni Déu. Que si la germana es passarà el dia de Nadal lluint tipet... bé tipet, tipet... segurament el vestit que haurà triat li marcarà tots els mixelins i li quedarà com el cul, però ella no se n'adonarà. Uffffff! Quina peresa! I jo Carles, no sé com dir-t'ho, ja començo a tenir la figa plena de què m'expliquen la vida... m'entens?

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	42b0d6f93b2141aea60034c54ed20436001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1575 - Data Registre: 09/04/2021 9:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

— *I tant que t'entenc, més del que et penses.*

— *Follem? —li va dir ella.*

— *Sí. Potser serà el millor i deixem-nos de tanta xerrameca.*

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web

Codi Segur de Validació	42b0d6f93b2141aea60034c54ed20436001
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1575 - Data Registre: 09/04/2021 9:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original

Acte 2: l'endemà, el sopar.

- No entenc per què hi hem d'anar Magda!
- Collons Carles, un altre cop n'hem de parlar? De veritat? Un altre cop?
- És que no ho entenc! Tu a ella la fots verda cada cop que en parlem, i avui, vinga! A sopar junts!
- Ho hem fet tota la vida Carles! La nit de fi d'any sortim amb la Patri i en Guzmán.
- Potser és hora de canviar, no?
- I que creguin que estem enfadats?
- Confessa almenys que no et cauen bé!
- Va, que serà una nit fantàstica.
- I la passarem fent el paper, com sempre!
- Com tothom per Nadal Carles, com tothom! Són les festes de la hipocresia.
- Jo Magda... com en Guzmán em surti com sempre amb una pollada de les d'ell, no responc.
- Paciència i saber estar.
- Paciència? Tres sacs! Però com em digui la famosa frase: “una nit com aquesta, no te n'has d'estar de res...”; li foto un sac d'hòsties. T'ho prometo.
- Va, calla, salvatge! Tu com sempre, somriure amable i li rius les gràcies.
- Jo ja t'he avisat! Que no et vingui de nou.
- Tu porta't bé i després igual tens recompensa i tot –va dir ell insinuant-se–, i va, acabem d'arreglar-nos que encara farem tard.

Gairebé una hora després entraven al local on pel simbòlic preu de 245 euros per barba, celebrarien la nit de fi d'any. No van trigar a trobar els seus amics, es van dirigir cap a ells.

- Somriure amable Carles, somriure amable.
- Més? Si semblo una d'aquestes que surten al Salvame Deluxe, carregades de Botox i amb la pell més tibant que la polla de Mandingo.
- Que malparit ets!

Van arribar on estava l'altra parella.

- *Patri cari! Que guapa estàs! –va dir-li a la seva amiga mentre li feia dos petons gairebé sense tocar-se.*
- *I m’ho dius tu que estàs esplèndida! –va respondre la Patri.*
- *Qui t’ha pentinat? L’Úrsula?*
- *Sí, com sempre.*
- *Haurà pogut perdre la figura, cara com el foc i ser una fresca, però té unes mans que són or pur.*

Les dues dones van fer-se a un costat mentre li seguien fent a la perruquera un vestit a mida. En Carles va respirar fondo i va encaixar la mà amb el Guzmán.

- *Guzmán amic! Com estàs?*
- *Carles! Quines ganes tenia de parlar amb tu.*
- *Tenim tantes coses per explicar-nos! –li va seguir la veta en Carles.*
- *Tot bé?*
- *Sí, i tant, com sempre. I tu?*
- *Bé, molt bé. Cansat, però bé. Ahir vaig arribar de viatge, ja saps, obligacions de feina. Qatar, Dubai, Aràbia Saudita... fa quinze dies Bolívia, Nicaragua, Costa Rica... la setmana vinent marxo a Dinamarca, Suècia i Islàndia. Ja saps el que és una empresa com la meva.*
- *I tant! Estrès continuo!*
- *Ja ho pots ben dir, però bé, és el que hi ha. Deixem de banda la feina i gaudim de la nit, que s’ha de gaudir d’una nit com aquesta.*

Pilota al pal, va pensar en Carles.

- *Per cert, ara que hi penso. Mira que m’he comprat! És fabulós.*
- *Espera un segon Guzmán, no m’ho ensenyis encara, que em vull treure l’americana.*
- *Tens calor? Home, pensa amb el protocol! L’americana fins al final! Sempre!*
- *Jo Guzmán... és que avui em fa l’efecte que el protocol me’l passaré una mica per l’arc del triomf.*
- *Digues que sí! Què collons! –va dir en Guzmán traient-se-la també.*

Un cop els dos homes van desprendre’s de la peça de roba, en Guzmán va tornar a contraatacar.

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web		
Codi Segur de Validació	42b0d6f93b2141aea60034c54ed20436001	
Url de validació	https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1575 - Data Registre: 09/04/2021 9:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original	

- *Mira! –li va dir a en Carles ensenyant-li el rellotge que duia al canell–, un Vacheron Constantin.*
- *Hòstia! Preciós! Fa pinta de ser bo.*
- *Bo? El millor! El fan baix comanda! Alta rellotgeria!.*
- *Tu t’ho mereixes Guzmán –va dir en Carles traient-se la corbata.*
- *Collons Carles, la corbata també!*
- *Estaré més còmode. Coses meves, tu tranquil... continua, continua...*
- *El que et deia. Els fan sota encàrrec, una meravella de rellotge. L’estreno avui, perquè ja saps Carles, una nit com avui, no te n’has d’estar de res!*
- *Guzmán, ara sí que l’has cagat – va dir en Carles arremangant-se les mànigues de la camisa.*

Per descarregar una còpia d'aquest document consulti la següent pàgina web

Codi Segur de Validació 42b0d6f93b2141aea60034c54ed20436001

Url de validació <https://ajuntament.laldea.cat/absis/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/asp/verificadorfirma.asp>

Metadades Núm. Registre entrada: ENTRA 2021/1575 - Data Registre: 09/04/2021 9:46:00 Origen: Origen administració Estat d'elaboració: Original

XARXES SOCIALS

Em dic Ramon Gisbert i vull explicar-vos un rocambolesc esdeveniment que va canviar la meua vida per sempre i que, tal com va el rumb de la societat actual, podria passar-li a qualsevol. I sense més preàmbuls, anem per feina.

Tornava de treballar i em dirigia cap a casa, a la seguretat de l'entorn familiar, on m'hi esperaven la Diana i el meu fillet Miquel. Instintivament vaig connectar el reproductor multimèdia del cotxe. La música relaxant New Age m'acompanyaria durant la resta del trajecte. En abandonar la N-340, després de la giragonsa de la fàbrica de ciment, vaig enfil·lar la carretera local que voreja la costa, farcida de petites cales en forma de ferradura, fins arribar al poble. Llavors vaig albirar un magnífic crepuscle. El sol estava a punt d'amagar-se darrere la serra del Montsià que s'estén per l'horitzó de ponent i tenyia el cel amb una paleta ataronjada, mostrant les seves brases incandescentes de qui ha estat fúria i es conforma amb la trista escalfor de la nostàlgia. Vaig aturar-me al voral per immortalitzar aquell instant en el mòbil. Tot seguit vaig penjar aquella foto al meu compte d'*Instagram* i vaig aprofitar l'ocasió per fer-me un *selfie*. Vaig romandre extasiat durant uns instants, mentre admirava l'espectacular ocàs. Després vaig posar-me en marxa amb el pressentiment que aquella nit seria especial.

I no em vaig errar.

-Hola, família. Ja sóc a casa. Veniu a fer un petó a aquest xicot abans que es converteixi en un vell xaruc –vaig bromejar des del llindar de la porta.

Em vaig posar a la gatzoneta disposat a rebre una afectuosa abraçada del petitó, que se'm va llançar a sobre recolzant el cap en la meua espatlla i vaig poder remenar-li els rinxols del cabell.

-Com ha anat el dia, cel? –em va saludar la Diana des del saló.

-Papi, vine a jugar amb els clips –va insistir el Miquel amb la impaciència típica de les criatures.

-Potser després, col·lega –vaig manifestar picant-li l'ullet en senyal de complicitat-. Sisplau, Diana, juga una mica amb el xiquet. Necessito un respir i una estona per posar-me al dia –vaig afegir sense ànims de pressionar-la-. Tinc més de vuitanta *whatsapps* que contestar.

Em penava haver-li demanat aquell favor, però la meva diligent esposa es va fer càrrec amb la gentilesa habitual. Almenys va acceptar a contracor amb una ganyota en què vaig llegir un deix de resignació.

Transcorreguda mitja hora, em vaig dirigir cap a la cambra del meu fill. El Miquel conservava la tendresa de sempre amb la cara carregada d'il·lusió, tot i que la mirada de la Diana em va deixar astorat, perquè no sabia interpretar el seu significat d'empipament o bé de retret. Per alleujar aquella fragosa situació em vaig afanyar a comentar:

-Apa, ja estic amb vosaltres. I tu, has tingut un bon dia al CAP? –vaig indagar sense gaire convicció, tot i saber que l'actual sistema sanitari està cada cop més col·lapsat per culpa de les sales d'espera abarrotades.

-Tant de bo –va adduir la Diana, infermera de professió-. Millor deixar-ho córrer. Vinga, anem a sopar.

-T'hem preparat un vídeo –va indicar el petitó amb infantil innocència.

-De debò? Quina sorpresa! Segur que m'encantarà.

Després de sopar, la Diana va convidar el nen perquè em donés el petó de bona nit abans d'acompanyar-lo al llit. Més tard, va aparèixer a la saleta, va fer un somriure sospitosament murri i agarrant el comandament de la tele va seure's al meu costat.

-Molt bé, Ramon. Estar al dia et sembla molt *cool* i comparteixes vídeos amb el propòsit que es facin virals i esdevinguin *trending topic*, com diu l'argot de les xarxes socials, per tal de guanyar un fotimer de seguidors, oi?

-No et sembla guai, això? –vaig dir al detectar certa dosi de sarcasme.

-Com ja t'ha dit el petitó, jo també t'he preparat un *powerpoint*. He volgut recollir els moments més importants dels seus sis anys de vida mitjançant les fotos en què sortiu junts... Confio que t'agradi –va murmurar en to burleta.

-Vaja, reina, estic emocionat –vaig respondre impacient.

L'ambient era distès, així que vaig preparar-me per contemplar el vídeo amb evident satisfacció. Va sonar la melodia de *Strangers in the night* de Frank Sinatra mentre apareixia la primera fotografia en la pantalla. A l'hospital jo sostenia al Miquel amb poques hores de vida. Amb la mà dreta parlava pel mòbil, suposo que rebent alguna felicitació. No vaig poder evitar una ganyota de tendresa. La següent imatge era una foto amb els meus pares subjectant el bebè i jo en un racó, també enganxat al mòbil.

A continuació el primer Nadal, obrint regals i, Déu meu, no podia creure-m'ho, un altre cop apegat al mòbil!

No havien passat ni cinc fotos quan havia copsat el missatge subliminal. Un rampell d'angoixa va fer que el meu cor bategués amb força. Vaig notar un sobtat canvi de l'alegria al desassossec. Quedaven moltes imatges per visionar, però ja intuïa que en totes apareixeria enganxat al mòbil. Em vaig girar de cop i vaig trobar-me amb unes pupil·les que havien de portar des de l'inici fixes en mi. Sobraven les paraules.

-De debò? –vaig preguntar sense ànims d'escoltar la resposta.

Ella estava a punt de trencar a plorar. Per la meva banda no volia badar boca fins acabar d'examinar el vídeo. Davant la confusió reflectida en el meu rostre, ella es va limitar a assentir. Durant la resta de la gravació van desfilar fotos de l'estiu, de les festes nadalenques, d'escapades de cap de setmana o simples instantànies domèstiques sempre amb un denominador comú: el mòbil. Un calfred em va recórrer l'espina i em vaig estremir. Aquelles imatges es van incrustar en el meu cervell com claus roents.

-Estàs de conya? Crec que només has triat fotos en què surto ignorant el nostre fill –vaig murmurar aclaparat per la sensació de culpabilitat tractant de defensar-me per recuperar una mica de dignitat.

-I la teva dona, els pares, cunyats, nebots, amics... He escollit de tot una mica per obrir-te els ulls.

-Tampoc estic tan enganxat.

Tan bon punt la Diana es va adonar de l'expressió de perplexitat en el meu rostre, es va afanyar a comentar amb indulgència:

-Pots mirar el teu mòbil? Digues, quants *whatsapps* tens? I quan vas fer la darrera publicació al *Facebook* o a *Instagram*?

Fruit de l'experiència, no vaig trigar gaire a consultar-ho al mòbil.

-Doncs tinc vuitanta-tres *whatsapps* de quatre grups diferents. A la corba de la fàbrica he vist un crepuscle espectacular, he fet una foto i l'he penjada per compartir-la a *Instagram*. I en arribar a casa, doncs, he revisat el meu compte de *Facebook*, ja saps... per estar al dia.

-Estic flipant! El xiquet t'ha demanat de jugar i la teva resposta ha estat que quan acabessis de llegir *whatsapps* i posar-te al dia en *Facebook*. Sort que no estàs connectat al *Twitter* ni al *Youtube*, perquè no et veuríem el pèl ni en pintura. Ara digues, quants

d'aquests *whatsapps* són realment importants? No contestis. Ja ho faig jo... Cap. I saps per què? Perquè si així fos rebries una trucada. Entenc que hem d'evolucionar perquè vivim en un món tecnològic i quedar-se enrere ens converteix en ignorants. Com es diu? Ah sí, dinosaures antediluvians. Tot i així crec que la nostra generació no ha encaixat bé el ritme de vertigen amb què tot es mou en aquesta era digital. Hem desenvolupat una addicció que els nostres fills ja imiten. No siguis gamarús, Ramon –va al·legar amb un punt de melancolia-. Quan d'aquí uns anys, el Miquel ni contesti les teves preguntes, ni et saludi en entrar a casa perquè no pugui desempallegar els ulls del mòbil, et preguntaràs què és el que has fet malament... Però llavors ja serà massa tard.

La Diana va pujar el to del seu discurs, el pols se li accelerava i el que havia començat com una al·locució plena de simpatia havia derivat en aflicció i angoixa alhora.

-Estic farta de sortir junts a sopar i que et passis la major part de la vetllada enganxat al mòbil, cosa que també fas quan passegem pel zoo amb el petitó. O, el pitjor de tot, veure una pel·lícula al sofà havent-te de compartir amb el maleït aparell. En arribar a casa, fins i tot abans de saludar-me o de besar el nen, et poses a revisar missatges. I quan anem al llit, en lloc d'estimar-me et limites a enviar *emojis*. Espavila, home! –va exclamar amb les galtes enceses-. La família i els amics que t'aprecien, no deixaran de fer-ho per no respondre a un fotimer de bajanades.

-Tens raó –vaig admetre amoïnada-. No sé com has pogut suportar-ho.

-Em sembla que va ser Shakespeare qui va dir: "el riu de l'amor té els seus remolins". Així que no he tingut més remei que fer el cor fort i carregar-me de paciència, perquè l'amor és cec.

-Tanmateix, mai t'havies queixat de les meves aficions.

De sobte vaig apreciar el devessall de llàgrimes que li regalimaven per les galtes. No vaig tenir temps a indagar, sinó que va somicar i entre sanglots va comentar:

-Si em veus plorar és perquè l'altre dia recollint els trastos del Miquel, em vaig fixar en un treball del col·legi titulat "Dibuixa la teva família", on apareixíem els dos amb un mòbil. Per això, reconec que també em sento culpable i penso que cal trobar aviat una solució.

Tot d'una vaig sentir un nus a la gola. Fins llavors el meu cervell havia estat adormit i fou com si un doll de llum el banyés amb un vernís de realitat. Aclaparat per un deix d'amargor, vaig al·legar sense titubejar:

-Vatua l'olla, reina, et juro que des d'avui procuraré desenganxar-me de les xarxes socials.

-N'hi ha prou en saber que intentaràs canviar d'actitud.

Llavors vaig valorar l'abnegació de la meva dona, el seu altruisme durant els anys de matrimoni. Vaig deduir que posseïa una voluntat de ferro i sobretot molta paciència. Sens dubte que albergava un cor d'or i m'havia d'estimar amb bogeria per suportar tan engrescadora addicció a les xarxes socials. A més havia tingut el coratge necessari per preparar aquell *powerpoint* amb intenció de revertir la situació i que jo recobrés el seny.

-L'amor és un sentiment fràgil i efímer –va dir curulla de felicitat-. És com una flama en un dia de pluja que cal nodrir i mimar perquè no s'apagui... Confio en què l'esforç per rescatar-te d'un mar d'indolència hagi valgut la pena.

-Val a dir que estar sempre penjat del mòbil peca de falta de glamur.

-Bé, ja saps que prefereixo la bogeria de la passió a la sensatesa de la indiferència i en aquest cas... –va xiuxiuejar la Diana arremangant-se la faldilla amb voluptuositat ensenyant-me les calcetes d'encaix amb la morbosa intenció de seduir i provocar una excitació extrema.

Els ulls li brillaven amb espurnes d'emoció. Sentia un pessigolleig que li havia fet pujar el color de les galtes, desitjant entregar-se al sensual tripijoc de petons i carícies. Per a l'esmentada ocasió s'havia vestit amb llenceria fina per recompensar la meva resolució... Sublim. Vaig notar un formigueig a la panxa i el torrent d'adrenalina que fluïa per les meves venes.

Aquella nit ho vam celebrar amb deler.

Un parell de dies més tard, quan el Miquel es va adormir, tan aviat com la Diana va tornar al menjador, es va trobar un ambient romàntic il·luminat per unes espelmes. Sobre la taula descansaven unes copes de vi i un regal. Jo em vaig limitar a observar-la amb un murri somriure.

-I això? –va preguntar.

-Vinga, obri'l d'una vegada –li vaig ordenar.

En desembolicar-lo, la Diana va descobrir una capseta de fusta nacrada. En comprovar que era buida, em va mirar embadalida buscant una explicació. Vaig agafar-li les mans per estrènyer-les entre les meves abans d'afegir:

-D'ara endavant canviaran moltes coses, reina. Aquesta bagatel·la tindrà la mateixa funció que un sarcòfag de marbre: guardar els preuats tresors dels nostres mòbils com a relíquies sagrades. Fixa't. Posa el teu mòbil aquí. Veus? Ara jo poso el meu. T'asseguro que quan arribi a casa i el Miquel vulgui jugar, aquest serà el seu cau. Quan sortim junts a sopar, també. I durant les festes i celebracions, reposarà aquí. De fet sense el desfici d'estar sempre connectats, podrem fruit de les coses realment importants. I només quan ens sobri temps d'oci, navegarem per la xarxa, xatejarem i respondrem als missatges.

D'ençà d'aquell dia vaig assaborir la vida al costat de les dues persones que més m'estimava amb una intensitat que amb prou feines recordava.

En un món de canvis incessants i que gira a velocitat de vertigen, només els avenços tecnològics permeten que tothom estigui connectat a unes xarxes socials addictives per tal de satisfer la permanent necessitat d'estar d'informat. Els costums de la gent evolucionen al ritme viral marcat pels mòbils, dèspotes insensibles que ens absorbeixen fins al moll de l'os i que malauradament ens impedeixen apreciar tot un reguitzell de detalls que se'ns escapen. Tot plegat és essencial aprendre a viure sense tanta parafernàlia i fer bon ús d'aquests aparells a fi de gaudir de les persones tan meravelloses que ens envolten.

Coses de germanes.

“Un benestar dolç i moderat, sense excessos,
tal vegada barrejat amb tristeses,
és l’únic assequible en aquest món.”

Sebastià Juan Arbó.

Potser no resultaria del tot improbable el fet intranscendent de preguntar a algú resident a can Fanga¹ si sabia situar en un mapa la ciutat d’Amposta. De fet, trobo que podríem comptar amb els dits d’una mà els qui n’encertarien el lloc exacte. Però, encara que este siga un llogarret desconegut per gran part de la població catalana, la veritat més veraç és que, només en parar una miqueta de compte, hom s’adonaria que esta ciutat del sud més amagat de la Catalunya més desconeguda, sí que existeix! Ara fa sis dècades es tardava més de quatre hores en tren, camió i tartana a arribar a Tortosa i, des d’allí, Amposta, quedava a un cop de pedra...

Però, què sabem d’Amposta? Poca cosa, la veritat. Que és la capital de la comarca més meridional del Principat, que tenim un bonic *pont Penjan*² que travessa el riu Ebre, que es troba a set o vuit minuts del poble de les xiques guapes³ i, sobretot, que es tracta del lloc que va vore’ns nàixer i créixer.

Vam arribar al món quan *Raphael*, el nen mimat del *Règim*, no va triomfar al *Festival d’Eurovisión* amb el súper èxit “Yo soy aquel”. I, just per això mateix, diria que la meua vida començà amb un gran cop de sort..., o potser no. Ara no ho tinc del tot clar. Se n’expliquen tantes de coses...

---

¹ Malnom de Barcelona quan encara no coneixia l’asfalt.

² Eugenio Ribera. 1915-1921. Pont que creua l’Ebre inspirat en el pont de Brooklyn de Nova York.

³ Santa Bàrbara. Població del Montsià que, tradicionalment, s’ha anomenat d’esta manera.

Les primeres històries que em seduïren no formaven part de cap llibre escrit ni tampoc de cap novel·la impresa. Les primeres contalles, aquelles que van atrapar-me quan només era una xiqueta massa menudeta per ser bonica, foren les que, cada tarda, en aquella hora quan les rates penades es menjaven els mosquits, corrien de boca en boca per les cadires de bova⁴ que regien l'esdevindre diari de la meua ciutat.

N'hi ha moltes de maneres d'explicar-ne una d'història. Cadascú en tenim una de pròpia, personal i intransferible. N'hi ha qui s'acull a la tradició i als costums generalitzats i també n'hi ha qui aprofita recursos ocorrents, abarrocats o minimalistes. I fins i tot, n'hi ha uns quants, no molts, que prefereixen romandre en un silenci del tot respectuós i deixar oberta la capseta de pensar per escoltar els referits dels uns i els altres.

Vam ser-ne cinc. Cinc d'una parida! Quintigèmins bivitelins... Ma mare sempre fou una campiona! Tres mascles i dos femelles. Com una conillada! Quin espectacle més grandios! Si fins i tot va vindre Franco a fer-se la foto! I també vam sortir als diaris i al NO-DO! Però això si, al cap d'uns mesos, tothom s'oblidà de *natros*. I de les ajudes que ens prometeren..., tal dia farà un any! Només van arribar a casa dos mil pessetes de no res, quatre-cents duros, dotze euros pels *mil·lenials* de la LOGSE que no saben de la missa la meitat. Tres dels meus germans moriren en fer-ne dos a causa d'unes *febres quartanes*⁵ mal curades... Quin desastre! Hi ha qui naix amb estrella i els altres amb esquella! Tan sols vam quedar ma germana Eduvigis i una servidora. El problema dels diners el tinguérem sempre. Sobretot des que mos pares, en festejar, feren Pasqua abans de Rams i el iaio Pedro, el de la mama, decidí que ja no tenia filla; encetant així una mena de colobrot contemporani allunyat de qualsevol Veneçuela televisiva i ubicat en la galaxia esquizoïde d'un Delta oblidat de la mà de tothom. Les vacances dels altres sempre semblen millors que les nostres i a la mama mai vaig tindre la sort de vore-la asseguda a la taula familiar més que per sopar..., i a vegades, ni tan sols això. I, que jo recorde, casa nostra a tota hora va fer olor d'arròs, col i fesols i d'oli recremat més de cent vegades.

---

⁴ És un hidròfit herbaci i perenne del gènere *Typha*. És una espècie aquàtica que prolifera a la vora de rius, aiguamolls permanents i llacs. Les fulles assecades s'utilitzen per fer seients, estores, cistells i altres objectes.

⁵ Febre palúdica molt comuna al delta de l'Ebre fins la dècada dels cinquanta o seixanta.

De l'Amposta de la nostra infància podríem deixar dit que més aviat n'eren dos de ciutats. La dels Soneca, Margalef, Masià i companyia ⁶, el Casino⁷, la missa del poble, el carrer Major i l'avinguda de la Ràpita; i l'altra, la nostra, la que sempre ha passat i passarà desapercebuda, la dels Lligallos i les Quintanes, la d'aquells a qui volien evangelitzar els *de Colores*⁸, la de les mil penúries per posar plat a taula...

Les coses passen per alguna raó. I *déu-nostre-sinyor* tracta d'escriure recte la majoria de vegades, però la tinta simpàtica amb què treballa se li sol escampar i algunes de les ratlles tenen certa tendència a sortir-li un poquet massa esbiaixades. Hi ha llocs que fan pudor de caliquenyo i cassalla, de ceba verdadera i de *pataca* grillada... Com la taverna de la cantonada on mon pare va entestar-se a deixar passar la vida i a la bescambra de la qual el trobaren mort, fred i amb els peus penjant del sostre. Els dos *Fargos*⁹, el pare i el fill, escolliren el dia abans de Reis per suïcidar-se. Passa en algunes famílies això dels suïcidis reiterats, com si ho portessen a la sang, com si una metzina sense escrúpols fruit d'alguna endogàmia eventual nedés pels seus cossos malmetent-t'ho tot al seu pas. Diuen que, en despenjar-lo, s'ho havia fet al damunt i que la tenia ben dura... Però totes estes cabòries i parleries populars només són històries d'aquelles que, a força de repetir-les i afegir-hi particularitats, han acabat per polir-se com vidres amorosits i convertir-se, gairebé, en romanços i llegendes populars. I, si ja n'érem de pobres, la nostra vida, encara va fer-se una miqueta més mísera i raquíta.

El soterràrem en un reclauet al cementeri municipal. Només entrar. En un nínxol segellat amb el guix més barat. Vam ser-ne pocs. Tretze o dotze. Un escarransit ramat d'àngels caiguts de quatre grapes al bell mig d'aquell món esquerp i insolidari que ens havia tocat en sort. Tot eren cares llargues i, fins i tot, algú somiquejava. Quan anaven a segellar-lo, empesa per la falsa malenconia dels acomiadaments i mentre la mare subjectava una corona de punxes i singlots, em passà pel cap resar alguna cosa, però vaig adonar-me que no recordava cap mena de pregària... Llavors, la xiqueta menuda que algun dia vaig ser, mirà el blanc dels ulls de sa germana per demanar-li socors i Eduvigis, sense saber-ne encara el motiu, li girà la cara tot ignorant-la. Poques coses, a la vida, m'han fet reaccionar

---

⁶ Noms de famílies benestants de l'Amposta dels seixanta i setanta.

⁷ Casino Recreativo Ampostino. Edifici singular i emblemàtic amb certs elements ornamentals de caire modernista, que probablement es degué construir entre els anys 1910 i 1920. Acol·lia actuacions artístiques, balls, revetlles i tot tipus de manifestacions lúdiques i festives

⁸ Movimiento de Cursillos de Cristiandad l'objectiu dels quals era fer possible que la persona conegués i visqués allò fonamental cristià mitjançant l'anunci kerigmàtic de l'esdeveniment de Crist, per la via de l'amistat i de la trobada comunitària.

⁹ Malnom familiar vinculat a oliva farga.

d'una manera tan rabent com aquell gest carregat d'arrogància i indiferència. I just per això mateix i davant aquella frustració del tot inesperada, vaig posar-me a plorar desconsoladament sense saber com guarir l'estrip que s'acabava d'engendrar al bell mig del meu ventricle esquerre. Dotze parells d'ulls m'observaren sense dir res de res i així fou com vaig convertir-me en el centre d'atenció del sepeli de mon pare... De vegades dos no fan parella i *natros*, malgrat ser les úniques bessones supervivents de l'escamot inicial, a partir d'aquell dia assenyalat en roig als calendaris de tots els xiquets i xiquetes del món, rebérem el magnífic regal de convertir-nos en òrfenes de pare i de germana. Ja ho veieu..., tot de cop i a la mateixa vegada!

Encara vam viure més de dos lustres sota el mateix sostre i, cada dia d'aquells deu anys, ens vam cenyir a saludar-nos als matins, i també a desitjar-nos la bona nit. Però cadascuna de les "xiquetes del *Fargo* empalmat", sempre va tindre'n prou i massa amb totes i cadascuna de les seues pròpies circumstàncies. La deessa fortuna s'entestà a fer-nos exactament iguals, altes i malgirbades i amb els peus excessivament menuts, però la gota que desfermà el got comú fou la disparitat en el color dels nostres cabells: ma germana rosseta com un fil d'or i jo amb el monyo ataronjat com una carlota...

No fa gaire, ara no recordo quan, al mateix lloc on mon pare va traspasar i que ara s'ha convertit en una cafeteria amb aire de capital, una xiqueta de menys de cinc anys, en mirar-me li preguntà alguna cosa a sa mare a cau d'orella. La dona, en escoltar el missatge, alçà la mirada i va fer que no amb el cap. Però la nena, amb aquell neguit dels xiquets quan són menuts, no va poder-se estar de dir-me: "Tens els cabells com la pelussera del meu gat. Puc acariciar-te'ls?" I jo no vaig poder més que deixar-la fer...

*****

L'altre dia, aviat en farà un mes, vaig ataüllar l'àlbum de casament de la tieta Emetèria..., i la mama surt gairebé en totes les fotografies: amb els *nóvios*, sense ells; amb el ram, sense el ram; de dia, de nit... Lluïa un vestit molt afavoridor i estava guapíssima! Com *natros* de jovenetes, però molt més!

La qüestió és que no recordo res d'aquell dia. Què voleu? Només tenia sis anys i, si no fóra per aquelles fotos en blanc i negre, per mi seria com si el convit mai no hagués existit. De fet, el pitjor de tot és que tampoc recordo res de ma mare. Ni la veu, ni l'olor, ni el color dels ulls... De l'única cosa que puc estar del tot segura és que, algunes nits, de menuda, poc abans que el pare ens deixés, quan em semblava escoltar-la plorant d'amagat a la seua habitació, la xiqueta curiosa que algun dia vaig ser, s'aixecava sense fer soroll i s'hi arribava al seu costat... “Què ploraves mama? No princesa, no. Devia ser un dels gossets dels veïns que deu trobar-se poc bé...”

Després de l'enterro més trist del món, la mirada se li va enfosquir i perdé tot l'interès per les coses mundanes. Treballar, treballar i tornar a treballar. Tenia dos xiquetes i un sou de dona. “Quan sigueu mares ho entendreu”, ens repetia en una mena de mantra perpetu quan la qüestionàvem per qualsevol nimietat. “Ja l'estimes prou a Eduvigis? Trobo que només feu de vore”. Ens preguntava just abans de gitar-se tan esgotada com estava. “A vegades, a la vida, us heu d'allunyar dels carrers més transitats per adonar-vos que n'hi ha d'altres que val la pena explorar. No cal acumular silencis, de tant en tant convé fotre un crit ben fort. No sigueu intolerants. La rancúnia i el ressentiment no us portaran enlloc. Vinga feu-vos una abraçada ben forta que amb la sang és com es fan les millors botifarres...”

Mentre les altres xiquetes del poble anaven a les *Monges*¹⁰, les nostres dides foren les veïnes del carrer, les tietes i, sobretot, Emetèria la germana de la mama. Una dona de celles arrufades i bigot *pessigoller*, que es convertí en la nostra mare sense haver-ho demanat mai i que a tota hora portava sandàlies en calcetins, com si fóra un turista alemany. “Així tots podran contemplar com em falten dos dits de cada peu culpa del sucre”. I tot això, segons ens deia, només ho feia per demostrar a tothom que la cunyada del “*Fargo* penjat” i sa germana gran eren tan *coratjades* com el millor i el més valent dels homes del poble.

Com haureu pogut comprovar si heu arribat fins aquí, per la meua condició vital, tinc certa experiència en l'art de perdre. I com, en general, resulta menys arriscat callar que parlar, les bessones vam evitar tota confrontació dialèctica i, en una generosa classe mestra d'un utilitarisme ben pragmàtic, emprenguérem una retirada del tot subtil en la

---

¹⁰ Col·legi Sagrat Cor d'Amposta. Germanes Carmelites Missioneres Teresianes. Carrer Tarragona.

nostra eterna desavinença. A vegades cal fugir i cloure algunes portes excessivament obtuses que no porten ni portaran enlloc... Però germanes, allò que se'n diu germanes, això ja no vam ser-ho mai.

La ira és el mal del nostre temps. Tots estem empenyats amb algú. Els d'un costat odien els de l'altre i estos fan el mateix amb els d'un. I tots dos bàndols odien els moderats per la seua pròpia equidistància. Destruir és un acte d'una senzillesa del tot brutal. Perquè, a qui de *natros*, en el món que ens ha tocat en sort on gairebé tot pot trobar-se a l'abast d'un sol clic, podria interessar-li una comedieta amable i benvolent com una *pel·li* de Willy Wilder?

Sempre he mostrat certa dificultat en parlar. Quan enraono, arrossego les erres estranyament en una mena d'estrafolària i desconcertant paròdia d'un indecorós accent afrancesat. Malgrat que a força d'anys he aconseguit dissimular considerablement esta particular deficiència oratòria meua, quan estic nerviosa o bé una mica desassossegada, les maleïdes consonants vibrants dels collons se m'entravessen a la gola i em susciten un cert singlot traïdor, nerviós i excessivament mortificador.

A vegades, quan somio, em veig asseguda al brancal de casa ma tia, amb la falda sadolla de gínjols i amb la mirada clara com una platja a l'hivern. I llavors em ve al cap Eduvigis, i tota aquella fantasia onírica carregada d'esperances es transmuta en un malson que em fa despertar del somni dels beneïts. El millor record que tinc de la meua adolescència és que, un bon dia, ma germana va marxar...

"Les dels penjats", murmuraven les noietes del barri. Ho deien com si les morts del pare i el iaio foren una taca, una màcula que les bessones de cabells diferents havíem de dur gravada al mig del rostre la resta de la nostra vida.

En faltar la mare, a ma germana la casa va fer-se-li massa menuda... Mai no va ser una qüestió de metres quadrats, senzillament, li mancava l'aire i volia fugir. I el dia que, finalment, es decidí a fer-ho, va tancar la porta amb menys ràbia que haguera volgut. Les gallines, encara que baten molt fort les ales, mai podran arribar a alçar el vol i dels aiguamolls de la memòria sempre acabes per sortir-ne una miqueta massa escaldada.

*****

Hi ha dècades en què no passa res de res i hi ha setmanes en què passen dècades... Mai no m'ha atemorit la soledat, els meus morts sempre m'han acompanyat i, soc ben conscient que, ocasionalment, cal deixar de cercar la felicitat al mateix lloc on la vas perdre. No soc feliç. Algun cop tinc atacs de goig d'aquells que només s'assoleixen oblidant alguns fets desagradables i que em duren menys del que voldria...

Este diumenge farà tres setmanes que vaig començar una altra mena d'existència on només faig vida social pels passadissos de l'hospital. El meu és un present carregat de diagnòstics, quiròfans, tractaments, aroma de desinfectant i ploradisses continuades. La *químio* et deshumanitza, com si el fet d'estar malalta t'hagués incapacitat per oferir consells pràctics o per mantindre converses interessants. A mi que mai no va agradar-me que m'acotxessen els coixins ni que em portessen entre cotons! Jo vull viure esta xacra a pèl! No tinc ganes de convertir-me en una pacient sobreprotegida ni tampoc en una minusvàlida sentimental!

Amb els anys, cada vegada em desconec millor i he començat a estimar totes i cadascuna de les meues incerteses i dels meus sobtats canvis d'humor. No he conegut, conec ni tampoc coneixeré cap regust més amargant que la salabror de les meues llàgrimes. Però a la vida, de tant en tant convé plorar i plorar, i tornar a plorar... Però en acabar de plànyer-te, cal fer tot allò que siga necessari per no tornar a fer-ho mai més, ja que no pot conjugarse cap futur amb els temps verbals en passat.

"Masclot" deien d'amagat perquè mai havia parit cap fill... Valenta diria jo que vaig decidir enfrontar-me a la vida sense ensopegar amb la primera persona del plural. A vegades, no moltes, has de deixar d'escoltar el cap i parlar amb el cor perquè hi ha raons que tenen massa pes, però també n'hi ha d'altres que, en pensar-les una mica, t'acaben per semblar absolutament estúpides. I en el nostre cas concret, les raons i les culpes es repartiren d'una manera equitativa i, així, les balances quedaren del tot anivellades.

Avui, per enèsima vegada, la sopa hospitalària està freda. Freda com les meues mans, com les mans de ma mare temps enllà, com les de la tia Emetèria i com les de mon pare el dia que el vam enterrar...

- Diguem?

- Eduvigis, em deus una disculpa...
- I tu a mi..., mitja vida.
- Tu sí que rai!
- Vols que vinga a l'hospital?
- Ja tardes...

I per un instant, en penjar, he aconseguit oblidar-me de la teràpia, el cansament i les llagues a la boca...